



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 93 / IV legislatura / Cinquè període

Dijous, 16 de juny de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 52

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts.

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre l'edició del fulletó Cap a una democràcia paritària (Reg. 18543)

Formulació: *Sra. Mayol (IC) (p. 5003).*

Resposta: *conseller secretari del Govern (p. 5003).*

Repregunta: *Sra. Mayol (IC) (p. 5003).*

Segona resposta: *conseller (p. 5003).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris que s'apliquen en alguns dels impresos oficials sobre la denominació geogràfica de «província» (Reg. 18896)

Formulació: *Sr. Benach (ERC) (p. 5004).*

Resposta: *consellera de Governació (p. 5004).*

Repregunta: *Sr. Benach (ERC) (p. 5004).*

Segona resposta: *consellera (p. 5005).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions d'obres i de noves construccions d'instituts d'ensenyament secundari a les comarques gironines (Reg. 18869)

Formulació: Sr. Manuel Nadal (S) (p. 5005).

Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions d'obres de millora i de noves construccions de centres d'ensenyament general obligatori (Reg. 18870)

Formulació: Sr. Manuel Nadal (S) (p. 5005).

Resposta: conseller d'ensenyament (p. 5006).

Repregunta: Sr. Manuel Nadal (S) (p. 5006).

Segona resposta: conseller (p. 5006).

Pregunta al Consell Executiu sobre la llar d'infants Xaloc, a Premià de Mar (Maresme) (Reg. 18703)

Formulació: Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5007).

Resposta: conseller d'Ensenyament (p. 5007).

Repregunta: Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5007).

Segona resposta: conseller (p. 5008).

Preguntes al Consell Executiu sobre si s'establiran criteris per a determinar els propers representants al Consell Escolar de Catalunya (Reg. 19023) i sobre si s'acordaran amb les associacions d'estudiants més representatives els criteris per a atorgar places al Consell Escolar de Catalunya (Reg. 19024)

Formulació: Sr. Elena (S) (p. 5008).

Resposta: conseller d'Ensenyament (p. 5008).

Repregunta: Sr. Elena (S) (p. 5008).

Segona resposta: conseller (p. 5009).

Preguntes al Consell Executiu sobre les mesures del Departament de Governació en relació amb el compliment de la sentència del Tribunal Superior de Justícia núm. 448/1991, del 7 d'octubre (Reg. 19127), i sobre si ha pres cap mesura davant la petició que li ha adreçat el Consell Comarcal del Barcelonès en relació amb el compliment de la sentència del Tribunal Superior de Justícia núm. 448/1991, del 7 d'octubre (Reg. 19128)

Formulació: Sr. Corbacho (S) (p. 5009).

Resposta: consellera de Governació (p. 5009).

Repregunta: Sr. Corbacho (S) (p. 5010).

Segona resposta: consellera (p. 5010).

Preguntes al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució del Parlament del 29 de març de 1990, sobre l'elaboració d'un pla específic per al tractament dels residus urbans (Reg. 19131), i sobre l'aprovació del Programa general de residus a què fa referència l'article 6 de la Llei 6/93, de residus (Reg. 19132)

Formulació: Sr. Madueño (S) (p. 5011).

Resposta: conseller de Medi Ambient (p. 5011).

Repregunta: Sr. Madueño (S) (p. 5012).

Segona resposta: conseller (p. 5012).

Preguntes al Consell Executiu sobre la fugida de cinc menors del centre de reforma l'Alzina (Reg. 19208) i sobre si el centre de reforma l'Alzina té suficients mesures de seguretat i de personal (Reg. 19209)

Formulació: Sra. Barenys (S) (p. 5012).

Resposta: conseller de Justícia (p. 5013).

Repregunta: Sra. Barenys (S) (p. 5013).

Segona resposta: conseller (p. 5013).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política d'educació infantil, especialment respecte a les escoles bressol (Reg. 17853) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Cadevall (S) (p. 5014).

Resposta: conseller d'Ensenyament (p. 5016).

Rèplica: Sr. Cadevall (S) (p. 5017).

Contrarèplica: conseller (p. 5018).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la planificació en els centres d'educació especial (Reg. 18595) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sra. Torrent (S) (p. 5019).

Resposta: conseller d'Ensenyament (p. 5020).

Rèplica: Sra. Torrent (S) (p. 5021).

Contrarèplica: conseller (p. 5022).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política educativa (Reg. 18625) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 5023).

Resposta: *conseller d'Ensenyament* (p. 5024).

Rèplica: *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 5026).

Contrarèplica: *conseller* (p. 5026).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la sanitat animal (Reg. 16319) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Reguant (M)* (p. 5027).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Camps i Rovira (CiU)* (p. 5029).

Posició dels grups: *Sra. Arnalot (P)* (p. 5029), *Sra. Oranich (IC)* (p. 5030) i *Sr. Roma (S)* (p. 5030).

Votació (amb l'esmena incorporada): *aprovada per unanimitat* (p. 5030).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre les relacions laborals (Reg. 16320) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Reguant (M)* (p. 5030).

Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Sesmilo (CiU)* (p. 5032).

Posició dels grups: *Sr. Ariza (P)* (p. 5033), *Sra. Mayol (IC)* (p. 5034) i *Sr. Riera i Olivé (S)* (p. 5034).

Posició del grup presentant: *Sr. Reguant (M)* (p. 5035).

Votació dels punts 1, 2 i 3: *aprovats per 92 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 5036).

Votació del punt 4: *rebutjat per 36 vots a favor, 59 en contra i 4 abstencions* (p. 5036).

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i sis minuts.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre les cambres agràries (Reg. 19449) (Punt quinzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Manuel Nadal (S)*. *Alhora, en retira el punt núm. 1* (p. 5036).

Posició dels grups: *Sr. Reguant (M)* (p. 5037), *Sra. Arnalot (P)* (p. 5037), *Sr. Gimeno (IC)* (p. 5038), *Sr. Pueyo (ERC)* (p. 5038) i *Sr. Parera (CiU)* (p. 5039).

Votació del punt núm. 3: *aprovat per 79 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 5040).

Votació del punt núm. 4: *aprovat per unanimitat* (p. 5040).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'ús no sexista del llenguatge a Catalunya (Reg. 19480) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 5040).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la utilització d'un llenguatge no discriminatori en l'Administració (Regs. 19425 i 19431) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 5042).

Esmenes del G. P. de Convergència i Unió a la Moció del G. Socialista i a la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 1, 2, 3, de modificació, i 4, d'addició; 1, de modificació, i 2, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Vidal (CiU)* (p. 5043).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya a la Moció del G. Socialista (núms. 1, d'addició, i 2, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 5045).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Reguant (M)* (p. 5047), *Sra. Montserrat (P)* (p. 5047).

Posició dels grups presentants: *Sra. Martí i Conill (S)*, *que tot seguit presenta unes esmenes transaccionals* (p. 5047) i *Sr. Bargalló (ERC)*, *que accepta les esmenes transaccionals* (p. 5048).

La Sra. Vidal (CiU) intervé per anunciar l'acceptació de les transaccionals (p. 5049).

Votació de les Mocions (amb les esmenes incorporades): *aprovades per unanimitat* (p. 5049).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política lingüística de la Generalitat (Reg. 19453) (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 5049).

Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Descals (CiU)* (p. 5050).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Reguant (M)* (p. 5051), *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 5051), *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 5052) i *Sr. Dalmau i Ribalta (S)* (p. 5053).

SUMARI (4)

El Sr. Pujol i Folcrà (P) intervé per allusions (p. 5054).

Posició del grup presentant: Sr. Riera i Gassiot (IC), que presenta una esmena transaccional (p. 5054).

El Sr. Descals (CiU) intervé per anunciar l'acceptació de la transaccional (p. 5055).

Votació (amb l'esmena incorporada): aprovada per unanimitat (p. 5055).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre les urbanitzacions privades (Reg. 19427) (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Morera (ERC) (p. 5055).

Posició dels grups: Sra. Montserrat (P) (p. 5057), Sr. Farrés (IC) (p. 5057), Sr. Manuel Nadal (S) (p. 5058) i Sr. Capdeferro (CiU) (p. 5059)

Votació dels punts núms. 1 i 4: rebutjats per 25 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 5059).

Votació del punt núm. 2: rebutjat per 4 vots a favor, 60 en contra i 21 abstencions (p. 5059).

Votació del punt núm. 3: rebutjat per 26 vots a favor, 60 en contra i 2 abstencions (p. 5059).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política general de parcs naturals (Reg. 19572) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Madueño (S) (p. 5060).

Posició dels grups: Sr. Reguant (M) (p. 5061), Sra. Montserrat (P)(p. 5061), Sr. Gimeno (IC) (p. 5061), Sr. Portabella (ERC) (p. 5062) i Sr. Espadaler (CiU) (p. 5063)

Votació: rebutjada per 24 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 5064).

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre i set minuts (p. 5064).

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 52.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Pau i Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Justícia, i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Passem al tràmit de preguntes amb resposta oral, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'edició del fulletó Cap a una democràcia paritària

La primera pregunta és sobre l'edició del fulletó *Cap a una democràcia paritària*, presentada per la diputada senyora Imma Mayol. Té la paraula.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, fa aproximadament dos mesos el Consell Nacional de Dones de Catalunya i l'Institut Català de la Dona van editar un fulletó que es deia *Cap a una democràcia paritària*, un fulletó encertat, en el sentit que és bo potenciar, de cara a les eleccions europees, que anem cap a una democràcia paritària, on participin al 50% homes i dones, a les llistes i per sortir. Amb aquest objectiu vam fer aquest fulletó, el que passa és que la sorpresa va ser quan vam obrir el fulletó i en un títol «Les dones a la política, xifres per a una reflexió», tota quanta xifra que apareix de Parlament europeu, de Parlament espanyol, de diferents parlaments europeus, de tots ells consta només el percentatge i no els partits polítics, la qual cosa ens sembla un criteri..., bé, un criteri. I, en canvi, quan parla de Catalunya apareix un gràfic on surten el nombre de dones en nombres absoluts, sense cap percentatge i fent referència als partits.

Per quin motiu, aquesta diferència, senyor conseller?

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Mayol. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Isac.

El Sr. CONSELLER SECRETARI DEL GOVERN (Antoni Isac i Aguilar): Senyor president, senyores i senyors diputats, efectivament el Consell Nacional de Dones de Catalunya i l'Institut Català de la Dona publiquen aquest fulletó, i, si bé el que diu la senyora diputada és o té algun petit aspecte que podria ser cert, no és totalment cert perquè, a l'igual que es fa amb referència als parlaments europeus i al Parlament espanyol, la presència de les dones a la política, en particular al Parlament de Catalunya, es dona en dades absolutes, en percentatge i referides. Llegiré literalment un paràgraf quan diu: «Catalunya. Al Parlament de Catalunya

trobem en l'actual composició de la cambra vint dones, que representen un 14,8%, xifra lleugerament superior a l'espanyola, però igualment lluny de ser la ideal.» Després hi ha la gràfica representativa i, a més a més, s'hi afegixen unes altres dades, que són les referides a la representació de cada dona dins de cada partit polític. En conseqüència, no podem compartir des del Govern la seva valoració o el seu criteri respecte al fulletó.

Res més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. La senyora Mayol pot repreguntar.

La Sra. MAYOL: Senyor conseller, vostè té l'habilitat, quan jo li plantejo una cosa d'aquestes, sempre, en comptes d'acceptar un error, que és molt més lògic, d'intentar fer volar coloms. Mirin, aquí això és claríssim. Tota quanta dada apareix dels altres parlaments apareix en percentatges, quan fem referència al gràfic de Catalunya apareix Convergència i Unió: 10 dones, amb un gràfic llarg; PSC: 6 dones; IC: 2 dones; PP: 2 dones. Fent referència als partits—fent referència als partits—i no fent referència al percentatge. Escolti'm, i a dintre vostès parlen del percentatge global de dones al Parlament de Catalunya, però no diuen: Convergència i Unió, 14% de dones; Partit Socialista, 14% de dones; Iniciativa, 28% de dones; PP, 28% de dones. Per tant, estan fent una manipulació de les dades. És a dir, vostès pretenen, amb un objectiu molt lícit, que és difondre un fulletó, que el que ha de fer és potenciar el vot de les dones i potenciar la presència de dones—objectiu lícit—, una vegada a la vida que fan un fulletó que té un objectiu lícit i correcte, poden fer propaganda d'una cosa de la qual no poden fer propaganda, senyor conseller, i és que vostès tenen molt poques dones al Parlament. No poden fer propaganda, Convergència i Unió, d'això? Per tant, no pretengui fer-me creure que això és objectiu; això és una manipulació de les dades, una manipulació de les dades amb un interès partidista i a sobre no ho aconsegueixen—i li ho he de dir clarament—, perquè les dones que ho han rebut no són ximples, i quan han vist això diuen: «quina barbaritat, a tot arreu parlen de percentatges i en el Parlament de Catalunya, dades absolutes». Només té un interès, un interès partidista d'una propaganda que no poden fer, a més, perquè d'això no poden fer propaganda.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. El conseller.

El Sr. CONSELLER SECRETARI DEL GOVERN: Senyor president, senyora Mayol, el conseller que li contesta no té per costum fer volar coloms ni altres aus, perquè és més aviat un amant de la pesca; m'agraden més els peixos. (*Remor de veus.*) Seguim sense compartir el seu criteri, perquè—hi insisteixo—la dada està donada en relació amb valors absoluts, nombre total de dones: participació, representació, gràfica; el que passa és que s'hi afegixen unes altres dades. El que em sap greu és que vostè interpreti això com una manipulació, perquè com vostè perfectament ha dit—i en això sí que coincidim plenament—la manipulació o la desvirtuació són sinònims d'interès partidista, i aquí no hi

ha cap interès partidista, ja que no és més que recollir una proposta de la Comissió de les Comunitats Europees per tal de denunciar un fet, i la denúncia del fet que es fa és que la participació de les dones a la política europea no és ni de lluny paritària. Conseqüentment, no es tracta de fer cap tipus ni cap mena de propaganda, i, en conseqüència, el Govern reitera, amb tots els respectes i constatacions, però alhora amb tota la fermesa, el fet de no compartir el criteri i la valoració que se'n fa, de l'edició d'aquest fulletó.

Res més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris que s'apliquen en alguns dels impresos oficials sobre la denominació geogràfica de «província»

La següent pregunta és sobre els criteris que s'apliquen en alguns dels impresos oficials sobre la denominació geogràfica de «província», presentada pel diputat senyor Benach, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. La senyora Mayol ens parlava de coloms, el senyor conseller li ha contestat parlant de peixos, i ara, precisament, parlarem d'un problema que no és precisament ni carn ni peix, ben bé. *(Veus de fons.)* Exacte. Es tracta, bàsicament, de saber quins són els criteris del Govern pels quals en alguns impresos oficials només hi ha la localització geogràfica coneguda com a «província». És a dir, es parla de «població» i es parla de «província», i res més. Ens agradaria saber quins són aquests criteris.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable consellera senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (M. Eugènia Cuenca i Valero): Moltes gràcies, senyor president. Senyor Benach, vostè sap que hi ha milers d'impresos a la Generalitat i s'està fent jo crec que un esforç important de normalització de tots ells, però perquè no digui allò que acaba de dir, doncs, que no contesto la seva pregunta, em sotmetré —perquè tinc escàs temps— al que vostè em preguntava. Amb això li volia dir que no tots els impresos estan normalitzats, encara, però em sembla que al que vostè es refereix és per què s'utilitza «província», en comptes d'utilitzar «comarca», d'acord amb l'ordenació territorial de Catalunya.

Llevat que hi hagi algun document que no s'hagi resolt, sí que hi ha una explicació. Hi ha impresos —i a més li he portat els de la Policia Autonòmica— que han d'omplir els ciutadans de qualsevol ciutat de l'Estat espanyol i de l'estranger. En els de l'estranger fa, evidentment, referència a l'expressió «país» i els que han d'anar a la resta de l'Estat a «província», perquè han de sortir fora i perquè hi ha, doncs, informació destinada a immobilització de vehicles i altres raons per les quals fa que l'imprès hagi de tenir la denomi-

nació de «província» i no de «comarca», donat que ha d'anar fora de Catalunya.

Li posaria també, en el que es refereix a Governació, els impresos de joc, que són impresos sobre la taxa del joc, impresos que comencen a la Generalitat però que després s'han d'enviar a l'Administració de l'Estat, que, com vostè sap, no té l'Administració territorial ordenada en comarques sinó en províncies. Evidentment, la resta, si no hi estan tots, la voluntat és que siguin normalitzats i figuri la denominació «comarca» a tots ells. No hi ha més explicació que aquesta. Tots els impresos que han d'anar fora de Catalunya porten la denominació de «província» o la de «país» si són impresos amb destinació a l'estranger. Per tant, un únic criteri creiem que no pot ser. Estem afegint, és cert, en alguns impresos, al costat de «província», «comarca», però, en tot cas, sàpiga que la «província», el fet que hi figuri «província» no és un oblit sinó una necessitat, donada l'organització territorial de la resta de l'Estat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora consellera. Pot repreguntar el senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Bé, d'entrada, dir-li que no són només aquests casos que vostè expressa, en els quals, independentment que per necessitats, per imperatiu legal, per entendre'ns, doncs, hi hagi d'haver la província, doncs, hi pogués haver la comarca. En tot cas, hi ha altres departaments, com per exemple el d'Economia i Finances, quan parlem de sol·licituds de transferència, etcètera. Vull dir, en definitiva, no cal ara entrar en exemples concrets que només parlen de «població» i «província», i, en tot cas, són impresos per a gent exclusivament d'aquí.

En tot cas, també, dir-li que la normalització en aquest terreny és molt més simple que altres normalitzacions que dissortadament ha de fer el nostre país i que és una qüestió —entenem nosaltres— evidentment de voluntat política i, per tant, de prioritats. Aquesta seria una prioritat important per a nosaltres; probablement per a vostès no ho sigui.

També dir-li que, a partir de tot això, el que nosaltres més lamentem, en definitiva, és aquesta cultura de la província que s'ha estat creant en aquest país, desgraciadament; perquè, efectivament, Catalunya té una divisió territorial pròpia i una que no li és pròpia però que li toca de seguir. Aleshores, es tracta de potenciar quina? La nostra. I això no s'ha fet; no s'ha fet amb els serveis territorials, amb la descentralització dels serveis territorials, tots estan, la gran majoria, el 90 i escaig per cent estan a les capitals de província, efectivament; no s'ha fet, per exemple, amb les delegacions de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió... En definitiva, senyora consellera, Catalunya nosaltres entenem que és molt més que Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona i que seria bo que des del Govern, en aquest element més bàsic que són els impresos propis, i en altres elements potser molt més polítics, però en definitiva, d'anar creant aquesta cultura, que s'intentés això: potenciar el que és la nostra pròpia divisió territorial i propiciar el que és la xarxa de ciutats que hi ha a Catalunya, que, evidentment, és molt important.

Gràcies, senyor president, senyora consellera.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Benach. La senyora consellera. Li queden trenta segons.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Senyor Benach, compartim amb vostè el mateix interès i voluntat ferma de procedir a l'organització territorial de Catalunya aprovada pel Parlament i que això figuri als impresos, que era la seva pregunta. Jo no li puc respondre exactament si l'imprès a què vostè es referia està normalitzat o no. Pensi que la major part o una bona part de les relacions de l'Administració amb els ciutadans es realitza via postal o telefònica, i em temo que aquest imprès a què es referia és d'aquests, i, per tant, telefònica i postal obeeixen al terme de província. Jo li asseguro que, l'esforç de normalització d'acord amb l'ordenació territorial de Catalunya, segur que estarem d'acord que és molt important i que l'hem de fer, però permeti que almenys digui que tenim tant o més interès que vostès que això sigui posat al dia de la manera més ràpida.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora consellera.

*Pregunta al Consell Executiu sobre les
previsions d'obres i de noves construccions
d'instituts d'ensenyament secundari
a les comarques gironines*

La següent pregunta és sobre les previsions d'obres i de noves construccions d'instituts d'ensenyament secundari a les comarques gironines, presentada pel diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Manel Nadal.

El Sr. PRESIDENT: Manel Nadal, en aquest cas és Manel Nadal. L'escrit era del senyor Joaquim.

El Sr. MANUEL NADAL: No, el senyor Joaquim Nadal i altres diputats.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha bona germandat... (Rialles.)

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor conseller, en aquests moments, a nivell d'ensenyament secundari s'està produint un fenomen que és que la població escolar està creixent; diguem-ne, allò que va passar fa uns anys a l'ensenyament general bàsic en aquests moments està passant a l'ensenyament secundari, de manera que es produeix una concentració de població escolar que a vegades fa que alguns centres estiguin sobreocupats i que no donin abast a les demandes de places que se'ls plantegen.

Aquesta situació a les comarques gironines és bastant evident, de manera que hi ha bastants centres que aquest any, en el període de pre-inscripció de matrícules, han tingut problemes; alguns s'han resolt, d'altres no s'han pogut resoldre tan bé. En el cas, per exemple, de la població de Banyoles, jo crec que la fórmula que s'ha trobat, provisional, perquè s'hi ha de fer un institut d'estudis secundaris, tal com preveia en el seu moment el mapa escolar..., però em sembla correcte que el que era la formació professional es

constitueixi en un IES i doni formació professional i doni batxillerat.

Jo crec que, per tant, en alguns casos, es troben bones solucions. Però el problema és que a les comarques gironines tenim, per exemple, un institut de Lloret de Mar en un centre provisional, que és la Casa de Cultura de l'Ajuntament; tenim el cas de Figueres, on hi ha una extensió que primer era de l'Institut dels Cendrassos, que es volia fer en una zona molt llunyana i ara finalment dependrà del Ramon Muntaner, però amb alguns alumnes que no estaran en el mateix centre que els seus companys; ens trobem amb el cas de Sant Feliu de Guíxols, en què hi ha hagut una forta demanda per part de les associacions de pares d'alumnes de la construcció del nou centre, que estava compromès des de fa més de deu anys; ens trobem amb el cas de la ciutat de Girona, en què hi ha un conveni amb el Departament que s'ha de construir un institut d'estudis secundaris a Santa Eugènia... És a dir que ens trobem –i en aquest cas, diguem-ne, també li hem de reconèixer que s'està fent– que a Olot ja hi ha en marxa un nou institut d'estudis secundaris, però ens trobem, per tant, que hi ha una demanda de nous centres i que el Departament d'Ensenyament va una mica endarrerat del que són les demandes dels ciutadans i les necessitats dels ciutadans.

Per tant, jo el que voldria amb aquesta pregunta és saber quines són les previsions del Departament d'Ensenyament i com farem front a aquestes demandes. Tots sabem també que en aquest Parlament acabem d'aprovar no fa gaire la necessitat de fer el mapa escolar de nou, però aquestes situacions són aquí i em sembla que el seu Departament hi està treballant, i voldria conèixer quina és la previsió.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nadal. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Pujals. (Pausa.)

*Pregunta al Consell Executiu sobre les
previsions d'obres de millora i de noves
construccions de centres d'ensenyament
general obligatori*

El Sr. MANUEL NADAL: No, senyor president, veig que el senyor conseller voldria que acumulés l'altra pregunta, i ho faré. És la que ve; la següent, no, la...

El Sr. PRESIDENT: La número 5.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí. L'acumularem, també, doncs.

Vejam, la demanda és similar a la de les previsions de construccions en centres d'ensenyament general bàsic. En aquest cas potser no seré tan benevolent amb la política del Departament; és a dir, jo crec que en aquest cas les situacions són més greus, en el sentit que jo crec que hi ha una major responsabilitat per part del cap de Serveis d'Ensenyament de Girona, que es dedica a donar compromisos de construccions a totes aquelles demandes que se li plantegen, ja sigui per part de professors i alumnes i pares de Palamós, ja sigui ajuntaments, i llavors no pot respondre a les seves

promeses. Jo crec que en aquest cas sí que voldria conèixer quines són les previsions reals, perquè, si ens hem d'atendre a les promeses fetes pel seu cap de Departament allà, a la ciutat de Girona, o als Serveis Territorials de Girona, bé, s'haurien de construir moltes coses, però sabem que les disponibilitats pressupostàries no ho fan possible. I, per tant, voldria saber quina és la previsió real.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nadal. L'honorable conseller senyor Pujals té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan M. Pujals i Vallvé): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Nadal, les nostres previsions quant a la realització d'obres de millora i de nova construcció són les que ara diré.

De tota manera, deixi'm fer una consideració prèvia, i és que el passat mes de desembre la Conferència d'Educació va acordar per unanimitat revisar el calendari d'implantació del nou sistema educatiu. Aquest fet ha comportat la necessitat de reconsiderar globalment la priorització de les diferents inversions previstes en les planificacions escolars. En aquest moment estem enllestint ja el pla d'obres que determinarà l'ordenació d'aquestes inversions arreu de Catalunya.

L'endarreriment de les diferents obres que esmenta, que ha esmentat, té la seva explicació. De fet, en el torn de rèplica, si quedés alguna qüestió pendent, hi podríem insistir. En relació amb l'ensenyament secundari, enguany han estat adjudicades les obres de l'Institut d'Ensenyament Secundari de Lloret i el tercer institut d'Olot. Properament seran adjudicades les obres corresponents al Santa Eugènia, de Girona, i a l'IES Els Cendrassos, de Figueres. La subhasta-concurs d'aquest darrer, el dels Cendrassos, de Figueres, es publicarà al DOGC gairebé..., no sé si la setmana vinent, però, en tot cas, d'una manera imminent.

En l'àmbit de l'educació primària, enguany hem adjudicat les obres de reforma del col·legi públic Malagrida, d'Olot, i de Sant Jordi Desvalls. Tenim previst adjudicar també les de construcció del col·legi públic de Navata, Serinyà i Fontcoberta; l'ampliació dels de Sils i de Vilablareix, i la realització d'obres per a millorar la seguretat del col·legi públic Verd, de Girona.

A banda d'aquestes actuacions, per Resolució del 12 de maig proppassat vam aprovar la concessió d'ajuts a diversos ajuntaments de les comarques gironines per a la realització de cinquanta-tres actuacions, bàsicament adreçades a millorar o corregir aspectes de seguretat en centres docents públics.

A banda d'aquestes noves construccions, durant el segon semestre d'enguany seran adjudicades les obres de reforma, ampliació i millora que ara diré: ampliació de l'institut de formació professional Narcís Monturiol, de Figueres; ampliació de l'institut de batxillerat Pere Alsius, de Banyoles; l'ampliació de l'IES d'Arbúcies; l'ampliació del gimnàs de l'institut Sant Elm, de Sant Feliu de Guíxols; l'arranjament del taller de l'extensió de l'IES de Calonge; la reforma de l'institut de batxillerat Martí Carrera, de Palafrugell, i enca-

ra hi ha previstes obres menors a l'IES de Roses, a Palamós, al Blanes-3, i a Sa Palomera, de Blanes.

Voldria recordar també que s'han realitzat obres d'adequació i acabament a l'institut de formació professional Narcís Xifra, de Girona, a l'IES de Santa Coloma de Farners, i que s'estan realitzant les corresponents a l'institut de batxillerat Vicens Vives, de Girona.

En l'àmbit de l'educació infantil, les obres més immediates de creació d'aules de P-3 es faran als següents col·legis públics: al Baldri Reixach, de Sant Feliu de Guíxols; al Migdia i Taialà, de Girona; al Cusí i Dalí, de Figueres, al col·legi públic de Llançà; al col·legi públic de Caldes de Malavella; al col·legi públic de Platja d'Aro; al col·legi públic de la Cellera de Ter; al col·legi públic Pere Torrent, de Lloret; als col·legis públics Mas Clarà i Joan de Margarit, de la Bisbal; al col·legi públic Napoleó Soliva, de Blanes, i al Ruiz Giménez, de Palamós.

Em sembla que aquesta és la informació sol·licitada.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Senyor Nadal, pot repreguntar.

El Sr. MANUEL NADAL: No, jo, si de cas, agrair al senyor conseller que hagi donat una informació tan extensa. Jo crec que, si aquesta informació fos coneguda pel conjunt de directors d'escoles, d'alcaldes de les comarques gironines i pels mitjans de comunicació i que, per tant, ho poguessin conèixer els ciutadans, ens evitariem alguns dels conflictes que periòdicament apareixen entre la comunitat escolar i el Departament d'Ensenyament o, almenys, amb el seu representant a les comarques de Girona, que, setmana darrere setmana, es veu assetjat per associacions de pares, mestres i fins i tot, en alguns casos, ajuntaments que han de donar suport a demandes de construccions i d'obres que, pel que he vist en la seva informació, estan previstes. És a dir, dels conflictes que hi ha hagut més importants aquestes setmanes a les comarques gironines, doncs, per exemple, hi ha previsions a Sant Feliu de Guíxols, hi ha previsions a Palamós, hi ha previsions a la ciutat de Girona, hi ha el tema dels Cendrassos, de Figueres, que són els que han donat lloc a polèmiques importants, a conflictes, i que jo crec que, si aquesta informació es donés a temps i acuradament, evitariem, doncs, aquesta conflictivitat ciutadana, que no fa res més que donar una imatge de l'ensenyament que no es correspon, potser, amb la realitat.

Per tant, jo li demanaria, senyor conseller, que, aquesta informació que m'acaba de donar a mi, la donés tan extensament com fos possible.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nadal. El senyor conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Nadal, vull dir, efectivament, jo crec que hi ha hagut un esforç d'informació, i no tinc la garantia que aquest esforç d'informació pugui evitar en determinats moments que hi hagi..., bé, posicionaments poc o molt propers a una relació de conflictivitat.

Per exemple, a part de les obres que he dit de Sant Feliu de Guíxols, els darrers quatre anys a Sant Feliu de Guíxols hi hem fet nou actuacions, per un import superior als 70 milions de pessetes. Jo ja comprenc que en aquest moment a Sant Feliu hi ha una gran inquietud pel tema de la construcció de l'IES, i ells demanen que es faci l'any 94. La construcció de l'IES, nosaltres no la podem fer l'any 94, i per tant..., vull dir, amb pressions o sense, no la podem fer. Vull dir, no podem perquè no tenim prou diners, i el Departament ha d'actuar –justament perquè hi ha molta demanda, i especialment en l'àmbit de la secundària–, hem d'actuar amb el màxim criteri de rigor i de fixar prioritats que siguin certes, amb visió del conjunt de la realitat del país. Nosaltres sabem que aquesta és una obra prioritària, i el delegat d'ensenyament sempre l'ha proposada al conseller com una obra realment prioritària, i, per tant, intentarem atendre-la tan aviat com sigui possible. Ara, mentrestant, determinades actituds i determinades belligeràncies em sembla que són prou estèrils.

En qualsevol cas, a l'alcalde de Girona jo li dic quines són les inversions a la seva ciutat, i a d'altres alcaldes també, i el delegat territorial ha informat tothom que li ha demanat aquesta informació. I, de l'adjudicació de l'IES de Lloret, jo mateix en vaig informar la premsa en una visita recent. I podem tornar a insistir tantes vegades com calgui; vull dir, tots els esforços que fem per informar tothom, segur que, per molts que en fem, mai seran suficients. Ara, tampoc no tinc la certesa que, malgrat aquests esforços, de vegades, en alguns casos, hi hagi el desig d'establir una dinàmica que potser tampoc és, normalment, la més adequada.

En qualsevol cas, aquestes són les previsions, mirarem de fer-les arribar...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: ...als mitjans de comunicació i als alcaldes.

Moltes gràcies, president.

Pregunta al Consell Executiu sobre la llar d'infants Xaloc, a Premià de Mar (Maresme)

El Sr. PRESIDENT: La pregunta número 4, sobre la llar d'infants Xaloc, de Premià de Mar, presentada pel diputat senyor Ignasi Riera. Té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Els fets, els vam saber pels diaris: fa tres mesos, SOS Racisme denunciava que hi havia hagut discriminació per raons de raça en la matriculació d'un infant a la llar d'infants Xaloc, de Premià de Mar. La pregunta és: com va actuar el Govern de la Generalitat?, com pensa actuar en casos similars en el futur?

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Riera, el 13 d'abril d'enguany, la senyora Maria Teresa Albert i Huertas va sol·licitar informació sobre la inscripció a la llar d'infants privada Xaloc-2, de Premià de Mar, d'un fill seu de divuit mesos d'edat, a partir de l'1 de maig d'enguany, de 1994. Tanmateix, aquesta senyora no va poder formalitzar la matrícula perquè no hi havien places vacants al centre, la qual cosa hem pogut constatar en el període d'informació obert pel Departament d'Ensenyament.

En el conjunt d'actuacions dutes a terme en la informació prèvia i en l'expedient instruït arran de la denúncia presentada per la senyora Albert, no s'ha arribat a disposar de cap prova concloent i definitiva que la denegació de matrícula hagués estat motivada per raó del nom i el cognom estrangers o per raó, per altres raons que podríem incloure en l'adjudicació, diguem-ne, d'un fet racista.

D'altra banda, hem pogut constatar, mitjançant l'aportació per part de la titular de vídeos d'activitats del centre i de les mateixes relacions d'alumnes que hi ha hagut al Xaloc-2 els darrers anys, que efectivament aquesta llar ha tingut nens estrangers en situacions semblants, que haurien pogut ser objecte d'una consideració de racisme, en diversos cursos escolars.

Amb tot, cal dir que s'ha posat en evidència, en aquest procediment que hem seguit d'informació del Departament, que el procediment seguit per part de la titular, de la representant del centre a l'hora de matricular els alumnes, així com de determinar l'existència o no de plaça escolar, ha pogut comportar incompliment de les condicions i els requisits de l'autorització.

Per aquest motiu –que és el que tenim efectivament comprovat– el director general de Centres Docents, en una resolució de 17 de maig d'enguany, va acordar iniciar un expedient administratiu, el previst a l'article 17.3 del Reial decret 332/1992, i a l'article 26 del Decret 55/1994.

Amb tot, de fet nosaltres coneixíem, després d'obrir aquest expedient informatiu, que se segueix un procediment judicial en relació amb aquests fets i, per això, posteriorment hem contemplat la suspensió de l'expedient administratiu, d'acord amb el que preveu l'article cinquè del Decret 278/1993, de 9 de novembre. En qualsevol cas, en funció de la resolució que prengui el jutjat, nosaltres ho podem ratificar o no, però tampoc ens semblava del tot convenient allargar o concloure mentre no es resolgués al jutjat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Riera pot repreguntar.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Agraeixo, en primer lloc, la resposta i em penso que del que es tracta és que els uns i els altres tinguem ben clar que en fets d'aquests hem d'actuar amb una escrupolositat fins a l'extrem.

A mi em va tocar, al seu moment, denunciar els fets que havien passat a Aitona i recordo que en aquell cas concret vam veure que molt sovint el perill no era tant en centres es-

trictament públics com en centres o concertats o que rebien subvencions de qualsevol mena i que en aquell cas —com ja va contestar el seu antecessor, el conseller doctor Laporte— vam arribar a l'acord ben clar de dir que qui autoritza un centre per a usos educatius és —a través del *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*— la Conselleria d'Ensenyament i que, per tant, tot el que fos contundència exemplar en aquests temes evitaria que algú tingués temptacions de tenir actituds racistes en el tema de la matriculació dels infants.

Com que més tard hem pogut discutir amb vostès una circular del Departament sobre la ubicació de nens estrangers extracomunitaris a diferents escoles de Catalunya, crec que aquesta és la línia per continuar treballant.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El senyor conseller vol intervenir? (*Pausa.*) Li queden trenta-set segons.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: No, en tot cas, per manifestar una vegada més la coincidència de criteris, compartits, em sembla, per totes les forces polítiques del Parlament en relació amb aquest tema i, efectivament, garantir una vegada més que si nosaltres podem comprovar algun cas en què hagi existit racisme, les actuacions que empenirà el Govern seran les més contundents que puguem.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives als representants al Consell Escolar de Catalunya

La següent pregunta és sobre si s'establiran criteris per a determinar els propers representants al Consell Escolar de Catalunya, presentada pel diputat senyor Joan Ignasi Elena i Garcia.

El Sr. ELENA: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula.

El Sr. ELENA: ...si li sembla, acumularia les preguntes 6 i 7, crec que són...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ELENA: ...que fan referència, més o menys, al mateix tema.

Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, aviat, el curs vinent hi haurà eleccions als consells escolars, es renovaran els consells escolars de tots els centres d'ensenyament mitjà de Catalunya i, en conseqüència, també caldrà renovar el Consell Escolar —en principi— de Catalunya.

És per aquest motiu que preguntem al Consell Executiu, i en concret al conseller d'Ensenyament, si s'establiran criteris per determinar els propers representants al Consell Escolar i si aquests criteris seran establerts, acordats amb les associacions d'estudiants més representatives a l'ensenyament mitjà.

Gràcies,

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Elena. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diputat senyor Elena, de fet els criteris per determinar la composició del Consell Escolar de Catalunya són els que estableix el punt primer de l'article quart de la Llei 25/85, del 10 de desembre, dels consells escolars. Tal i com estableix la lletra c de l'esmentat apartat, els representants dels alumnes seran escollits d'entre els proposats per les confederacions o federacions d'associacions d'alumnes, d'acord amb els seus nivells i especialitats i en proporció a llur representativitat.

En qualsevol cas, suposo que en el torn de rèplica podré ampliar aquesta informació, perquè em sembla que vostè vol alguna cosa més concreta.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Elena pot repreguntar.

El Sr. ELENA: Senyor president, fem aquestes preguntes perquè fins ara el que és cert és que no han existit uns criteris i ni molt menys ha existit un criteri en funció de la proporcionalitat. Han escollit ben bé a qui han volgut; és veritat que les persones les escollien les associacions, però sí que també és veritat que les associacions les determinava la Conselleria, quines havien de ser i quines no.

La tàctica ha estat bastant sibil·lina, és cert. El que no es pot fer és dir que s'escollirà en funció de la proporcionalitat, però després fer el que s'ha anat fent fins al moment, que és no publicar i oficialitzar —com es fa, per exemple, amb els claustres a la universitat— els resultats de les eleccions als consells escolars. Per tant, vostès sempre es poden emparar amb el fet de dir que no saben quines són les associacions més representatives en els centres d'ensenyament mitjà, malgrat que és prou conegut quines són les associacions que hi tenen representació i les que no.

Aquesta manca de publicació i d'oficialització dels resultats de les eleccions als consells escolars els ha permès prescindir de les associacions més representatives a l'hora d'escollir els membres als consells escolars, a l'hora de fixar els criteris, escollir a qui han volgut, sense consultar aquestes associacions i fins i tot s'han permès el luxe de deixar vacant una de les tres places dels representants dels consells escolars durant bastants mesos, i fins i tot anys.

Per tant, nosaltres el que voldríem és emplaçar-los a negociar els criteris, aquests criteris amb les associacions d'estudiants més representatives a l'ensenyament mitjà, oficialitzar els resultats d'aquestes eleccions —i en aquest sentit el nostre Grup ha presentat una proposició no de llei que esperem que compti amb el suport del seu Grup—, a cobrir totes les places —no té sentit que les places, la tercera plaça no estigui coberta en aquests moments— i establir com a criteri principal el més universal i raonable, que és el de la representativitat.

Pel contrari, no fixar com a criteri la representativitat principalment significaria que les eleccions als consells escolars dels centres d'ensenyament mitjà no tenen cap incidència a l'hora de fixar la composició del Consell Escolar de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Elena. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, en aquests moments tenim cobertes dues de les tres places reservades a alumnes al Consell Escolar de Catalunya. Els representants actuals pertanyen al BEN i a l'AJEC.

Fins ara realment ha estat difícil conèixer exactament els resultats obtinguts pels alumnes a les eleccions als consells escolars de centres, i en aquest sentit coincideixo amb la seva percepció. I això ha estat així bàsicament per dos motius: en primer lloc, la dificultat de comprovar les dades subministrades per les confederacions i les federacions d'alumnes, i, en segon lloc, la concurrència i l'elecció en aquestes eleccions de molts candidats independents, la qual cosa acaba d'afegir una certa complexitat en aquest sentit.

En qualsevol cas, em sembla que des d'un diagnòstic, que em sembla que és el que és i que el veiem igual, nosaltres, de fet, ens proposem, de cara a les properes eleccions que s'han de celebrar el primer trimestre del 95, en primer lloc, intentar fomentar al màxim la participació de tots els membres de la comunitat educativa, i especialment els alumnes i els seus pares, en aquest procés electoral; establir els mecanismes necessaris per conèixer amb més precisió o amb exactitud els resultats de les eleccions, i jo crec que ara estem més ben situats per obtenir millor aquesta informació, pel fet que el Departament ja ha homogeneïtzat les dades subministrades territorialment.

Amb tot, aquesta actuació no pot anar més enllà de la comprovació de les dades facilitades per les diferents confederacions i federacions d'associacions d'estudiants.

En qualsevol cas, em sembla que sí que puc declarar la meua voluntat d'iniciar un procés de diàleg amb aquestes entitats amb la voluntat d'intentar trobar un acord en els criteris que utilitzem per a la determinació de la seva representativitat, perquè si no la posició en què ara ens trobem és difícil per als estudiants, però també és difícil per a nosaltres. En qualsevol cas, em sembla que aquest és un aspecte que hem de millorar i que només el podrem millorar si trobem un acord i per aquest acord caldrà que hi hagi la voluntat de tothom; confio que hi sigui la de les associacions actuals i en qualsevol cas puc garantir que la voluntat del Departament és intentar facilitar que es trobi aquest acord.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

*Preguntes acumulades relatives al compliment
de la sentència del Tribunal Superior de
Justícia de Catalunya núm. 448/1991,
del 7 d'octubre*

Suposo que ara el senyor Corbacho em demanarà l'acumulació de les preguntes que ell ha formulat, la 8 i 9, sobre

les mesures del Departament de Governació en relació amb el compliment de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya número 448/91, del 7 d'octubre d'aquest any. Té la paraula, senyor Corbacho.

El Sr. CORBACHO: D'acord, senyor president. Acumularia les dues preguntes.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CORBACHO: Les preguntes estan formulades i, per tant, en aquesta primera intervenció demanaria a la Conselleria quina és la resposta que per part de la Conselleria tenen respecte a aquestes dues preguntes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La senyora Cuenca té la paraula.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Moltes gràcies, senyor president. Com vostè sap, senyor Corbacho, aquest és un tema de difícil resolució i m'agradaria, per a tots els senyors diputats, fer una breu referència d'on ve aquest problema judicial en aquest moment generat per no pagar les expropiacions de l'empresa Rivièr.

L'Entitat Municipal Metropolitana de Barcelona, a partir de l'any 87, va ser extingida i en lloc de l'Entitat Municipal Metropolitana existeix el Consell Comarcal del Barcelonès, el del Baix Llobregat, la mancomunitat voluntària de municipis... El que vol dir això és que tota una sèrie d'organismes han substituït el que era l'Entitat Municipal Metropolitana de Barcelona.

L'Entitat Municipal Metropolitana de Barcelona rebia una quantitat important, que l'any 94, aquest any, als pressupostos de l'Estat és de 5.909 milions i que després se segueix rebent, el que passa és que s'ha establert un sistema de les comunitats pel qual no tots aquests recursos van al Consell Comarcal del Barcelonès o a l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics o a l'Entitat Metropolitana del Transport, sinó que van directament a cada ajuntament, però no en atenció a la població de cada ajuntament, sinó també amb el superàvit existent per la suma de població de tots els municipis.

Amb això què vull dir? Vull dir que el conjunt de tots aquests organismes segueix rebent l'aportació, la mateixa quantitat incrementada cada any que rebia quan existia l'Entitat Municipal Metropolitana de Barcelona; el que passa és que, en ser rebuda individualment pels ajuntaments, no es destina o potser no es té el control de la finalitat dels recursos que reben com a participació de l'Estat.

Quan es va aprovar el Decret de transferències de l'any 88 —el Decret del 88, del 13 de gener—, deia que s'atribueix a l'Entitat Municipal de Serveis Hidràulics l'obligació de fer front a les obligacions de l'extingida Corporació Metropolitana de Barcelona. Doncs tenim la següent situació: si els recursos que es reben per tots aquells organismes individualment a cada ajuntament són els mateixos que es rebien quan existia la Corporació, és cert que els recursos haurien d'haver estat suficients per fer front al pagament de les expropiacions de l'empresa Rivièr. Si n'és o no, només, el responsable el Consell del Barcelonès jo crec que és un

tema, diríem, legal, el cas és que en el Decret de transferències està molt clar.

Quan vostè fa referència a quines actuacions ha fet la Conselleria de Governació, jo li haig de dir que van sol·licitar al seu moment el finançament, li vam respondre que no era la Generalitat l'hereva de l'Entitat Municipal Metropolitana de Barcelona i que, per tant, els hereus eren els que es feien càrrec de les obligacions derivades de l'organisme que substituïen.

Posteriorment han reiterat al Departament de Governació, per acord del Ple del Consell del Barcelonès, del Consell Comarcal del Barcelonès, van reiterar almenys que volien sol·licitar la concessió d'un aval per fer front al compliment de la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que també diu que no és a la Generalitat a qui correspon fer front a aquest pagament, sinó precisament al Consell Comarcal del Barcelonès.

És cert que, evidentment, de tot això se'n va adonar Economia i Finances, però al Departament d'Economia i Finances no figura la iniciació de cap expedient sol·licitat pel Consell Comarcal per iniciar la petició de concessió de l'aval en el cas que es volgués complir aquest acord del Ple.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. El senyor Corbacho pot repreguntar.

El Sr. CORBACHO: Sí, gràcies, senyor president. A veure, senyora consellera, jo crec que vostè dóna una informació a mitges. En primer lloc, quan va desaparèixer la Corporació Metropolitana no necessàriament i de cap de les maneres el Consell Comarcal del Barcelonès és responsable subsidiari de les competències que tenia la Corporació Metropolitana. Entre altres coses, perquè les competències en matèria urbanística van ser reservades per a la Generalitat de Catalunya, primera qüestió. Per tant, el Consell Comarcal no és cert que sigui competent subsidiari de les competències urbanístiques de la Corporació Metropolitana de Barcelona.

Segona qüestió. Aquesta competència ve derivada per una interpretació que fa el jutjat, l'Audiència, en el sentit que sí que el declara competent; competent per complir una sentència d'un expedient d'expropiació que es va iniciar d'ofici reclamant i reivindicant a la Corporació Metropolitana, que era el que havia de pagar. A partir d'aquí el Consell Comarcal del Barcelonès té uns ingressos de 250 milions de pessetes, i vostès en el 1987 no van preveure cap ingrés per al Consell Comarcal del Barcelonès. I el Consell Comarcal del Barcelonès, ara, si vol fer front a aquesta Sentència, és una sentència de 550 milions de pessetes, i en aquest moment hi ha un acte d'un jutge declarant en desobediència els membres del Consell Comarcal del Barcelonès, tots els consellers, i això està ja en la via penal. I el que no pot dir la consellera i la Conselleria i el Govern de la Generalitat és que no vol saber res i que no tenen responsabilitats. Vostès van ser els responsables directes de la desaparició de la Corporació Metropolitana de Barcelona en el 1987; segon, vostès van crear els consells comarcals; vostès no van preveure quins eren els ingressos i el finançament dels consells co-

marcals per tal de fer front a determinades competències, i no té res a veure això amb el tema del que és la transferència que ve per la via de l'Estat del que era l'extingida Corporació Metropolitana de Barcelona.

I, per tant, vostès hi han de donar una sortida, i hi han de donar una sortida per una raó molt senzilla, perquè és que el Consell Comarcal del Barcelonès no té possibilitats econòmiques per fer front al compliment d'aquesta sentència. I si no fa front al compliment d'aquesta sentència, a partir d'aquí es deriva una responsabilitat de caràcter penal de tots els membres del Consell Comarcal del Barcelonès. I això és la conseqüència d'una situació que s'ha portat fins ara perquè, en definitiva, quan es van crear els consells comarcals no es van preveure els ingressos necessaris i no es va preveure, en definitiva, la solució financera.

Si vostè creu, sincerament, que el Consell Comarcal del Barcelonès ha de ser el competent en matèria urbanística, jo hi estic d'acord, però a partir d'aquí hem de fer una cosa: a partir d'aquí hem de portar una modificació de la Llei en matèria urbanística i treure les competències a la Generalitat de Catalunya i a la Direcció General d'Urbanisme i a la Conselleria de Política Territorial i transferir-les al Consell Comarcal del Barcelonès. I, a partir d'aquí –vostès també–, en aquest moment, nosaltres assumirem la responsabilitat que es derivi de les competències urbanístiques, però el Consell Comarcal no pot assumir una responsabilitat quan no és competent en matèria urbanística en un tema d'expropiació que va ser instada per ofici no al Consell Comarcal del Barcelonès, sinó a l'antiga Corporació Metropolitana.

Si vostès, per tant, es van quedar amb les competències de la Corporació Metropolitana de Barcelona, és just, per tant, que també es quedin amb aquelles coses que es deriven del que era la competència de la Corporació Metropolitana, senyora consellera.

Per tant, jo li demano, senyora consellera, que arbitri les mesures necessàries perquè, en definitiva, pugui el Consell Comarcal del Barcelonès donar resposta, ja no al que és una voluntat política, sinó al que és una sentència d'un tribunal i, sobretot, per les implicacions que això pot comportar des d'un punt de vista penal per a tots i cadascun dels membres del Consell Comarcal del Barcelonès.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Corbacho. La senyora consellera té la paraula.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Moltes gràcies, senyor president. Escolti, senyor Corbacho, moltes lliçons vol donar vostè aquí i he de reconèixer que el tema és de difícil resolució, i en aquest moment, independentment de com es resolgui, és responsabilitat del Consell Comarcal. Això és el que està més clar.

Miri, jo he donat tota la informació que existeix. Hi ha una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que no discuteixo –que no és cap acte, que no discuteixo, que és una sentència–, en la qual diu que és el Consell Comarcal del Barcelonès perquè el declara hereu –hereu, entre d'altres– del que era l'Entitat Municipal Metropolitana

de Barcelona. Per què és això? Doncs, miri, jo li donaré no una lliçó, sinó una informació jurídica. Només pot expropiar un ens territorial, i segurament no declara l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics responsable perquè en no ser un ens territorial no pot condemnar-la al pagament d'unes expropiacions. Perdoni que no sigui cap lliçó, però li dono una informació jurídica que és així. Penso que la sentència de condemnar el Consell Comarcal pot venir d'aquí.

Vostè barreja competències urbanístiques: li estic dient que l'ens que va expropiar va ser el Consell Comarcal del Barcelonès, d'una expropiació iniciada quan existia l'Entitat Metropolitana de Barcelona.

Això és el que hi ha, i, per tant, la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya la declara hereva.

El Consell Comarcal del Barcelonès pren un acord de sol·licitar una operació de crèdit, la qual necessita sol·licitar-la al Departament d'Economia i Finances, i li estic dient —i em penso que l'acord és del mes de setembre— que encara no ha entrat al Departament d'Economia i Finances l'inici de sol·licitud d'aquesta operació de crèdit. I, per tant, no em digui què ha de fer la Generalitat si el Consell Comarcal encara no ha complert l'acord que en el seu dia va prendre.

Per tant, jo li agrairia que..., bé, jo accepto totes les lliçons i, sobretot, si són bones quantes més millor, però, en tot cas, que el Consell del Barcelonès, si té interès a sol·licitar aquesta operació especial de crèdit, doncs, evidentment que l'estudiarem, com estudiem qualsevol petició de qualsevol ens local o territorial de Catalunya...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: I esperem poder donar-li resolució.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora consellera.

*Preguntes acumulades relatives a l'elaboració
d'un pla específic de tractament dels residus urbans
i a l'aprovació d'un programa general de residus*

La següent pregunta és sobre el compliment de la Resolució del Parlament de 29 de març del 90, sobre l'elaboració d'un pla específic per al tractament dels residus urbans, presentada pel diputat senyor Madueño, que també em deurà sol·licitar l'acumulació?

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor president, si m'ho permet.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, la 10 i l'11, conjuntament.

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Endavant.

El Sr. MADUEÑO: Ara farà aproximadament un any vam aprovar en el Parlament de Catalunya una llei sobre el tractament dels residus, un problema que reiteradament parlem en aquesta cambra, perquè és un dels problemes importants que pateix el nostre país; una de les resolucions que contenia aquesta Llei, que, per primera vegada, doncs, era una llei que feia una aportació sobre una visió global dels residus i no d'una manera sectorialitzada, com fins ara s'ha-

via fet, era la necessitat de fer un pla general de coordinació del conjunt d'accions necessàries per al tractament correcte dels residus, i plantejava, fins i tot, les prioritats quant al tractament d'aquest tipus de residus; plantejava la necessitat de fer la promoció de la minimització, de la recollida selectiva, de la valorització dels residus, dels residus com a font d'energia, de la disposició del rebuig dels residus, de la regeneració d'espais degradats, de les necessàries instal·lacions per al tractament de residus, etcètera. O sigui, un pla general molt necessari per al tractament correcte de tots els residus, que —com se sap— cada vegada estan més barrejats.

Aquest pla general ha passat un any i encara no el tenim, i ens agradaria saber i conèixer quina és la visió de la Conselleria quant a l'elaboració d'aquest pla general i si es pensa fer aquest pla general, perquè, és clar, la Conselleria ha escollit, de moment, un camí que nosaltres creiem que no és el més encertat, però és el camí que ha escollit la Conselleria i ha elaborat, de moment, un pla per al tractament dels residus especials, i és evident que és un dels problemes més greus —el dels residus especials—, i està bé que es tracti aquest problema. Però, és clar, si està bé que es tracti aquest problema dels residus especials, també ens preguntem per què no es tracta un dels problemes possiblement més antics que tenim en el nostre país, com és el problema dels residus urbans, i, concretament, i això fa referència a la segona pregunta, fa molt de temps que el tema dels residus urbans preocupa i en aquest Parlament vam prendre una resolució ja una mica antiga. És a dir, el 29 de març de 1990, aquest Parlament, per unanimitat, va aprovar una resolució que instava el Govern a elaborar un pla específic per al tractament dels residus urbans. Han passat quatre anys i aquest pla de residus urbans no s'ha fet; considerem nosaltres que ha sigut un temps suficientment llarg com perquè el Govern hagués pres les mesures per elaborar aquest pla, que instava i que vam instar, per unanimitat, en aquest Parlament, penso jo que no per una frivolitat, sinó perquè estàvem preocupats tots els grups d'aquesta cambra per un tema tan important com és el de residus urbans.

La meua pregunta, senyor conseller, és: en primer lloc, si es pensa des de la Conselleria seguir amb l'esperit de la Llei, que era el tractament global dels residus i fer un pla..., que, haig de dir-li, la Llei va ser una mica rebaixada respecte a la directriu europea, que demanava un pla general i es va aprovar un programa general, però jo crec que està a l'esperit de la mateixa directriu i, per tant, la pregunta és: pensen vostès elaborar aquest programa o pla general?

I, en segon lloc, si pensen complir la Resolució del Parlament de Catalunya de portar a efecte l'elaboració d'un pla de residus urbans per tractar un dels temes més greus que tenim en el país.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta i González): Moltes gràcies, senyor president. Senyor Madueño, el Consell Executiu, evidentment, té la voluntat

d'aprovar el Programa general que preveu la Llei 6/93. Aquest programa general, en qualsevol cas, doncs, ha de contemplar —com vostè mateix deia— tots els diferents tipus de residus que tracta la mateixa Llei, i dintre d'aquest conjunt ja hi ha un primer Programa —com vostè mateix ha dit—, que és el de residus especials, i en aquest moment estan concertades ja les consultes per a la participació, per a la redacció del programa corresponent als residus urbans, en compliment, evidentment, del que preveu aquesta Resolució del Parlament, que esmentava, de l'any 90, i de la mateixa Llei 6/93, en què preveu aquesta participació.

Per tant, aquest Programa de residus urbans, que també s'inscriu, doncs, en els objectius de minimització, de valorització i de disposició del rebuig, doncs, té en compte aquests objectius i allò que pot quedar encara —però, en qualsevol cas, serà una condició que haurem d'admetre que existeix— pendent en els aspectes de minimització i valorització d'allò que estableixi la directriu d'envasos i embalatges, que —com vostè sap— en aquest moment, una vegada més, s'ha anat ajornant la tramitació a Brusselles, malauradament, perquè tots voldríem ja que estigués aprovada.

En qualsevol cas, el que sí que preveu quant a valorització i minimització és la recollida selectiva i el compost, que ja s'està iniciant en diferents indrets.

En resum, el Programa general s'ha d'aprovar dintre d'enguany, evidentment; una part d'aquest Programa general, els especials, doncs, ja està redactat i el d'urbans està en consultes de participació.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot pregar.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, li agraeixo la resposta quant a la intenció de tirar endavant la Llei de residus. Ara bé, jo crec que, sincerament, en tot el tema aquest dels residus s'avança molt lentament, mentre el problema avança molt ràpidament. És el problema històric que hem tingut sempre del tractament dels residus. Mentre aquí discutim, aprovem resolucions que després costa molt de fer-les desenvolupar, els residus cada dia, cada dia, els tenim en el territori, en els rius, en el món del nostre país.

I és per aquest motiu la meua insistència a demanar que els terminis d'aplicació, no només legislatius sinó d'aplicació d'aquesta Llei, s'escurcin al màxim. És evident que, després de la Llei del 93, ha passat només un any i el pla general, doncs, podia estar més avançat i podia estar, possiblement, presentat; és evident que només s'ha fet el Pla de residus especials, però és que pel Pla de residus urbans fa quatre anys que hi havia aquesta preocupació, quan ho vam aprovar per unanimitat i no només hi havia preocupació, sinó que en aquell moment hi havia una gran tensió en el nostre país sobre aquest problema. La tensió es va rebaixar i està bé que es rebaixi la tensió, però no baixem la guàrdia ni baixem la tensió, sobre un dels problemes tan importants com és aquest. Per això, insistiria...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Insistir que em doni una resposta al més ajustada possible dels terminis.

El Sr. PRESIDENT: Senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Gràcies, senyor president. Senyor Madueño, tant com vostè, nosaltres tenim interès, el Govern té interès d'accelerar, de fer ràpidament totes les iniciatives necessàries per anar resolent el problema dels residus urbans, però em concedirà que sempre es pot veure el vas mig ple i el vas mig buit, i em concedirà —i estic segur de la seva imparcialitat, estic segur de la seva imparcialitat— que s'està avançant moltíssim en el tema de residus urbans. Jo li prego que es vagi passejant per les comarques i veurà com ja s'estan resolent molts temes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Les preguntes números 12, 13 i 14 han quedat posposades per a un proper Ple.

*Preguntes acumulades relatives al
centre de reforma l'Alzina*

La pregunta número 15, sobre la fugida de cinc menors del centre de reforma l'Alzina, presentada per la diputada senyora Rosa Barenys, que té la paraula.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, aquesta pregunta anava juntament amb la 21... Si em permet que les acumuli, seré breu. Ja sóc conscient que el temps...

El Sr. PRESIDENT: Sí, sigui breu, perquè ja estem quasi al límit de...

La Sra. BARENYS: Al límit de l'hora, exactament.

A veure, el passat 30 d'abril es varen fugar cinc menors del centre de l'Alzina, de la Direcció General de Justícia Juvenil; varen intimidar amb una destrat els guardes de seguretat, els varen agredir i varen fugir del centre. Els educadors en aquell moment no varen poder fer res per retenir-los i per contenir aquesta fuga. Sap el senyor conseller que, des de sempre, el personal de l'Alzina ha reclamat que els Mossos d'Esquadra fessin la vigilància del centre: el cos de la Policia Autònoma dona més seguretat als educadors, perquè estan millor preparats i tenen major contundència física. Vostès, contràriament, han optat per donar a diverses empreses de seguretat el control del centre; precisament, uns dies abans de la fuga s'havia produït un nou canvi: havien substituït l'empresa Previa per una altra, que desconec el seu nom, i aprofitant la inexperiència del nou servei, reconeguda pels menors —deien que eren uns *pavos*, ho havien dit—, varen aprofitar per preparar la fuga, que havien anunciat ja indirectament.

La pregunta, senyor conseller, les dues preguntes són: què ha passat amb aquests nois que es van fugar? Sé que un el van trobar de seguida; els altres, ho desconec. I, per altra banda, com pensen solucionar aquest tema de la seguretat?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Barenys. El senyor conseller de Justícia té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Antoni Isac i Aguil·lar): Senyor president, senyores i senyors diputats, efectivament, del grup de cinc menors que es van fugar el dissabte 30 d'abril de 1994, dos d'ells del grup especial, el menor Abdelmazid Fehmani va estar reingressat el dia 4 de maig i el menor Rafael García va estar reingressat el dia 30 d'abril. Els altres tres no han estat reingressats; un d'ells és sota la tutela del Jutjat de Menors de Granada, la qual cosa fa pensar que deu estar a Andalusia, i els altres dos sota la tutela del Jutjat de Menors número 1, de Barcelona.

En qualsevol cas, en el supòsit que un d'ells, fonamentalment el cap o l'autor que va motivar tota aquesta actuació, fos agafat, fos trobat, difícilment tornaria al centre de menors, ja que una de les valoracions que s'han fet a conseqüència o arran d'aquests fets, de la qual estan perfectament consensuats els fiscals, és que possiblement la presència del menor Fernando Roldán no era l'adequada o la convenient a un centre de menors, sinó que directament hauria d'anar a un centre penitenciari adequat a la seva edat (*remor de veus*), atesa la seva personalitat, atesa la seva violència i atesa la seva conducta, que realment va ser el que ho va produir.

Tot i que en el text escrit de la pregunta vostès pregunten com es va produir la fuga, veig que està vostè prou informada i, per tant, si ho vol, després li relataré com van anar els fets.

Quant a la valoració, quant a la valoració que es fa i les conseqüències que s'han pres, és cert —i amb això contesto explícitament la pregunta que vostè fa— que fins al mes de març la seguretat del centre de l'Alzina estava encarregada a l'empresa Proresa i, a partir del mes de març, l'empresa que s'encarrega de la seguretat es diu Segurisa. De la seva conducta, la valoració que en fem, en línies generals, és altament positiva, altament positiva, si bé pensem que la conducta concreta d'un individu d'aquesta empresa no fou tan eficaç com hauria d'haver estat, en contrapartida amb la conducta o la resposta d'un dels educadors, que va ser exemplar. En qualsevol cas, vostè sap perfectament —i, si no, n'informo aquesta cambra— que un dels agents de l'empresa està sofrint unes lesions molt greus, de les quals tardarà llarg temps a recuperar-se, sens perjudici de les minves psicològiques que li han produït.

De la valoració global i de les mesures, nosaltres estem en aquests moments avaluant la manera de fer o de neutralitzar les possibilitats que facilitin fins a algun punt l'existència d'un mur que separa els edificis P-1 i P-2 mitjançant la utilització de les tècniques més avançades en aquesta matèria, perquè considerem que no és resposta o solució l'enderrocament d'aquest mur, ja que en un moment determinat pot permetre separar i dividir per la meitat el centre o el recinte de l'Alzina. En això s'estan estudiant tècniques que han estat utilitzades per les més prestigioses forces, fonamentalment dels Estats Units, o les tècniques emprades per la seguretat de la NASA. I quant a la valoració individualitzada de cada un dels mitjans, doncs, ens ha sorprès que totes les mesures que nosaltres pensàvem que absolutament serien —i que vostè coneix perfectament— dissuasòries, doncs, en aquest cas concret, respecte a aquest menor, no

han estat suficients, malgrat que vostè coneix, per exemple, que la tanca està coberta amb una cobertura de claus de deu centímetres, etcètera, i que... Bé, malgrat això, a pesar que alguns dels joves que van ser trobats tenien importants forats als peus, no ha estat suficient per intimidar-los, que és del que es tracta.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. La senyora Barenys pot repreguntar.

La Sra. BARENYS: Sí, senyor conseller, jo li preguntava si pensaven posar mossos d'esquadra al centre de l'Alzina. Els educadors manifesten reiteradament que no se senten segurs amb una empresa privada de seguretat, per les raons que abans li he donat: per la preparació, per la contundència que té la Policia Autonòmica de Catalunya... Aleshores, aquest és un fet important. Jo crec que és bo que els educadors treballin a gust, treballin tranquils, i sota la meua opinió —jo no sé si..., no he tingut molt de temps per reflexionar sobre la qüestió—, jo no sé si anar posant murs de contenció pot solucionar la reclusió dels menors en el centre de l'Alzina, sinó que el que caldria, en principi, és intentar solucionar aquesta qüestió.

Jo tenia informacions que vostès havien decidit posar mossos d'esquadra en el centre. M'agradaria que m'ho confirmés, si en un futur pròxim això serà així.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Barenys. El senyor conseller?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: És per donar-li la satisfacció que la seva informació és correcta: tan prompte hi hagin disponibilitats, aquests es faran càrrec de la vigilància. I només per recordar-li que cadascun dels diferents elements que conformen la seguretat, ja sigui activa o passiva, d'un centre, en aquest cas d'un centre de justícia juvenil o del tutelar de menors, té una acció que ha d'estar interrelacionada amb les altres: per si sol un mur no para, com per si sola tampoc no para una tanca perimètrica; és tot el conjunt de circumstàncies el que ha de produir la seguretat màxima. En aquest cas concret va fallar, va fallar un element, no amb una valoració absoluta, perquè la conducta humana difícilment és valorable o previsible al cent per cent, però, evidentment, la nostra intenció és, allí on s'han produït unes valoracions que podrien ser més o menys dubtoses de la seva eficàcia, perfeccionar-les i, per descomptat, mantenir el nostre criteri, que és coincident plenament amb el de vostè, respecte a la dotació de vigilància a través dels Mossos d'Esquadra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller Isac.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'educació infantil, especialment respecte a les escoles bressol

Acabat el temps destinat a preguntes amb resposta oral, passem al sisè punt de l'ordre del dia: interpel·lació sobre la política d'educació infantil, especialment respecte a les es-

coles bressol, presentada pel diputat senyor Magí Cadevall, que té la paraula.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el senyor conseller de Benestar Social tinc entès que està a Sant Sebastià —ho he sentit dir—, és un dels afectats pel tema; el senyor conseller, on aquí el tema també fa referència, veig que està en aquest moment aquí i puc formular perfectament la interpellació.

Un dels temes que, tal com ja expressàvem en la introducció escrita, vull tractar és el conveni que, senyor conseller, de forma eufemística qualificaré d'irregular, però que potser hauria de qualificar de fraudulent, signat pel conseller de Benestar Social amb el Ministerio de Asuntos Sociales. En aquest conveni, el conseller de Benestar Social proposa crear cinquanta-una escoles-llar que ja existeixen. Encara que el temps és limitat, senyores i senyors diputats, jo penso que cal situar aquest tema de què vull parlar en el marc general de la primera etapa de l'educació infantil, i espero que el senyor conseller no aprofiti això per, més còmodament, només contestar aquesta part general, i que també contesti la resta. Ho vull situar en aquest marc general perquè voldria que no s'entengués només el problema que plantejo com un problema legal: és també, per a mi, un greu problema d'atenció a la infància i de mesures per assolir la igualtat dona-home en l'accés al mercat de treball.

Alguns punts que voldria dir sobre aquest marc general: en primer lloc, em penso que el senyor conseller estarà d'acord que hi ha una demanda creixent de places a les escoles-llar, en general, i, particularment, a les escoles-llar públiques, tant de la Generalitat com municipals. El segon punt és que en aquest moment, i a causa d'aquest creixement de la demanda, hi ha una oferta insuficient de places públiques: aproximadament hi ha unes quaranta escoles-llar de la Generalitat, que potser podríem dir que no són moltes, ja que no és un nombre molt més alt que el que té un sol ajuntament, l'Ajuntament de Barcelona, i això es nota en la societat, perquè hi ha molta demanda. Però penso que hi ha problemes, senyor conseller; és a dir, vostè ens ha dit que aquesta situació, perquè té altres prioritats —i en aquest moment no ho vull criticar, només en dono constància—, diu que no podrà fer cap escola-llar fins a l'any 2000, i, de fet, hi ha una reducció pràctica de recursos pedagògics a les escoles-llar de la Generalitat, és a dir, hi ha un problema quantitatiu i qualitatiu, perquè encara que en el pressupost dona un augment, per a funcionament d'aquestes escoles-llar, del 3,4%, de fet, les escoles es queixen que, donada la inflació o el que sigui, elles estan rebent una restricció de recursos —per exemple, s'incrementa la *ratio*—, i que això pot posar també en perill la qualitat que fins ara han tingut aquestes escoles. I, senyor conseller, diguem que no són només elucubracions que faig: vostè sap que hi ha hagut tancades d'educadores i educadors en alguna escola-llar de la Generalitat per denunciar aquests problemes.

Quant a les escoles municipals, també penso, senyor conseller, que estarà d'acord que són insuficients, i jo penso que, a més a més, són poc incentivades pel Departament

d'Ensenyament, perquè els dona menys subvenció —un terç de la manera que calcula— que a les escoles privades, que se'n dona la meitat. Tant és així, que aquests problemes existeixen i no ens els inventem els polítics, que hi ha hagut una campanya de la Coordinadora de Pares d'Alumnes d'Escoles Bressol, que està d'alguna manera més o menys relacionada amb la FPAC, d'ensenyament primari, que ha fet la campanya «zero-tres: cap plaça denegada». Per què? És tan clar que existeix una forta demanda, perquè això es veu en el procés de matriculació: s'han de denegar moltes places, però, a més a més, com sap el senyor conseller, l'any 1993 es varen presentar 370 recursos a la denegació de places. Aquest nombre és important, tenint en compte que els pares que encara no estan a l'escola no s'han pogut ajuntar d'alguna manera, són persones disperses, i també tenint en compte que alguns pares ja saben que, pels barems que s'usen, no podran entrar els seus fills a l'escola, ja no és que no facin el recurs, és que ni tan sols presenten, de vegades, la sol·licitud de matrícula.

Finalment, per acabar aquest marc general, voldria parlar que això no és només un element d'atenció a la infància, que és també un element important en la lluita per la igualtat dona-home en l'accés al mercat del treball. Per evitar que alguna senyora diputada del partit o de la coalició de la majoria digués que quan un home defensa els drets de la dona està fent un acte de masclisme, jo em posaré en segon terme i citaré unes recomanacions del Consell de les Comunitats Europees, del 31 de març del 91. En les consideracions a les recomanacions diu: «La manca de serveis assequibles d'atenció als nens i nenes» —entre altres serveis que també menciona— «constitueix un important obstacle per a l'accés de les dones al mercat del treball.» D'acord amb aquesta consideració prèvia a l'article 2, entre les recomanacions, el Consell recomana l'establiment de serveis d'atenció als nens i nenes mentre els progenitors estan treballant, reben educació i en altres circumstàncies.

Per tant, jo penso que és en aquest marc —és a dir, increment de la demanda, manca de places, necessitat d'igualtat home-dona per a l'accés al mercat de treball, recomanació del Consell de la Comunitat Europea reconeixent això i recomanant que se solucioni— que hem de jutjar el conveni entre el conseller de Benestar Social i el Ministerio de Asuntos Sociales. Quina era la finalitat del conveni, senyor conseller, expressada en els objectius publicats en el BOE del 2 de març del 93? Doncs és claríssim: es tracta de facilitar unes subvencions entre l'Estat i la Generalitat, en col·laboració —l'Estat pot posar fins al 50%—, i diu, ben clarament: «per a noves» —hi insisteixo— «activitats d'atenció a la infància de zero a tres anys per part dels municipis.»

De la lectura d'aquests objectius es dedueix clarament que poden ser o noves activitats o la continuïtat d'activitats que anteriorment ja han entrat en aquest programa. Per tant, encara que això no era una solució per a aquells problemes que jo plantejava, sí, senyor conseller, que era una ocasió almenys per pal·liar els dèficits dels serveis zero-tres anys en el cas de les escoles municipals.

Per entendre i poder jutjar més aquest acord del 93 donem una ullada al pressupost estatal del 92. Allà ja existia aquest programa i hi havia clarament una poca participació de Catalunya, sigui per incúria del conseller de Benestar Social, sigui perquè estava en desacord amb aquest tipus de subvencions del Ministerio de Asuntos Sociales. Però si el problema és que estava en desacord, el que no entenc és per què va presentar tres projectes, i hi havia tres municipis que sí que sortien beneficiats per aquests acords i els altres quedaven, diguem-ne, discriminats, de tal manera que per fer amb comunitats autònomes que tinguin competències..., per comparar amb comunitats autònomes que tinguin competències similars a Catalunya, Galícia va rebre una subvenció estatal de 47 milions per transferir als municipis junt amb la subvenció que hi afegís la comunitat autònoma; el País Valencià va rebre 77 milions i Catalunya va rebre només 5,8 milions; en concret només tres projectes. Jo pregunto per què tres municipis beneficiats i altres no.

Bé, en el pressupost del 1993 hi ha un canvi radical en el criteri de repartiment de la subvenció, que és que es decideix repartir-la d'acord amb la població infantil, de tal manera que llavors a Catalunya, com que té el 14,43 de població infantil d'aquesta edat, li toquen 121 milions. Hi insisteixo: això no era la solució dels problemes que tenim, però sí, donada l'escassetat de mitjans que contínuament diu el senyor conseller, era una ocasió de pal·liar uns dèficits en les escoles-llar municipals.

Quina ha estat l'actuació del conseller de Benestar Social? D'un cantó accepta el conveni, perquè potser una postura seria refusar-lo; no entrem en aquest joc. Per un altre cantó, signa un conveni amb falsos projectes, i ho fa, senyor conseller, d'una manera barroera. En primer lloc, per què conté falsos projectes? Perquè declara com a objectiu del programa la creació de cinquanta-una escoles-llar que ja existeixen i que vostè, senyor conseller..., suposo que també el de Benestar Social perquè forma part del mateix govern, però vostè, senyor conseller d'Ensenyament, en té clara constància.

Segon, no es va fer, per repartir aquests 121 milions, cap concurs o convocatòria pública, com seria lògic. En realitat és perquè no es pensa donar-los als municipis, aquests 121 milions. Segon, vejam si el senyor conseller és capaç de justificar això: quaranta-nou dels cinquanta-cinc municipis beneficiaris teòrics del conveni estan governats per Convergència i Unió, i el senyor Felip Puig, secretari general de la Conselleria de Benestar Social, va declarar que el fet que quaranta-nou dels cinquanta-cinc beneficiaris fossin de Convergència i Unió, quan en realitat hi ha més escoles-llar en municipis d'altres governs, va dir: «Això és pura casualitat.» Qui s'ho pot creure? És a dir, tirant cinquanta-cinc vegades una moneda a l'aire, algú de vostès, o vostè, senyor conseller, es creu que quaranta-nou vegades podria sortir cara, podria sortir Convergència? Impossible; la probabilitat és infinitesimal.

Quart: aquest conveni, senyor conseller, es fa sense coneixement dels municipis afectats, i això ho tinc en una res-

posta oficial del Parlament, signat pel conseller de Benestar Social, la qual cosa em sembla un insult a tots els municipis en general, però especialment als municipis i als alcaldes de Convergència i Unió, que penso que nosaltres, el nostre Grup, els té més respecte que el conseller de Benestar Social. Perquè, vejam, per què ha seleccionat, de cinquanta-cinc, quaranta-nou municipis de Convergència i Unió? Sembla que no hi ha altra explicació que pensar que els alcaldes de Convergència i Unió s'empassaran..., en castellà diuen aquest *sapo*, no?, aquest gripau, i resulta que, diguem, no defensaran els interessos del seu municipi.

Finalment, es desvien les finalitats de les subvencions estatals. També en una carta al president de la Federació de Municipis el conseller de Benestar Social diu claríssimament que aquests diners no es transferiran als municipis, sinó que passaran a l'estat d'ingressos de la Generalitat.

Finalment, senyor conseller, a més a més, aquest conveni és barroer, està mal fet. Potser és pitjor l'anterior, no és que podríem dir-ne una desviació d'uns diners que toquen als municipis cap a l'estat d'ingressos de la Generalitat fet més subtilment sigui moralment més bo, no? Però, vejam, dic que és barroer perquè cinc dels noms que contenen aquest conveni de l'any 1993, senyor conseller, no eren només noms de col·legis existents, sinó que fa tant temps que existien que ja havien canviat de nom i sembla que el conseller de Benestar Social manejava una llista endarrerida i no se n'havia assabentat. Per exemple, diu que es crearà a Viladecavalls l'escola d'educació infantil, escola-llar Marta Ferrusola, que no la pot crear; en primer lloc, perquè ja fa anys que existia i, en segon lloc, perquè entretant –potser perquè algú pensava que no era prou apropiat aquest nom, que no fos algun culte a la personalitat– el va canviar per el nom geogràfic d'escola infantil de Can Trias. I vostè, senyor conseller, tenia constància que era Can Trias perquè la subvenció que els dona a l'any 1993 surt amb els noms correctes; o sigui que, a més, el conseller de Benestar Social havia perdut els papers.

Bé, jo com que em sembla que se m'encén el llum negre...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha encès...

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. No cal justificar que signar un conveni irregular amb projectes falsos és una cosa dolenta. En tot cas, si el senyor conseller tracta de justificar-ho ja ho argumentaré.

I només per acabar li voldria dir, senyor conseller, que amb aquest conveni vostès han fet un mal negoci. Per què han fet un mal negoci? Perquè, què està en el platet dels guanys? En el platet dels guanys està incorporar 121 milions de pessetes a l'estat d'ingressos de la Generalitat; i això, senyor conseller, és una misèria dins d'un pressupost de més d'un bilió i mig de pessetes. Però quin és l'altre platet, quines són les pèrdues que ha tingut Catalunya amb aquest conveni signat pel conseller de Benestar Social? Doncs, no atendre la demanda, o no fer-la créixer, la demanda d'atenció a la infància; no fomentar la igualtat dona-home en l'accés al treball; fer una ofensa als ajuntaments; sostroure 121

milions que havien de venir als ajuntaments per a noves activitats i que no van als ajuntaments i que no es creen noves activitats, i finalment, fer una falsedat en un conveni públic en una època en què els ciutadans exigeixen, amb tota la raó, de l'Administració una conducta exemplar.

Jo penso, senyor conseller, que no és que per més milions valgués la pena de fer un conveni tan mal fet, però penso que realment han fet un mal negoci amb aquest conveni.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Pujalet.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, m'agradaria aclarir que no sé si per al senyor Cadevall, però almenys per a mi, 121 milions de pessetes li puc ben assegurar que en cap cas són una misèria, vull dir, ans al contrari, són diners i són recursos públics que hem de mirar d'administrar al millor possible.

En segon lloc, voldria aclarir que el conveni del Ministeri d'Afers Socials amb el Departament de Benestar Social és això, un conveni subscrit pel conseller de Benestar Social, atès que tenia per objecte la realització de programes per al desenvolupament de serveis d'atenció a la primera infància. En qualsevol cas, això representa el motiu pel qual és la Conselleria de Benestar Social qui signa el conveni.

En relació amb totes les consideracions que sobre aquest conveni s'han fet, jo em remeto a la resposta que l'honorable senyor Antoni Comas va trametre a la Mesa del Parlament en relació amb les preguntes escrites amb número de registre 16814 i 17047.

Ara, si m'ho permet el senyor diputat, en qualsevol cas, penso que l'interès principal de la seva interpellació era conèixer quins són els criteris de capteniment del Departament d'Ensenyament, en aquest cas, en relació amb l'àmbit de l'educació infantil i molt especialment en relació amb les escoles bressol. I en aquest sentit voldria remarcar una vegada més que nosaltres sempre hem defensat l'enriquiment que suposa per als nois i noies l'assistència a un centre educatiu en aquesta etapa de la seva vida, fonamentalment pel fet que aquesta escolarització primerenca afavoreix el seu desenvolupament harmònic i contribueix a accelerar el procés d'autonomia i de socialització dels nois i noies. Per aquests motius el Govern de la Generalitat, per exemple, va atorgar un caire pedagògic a les llars d'infants molt abans que el seu caràcter educatiu fos normativitzat mitjançant la Llei general d'ordenació del sistema educatiu.

Tanmateix, en la meua compareixença davant la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament el 15 d'abril de 1993, ja vaig exposar la impossibilitat del Govern d'incrementar a curt termini el nombre de llars d'infants que són titularitat del Departament d'Ensenyament. Avui no han canviat les circumstàncies que van determinar aquella decisió. El senyor Cadevall coneix perfectament quines són aquestes causes i jo, en qualsevol cas, no tinc cap mena d'inconvenient a exposar-les novament.

El Departament d'Ensenyament ha incrementat el nombre de guarderies des que l'any 1980 foren traspassades a la Generalitat de Catalunya; concretament, hem passat de 14 a 43. Això ha possibilitat que enguany s'hagin cobert 3.698 places públiques. Ens agradaria de poder continuar aquesta ampliació. Ara bé, en aquests moments la major part dels nostres recursos els hem de dedicar a la implantació del nou sistema educatiu. Aquesta política desenvolupada en compliment d'allò que estableix la LOGSE ens obliga a escolaritzar prioritàriament els nois i noies de sis a dotze anys i de dotze a setze. Un cop s'hagi assolit aquest objectiu, podrem concentrar la nostra actuació en altres nivells d'educació que no són obligatoris.

Malgrat aquest fet, el Govern de la Generalitat està fent efectiva —sempre amb la limitació, en qualsevol cas, d'acord amb les nostres disponibilitats pressupostàries— l'oferta de plaça escolar pública a tots els nois i noies de tres anys que la sol·liciten mitjançant els pares o tutors legals. El curs 92-93 la matrícula d'aquests places públiques ha estat —va ser— de 23.093 alumnes i el curs 93-94 ha estat de 29.155, un increment important. El proper curs acadèmic l'oferta de llocs escolars superarà el 90% de la demanda prevista. Esperem poder cobrir ben aviat el 100% de la demanda d'aquests ensenyaments, la qual cosa assolirem ja el curs vinent respecte al segon curs del segon cicle d'educació infantil.

En aquest sentit hem iniciat el finançament parcial de les aules de tres anys dels centres privats concertats. En el període gener-agost d'enguany hauran estat subvencionades 350 unitats de P-3 per un import total aproximat de 233 milions de pessetes. El senyor Cadevall no desconeix que en el termini previst en el calendari d'aplicació de la reforma educativa cal convertir les llars d'infants en centres d'educació infantil de primer cicle, és a dir, de zero a tres anys, la qual cosa comportarà una adaptació de l'arquitectura d'aquests centres a la futura situació i a la necessitat de determinar les seves plantilles.

El criteri del Departament quant al cost de les llars d'infants es dirigeix a assumir les dues terceres parts, de manera que els pares només hagin d'abonar la tercera part restant —parlo dels centres que són titularitat del Departament. D'altra banda, en el marc del Pla integral de la família, el Govern de la Generalitat té previst convocar properament, a través del Departament de Benestar Social, una línia d'ajuts a les famílies que tinguin infants d'entre un i tres anys escolaritzats en llars d'infants. Per a la seva concessió és previst considerar la seva situació social, econòmica, laboral i familiar dels sol·licitants. A banda d'aquests barems, s'establiran unes zones d'acció especial en les quals, per les característiques del parc escolar, s'hagi de prioritzar la concessió d'aquests ajuts.

No cal oblidar, però, que la LOGSE atribueix a totes les administracions públiques l'obligació d'oferir un nombre suficient de places de primer cicle d'educació infantil. Nosaltres hem dit que la iniciativa pública hauria de dependre de les administracions municipals, perquè en molts casos es tracta d'una funció bàsicament social que ve determinada

per la necessitat de suplir la presència dels pares. No cal dir, però, que les administracions municipals haurien de disposar dels recursos necessaris per a garantir la qualitat d'aquest servei. Mentre, la política del Departament d'Ensenyament continuarà adreçant-se a millorar les condicions de les llars d'infants per tal d'afavorir la important i eficaç funció que realitza el col·lectiu que hi ha al capdavant.

Parlem ara de les llars d'infants de titularitat municipal. Pel que fa a les llars d'infants que són de titularitat municipal o d'administracions locals, ha estat pràcticament acabat el procés de regularització de la situació administrativa d'aquests centres i s'estan reconduint també les seves matrícules al tram de zero fins a tres anys. S'ha finalitzat igualment el procés de subscripció de convenis amb tots els ajuntaments interessats en aplicació dels quals la Generalitat aportarà la tercera part del cost d'aquest servei educatiu calculat en funció dels mitjans personals necessaris i les despeses de funcionament.

Parlaré ara de les llars d'infants de titularitat privada. Respecte a les llars de titularitat privada, hem acabat el procés d'autorització de les llars censades, d'acord amb el Decret 65/82. N'han estat autoritzades 574 i 95 han estat o previsiblement seran denegades perquè no compleixen els requisits mínims. En 343 expedients ha calgut dictar proveïment d'arxiu, atès que els titulars dels centres no han presentat la documentació sol·licitada, tot i haver estat requerida en diverses ocasions. El criteri del Departament d'Ensenyament és assumir la meitat del cost de les llars d'infants sense finalitat de lucre, estimat segons els paràmetres esmentats per a les llars municipals, a fi que els pares únicament hagin de finançar-ne l'altra meitat.

Tot i que coneixem la potencial demanda d'aquesta etapa educativa fins al curs 2000-2001, xifrada aproximadament al voltant de trenta mil places, el mapa escolar corresponent no quedarà del tot enllestit fins que no s'hagi tancat el corresponent o els ensenyaments obligatoris i postobligatoris que finalitzaran, com sap prou bé el senyor Cadevall, abans d'acabar l'any.

Aquestes són les nostres previsions. Tanmateix —repetixo una vegada més—, totes les actuacions programades es portaran a terme en la mesura que no afectin els nivells d'ensenyament que són obligatoris. No hem d'oblidar, no podem oblidar, que la LOGSE configura l'etapa d'educació infantil com un nivell d'ensenyament no obligatori i que, a més, als països del nostre entorn l'educació infantil té caràcter voluntari per a les famílies.

En darrer terme, m'agradaria fer un aclariment, que segons com es diguin les coses pot donar lloc a malentesos. Pensi que els pares que porten els seus fills a llars d'infants privades són els que més paguen de tots els pares, perquè en les llars que són de titularitat pública, sigui municipal o de la mateixa Generalitat, els pares paguen un terç. Els que opten per portar els seus fills a una llar d'infants privada paguen la meitat. En qualsevol cas, això permet aturar una mica l'allau de peticions mentre no puguem atendre, des d'una oferta pública, aquestes peticions.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Magí Cadevall pot formular rèplica.

El Sr. CADEVALL: Bé, gràcies, senyor president. Senyor conseller d'Ensenyament, ha passat el que em temia i que ja d'alguna manera havia anunciat, i és que vostè aprofitaria que jo havia tractat d'emmarcar el problema d'aquest conveni de Benestar Social en un marc general, perquè penso que s'entén més bé llavors que hi ha una necessitat i que no és només una qüestió o una infracció legal, que és un problema polític, que s'està privant els municipis de prestar un servei necessari, per repetir-me pràcticament el que hauria pogut ser una de les seves intervencions anteriors sobre educació infantil sense pràcticament dir res del problema, que no només he plantejat, sinó que en la introducció escrita de la interpellació hi constava i que, per tant, el senyor conseller sabia perfectament que parlaria d'aquest tema i s'ho podia preparar.

I què han estat les seves respostes sobre aquest tema general? Una cosa que em dona la raó a mi: 121 milions són importants; bé, doncs encara amb més raó hem de considerar el problema important. És a dir, jo havia dit que ni solucionaven el problema de les escoles municipals i, sobretot, que si tota l'operació del senyor conseller de Benestar Social ha estat ingressar 121 milions més en un estat d'ingressos d'un bilió i mig, que no és un gran negoci, no? És en aquest sentit que ho deia. Però, bé, vostè diu: «és una quantitat important»; doncs raó de més, donem importància a aquest conveni. Què m'ha dit vostè en la seva resposta? «Oh, vostè va rebre ja una contesta per escrit del senyor conseller de Benestar Social»; per tant, de fet, s'ha negat a respondre.

Jo penso que vostè, senyor conseller, no s'hi pot negar i no s'hi pot negar per una raó molt senzilla. Jo li vaig preguntar, en una compareixença seva, si vostè coneixia prèviament aquest conveni de Benestar Social, aquest conveni que dic que conté dades falses, que diu que es crearan cinquanta escoles-llar, que es farà la nova creació de cinquanta escoles-llar que vostè, senyor conseller, sabia que existeixen, sabia i en té constància escrita, i han sortit aquests noms publicats en el *Diari Oficial de la Generalitat* prèviament i ho tenen als documents del seu Departament i, per tant, si vostè ho coneixia, jo tinc dret a preguntar-los, senyor conseller, si vostè aprovava aquest conveni, amb aquests termes falsos, i vostè a un diputat del Parlament té obligació de contestar si està d'acord o no està d'acord amb aquest conveni que ha signat el conseller de Benestar Social. I si hi està d'acord, defensar-lo i explicar aquí per què aquest conveni és bo i si no hi està d'acord, que és el que em sembla que hauria de ser la seva resposta, dir o que ha estat un error de tipus burocràtic i ho rectificaran, o que ha estat un error polític i també ho rectificaran. I quina és la rectificació que demano? Una cosa molt senzilla: que aquests 121 milions que vénen de l'Estat per fer noves activitats municipals..., perquè amb això també, senyor conseller, amb el poc que ha dit o estava mal informat o ens volia dir mitges veri-

tats. Diu, sí, diu és un conveni per a activitats d'atenció a la infància de zero a tres anys: fals, senyor conseller, o parcialment fals. És un conveni per a *noves* activitats i, per tant, el conseller de Benestar Social amb el coneixement i, si no diu el contrari, amb el consentiment del conseller d'Ensenyament està desviant uns diners de municipis i sempre, a veure, com he dit molt clarament, en l'estat d'ingressos de la Generalitat de Catalunya, ni tan sols tinc per què suposar que vagi a, podríem dir, les manifestacions o actes que el conseller de Benestar Social fa en els estadis, etcètera. Suposem ara que aquests 121 milions van a la millor de les activitats que la Generalitat faci; així i tot em sembla molt malament que quan hi ha, per exemple, ajuntaments a Catalunya que amb molta dificultat estan fent noves activitats, construint, per exemple, una escola-llar i es podrien atènyer a aquest conveni, faci un concurs públic, senyor conseller, i en tindrà constància, però, si no, jo li puc dir noms de municipis que estan fent aquesta tasca, i l'estan fent amb molta precarietat de mitjans i podrien tenir aquests recursos de l'Estat i no els tenen, per culpa d'aquest mal conveni o d'aquest conveni que conté falsedats. O, senyor conseller, hi ha altres municipis que voldrien fer noves actuacions.

I, finalment i per acabar, a mi em sembla que una mica el que he deduït de la seva exposició, que més aviat m'ha semblat una repetició d'exposicions anteriors i que no volia entrar en absolut en el problema, és dir dues coses: que, d'un cantó, vostè tenia, bé, a part de dir que potser, és clar, comprenc que no vulgui entrar en el tema perquè és un trist paper per a vostè haver de defensar un mal conveni que ha fet el conseller de Benestar Social, no?, però de dir que vostè primer té consciència que existeix la necessitat. Per exemple, l'any passat, el 93, al president de la FPAC vostè li deia, perquè ells saben que estaven en aquesta campanya de demanar més places públiques, no?, diu vostè, senyor conseller, el 93: «Tanmateix, en aquests moments, estem estudiant la possibilitat d'incrementar els ajuts atorgats a les llars d'infants municipals per tal de repartir el seu cost a parts iguals entre el Departament d'Ensenyament, els ajuntaments titulars i els usuaris dels serveis.» Volen incrementar els ajuts, diuen. «Segon. El Govern de la Generalitat» —diu més endavant— «està estudiant noves accions que incideixin positivament en l'increment de la taxa d'escolarització de nens i nenes fins a tres anys d'edat.» Per tant, per un cantó veiem que el senyor conseller d'Ensenyament diu que reconeix la necessitat, que està estudiant el problema, però mentre el senyor conseller d'Ensenyament estudia el problema, resulta que al seu costat hi ha un altre conseller que comet la irregularitat de signar un conveni dient que construirà cinquanta-una escoles-llar, que ja estan construïdes, i que diu claríssimament que no pensa donar aquests diners que vénen directament per als municipis als municipis, sinó que els ingressarà a l'estat de despeses de la Generalitat. Jo ja sé, senyor conseller, que vostè ja hi dedica cèntims —aquest any cinc-cents milions aproximadament— a subvencions municipals, encara que ha incrementat molt poc respecte a l'any passat, un 3,4%; d'aquesta forma, amb aquest conveni ben

fet, haguera augmentat més d'un 30%. Jo ja sé que vostè hi dedica, però vostè imagini's, per exemple, un pla de construcció de noves edificacions, oi que vostè no consideraria adequat —potser ho consideraria un frau— el fet que una entitat s'acollís a un programa de construcció de noves llars, declarant que construirà habitatges que ja existeixen, pel motiu que fos, perquè digués: «ja dedico molt als habitatges existents, no estic d'acord amb les bases de la convocatòria, etcètera»? Per tant, jo no penso que el senyor conseller pugui justificar aquesta cosa, que, d'un cantó, ell diu: «miraré de solucionar els problemes», i al costat, quan hi ha un conveni que podria pal·liar els dèficits, doncs, clarament es facin falsedats i es desviïn uns diners dels municipis cap a unes altres finalitats.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Cadevall, miri, en primer lloc, li vull aclarir una cosa. Per mi no és cap mena de paper trist defensar la política global del Govern, la de qualsevol dels meus col·legues; de cap manera, ans al contrari, però, almenys, ja que vostè no recorda quin és el text de la seva pregunta, potser valdria la pena que el repasséssim. Vostè pregunta, concretament, quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en política d'educació infantil, especialment respecte a les escoles bressol. Aquesta pregunta l'ha redactada vostè, no jo. No l'he redactada jo, la pregunta, senyor Cadevall, l'ha redactada vostè. Per tant, és això el que em pregunta vostè i és això el que li contesto jo, perquè m'ho pregunta vostè. Suposo que ens hem entès.

Li he dit també que, en relació amb aquest conveni, l'honorable conseller senyor Antoni Comas va trametre a la Mesa del Parlament resposta a dues preguntes escrites, de les quals em sembla que vostè és autor d'una, no de totes dues. En qualsevol cas, aquesta és una informació que vostè té al seu abast.

Miri, no repetiré les dades que he donat en la meua anterior informació; vostè les tindrà perquè tindrà la transcripció i, en qualsevol cas, jo estic disposat a facilitar-li les paraules que he tingut en la meua intervenció anterior, però, en qualsevol cas, hi ha mecanismes que permeten assegurar a qualsevol diputat d'aquest Parlament poder fer el seguiment i control de les accions del Govern. Si aquest conveni no es fa bé, vostès tindran oportunitat de seguir-lo, i hi ha dues administracions que signen aquest conveni, l'una i l'altra poden assegurar que el seu compliment s'ajusti a allò que està previst i a allò que es va signar. En qualsevol cas, aquests mecanismes vostès els tenen, els poden exercir i si ho volen fer ja ho faran. Ara, si el que volen fer és això, diguin-ho clarament, perquè si vostès pregunten una altra cosa, no esperin que jo ara els doni explicacions d'aquest conveni, i menys quan ho ha fet el conseller que ha signat aquest conveni, per escrit, davant la Mesa del Parlament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la planificació en els centres d'educació especial

Passem al setè punt de l'ordre del dia que és la interpel·lació sobre la planificació dels centres d'educació especial, presentada per la diputada senyora Dolors Torrent, que té la paraula.

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, fa dos anys, més o menys, vaig fer una interpel·lació semblant en què gairebé preguntava les mateixes coses que avui torno a preguntar. No era el conseller Pujals qui tenia la responsabilitat del Departament d'Ensenyament, evidentment era el senyor Laporte. Han passat dos anys i hi havia en aquells moments un cert descontentament social dels sectors afectats, tant dels professionals com dels pares com del conjunt de la comunitat educativa: sindicats, etcètera, i avui, a hores d'ara, no s'ha avançat massa, gairebé hi ha el mateix descontentament. Les inquietuds són les mateixes, les preguntes que es fan els membres de la comunitat educativa són gairebé les mateixes, com els deia.

Quina és la planificació prevista respecte a l'educació especial en tots els nivells educatius?, i ens referim, en concret, a la programació de l'aplicació de la LOGSE al títol cinquè, pel que fa a l'educació especial, tant en els centres ordinaris com en els centres específics. Quan es donà llum al projecte de mapa escolar de Catalunya portat a consulta al Consell Escolar de Catalunya, no apareixia la planificació de l'educació especial, va ser una sorpresa, per la seva manca en el conjunt de la comunitat educativa, que s'afegia a altres mancances manifestes d'aquest esperat mapa escolar; esperat, criticat i definitivament pendent mapa escolar.

La sorpresa, potser, es tornava a manifestar. De moment, seguim esperant. Mentre s'espera, agrairíem que ens poguéssim explicar l'honorable conseller què es pensa fer en el terreny de l'educació especial. En la meua intervenció de fa dos anys ja vaig fer la valoració del que havia suposat de positiu el conjunt de lleis i decrets, tant a l'Estat com a Catalunya, referits al tractament dels nens i nenes, nois i noies amb necessitats educatives especials. Valoràvem per endavant el que suposava la LOGSE en l'ordenació del sistema educatiu en el seu conjunt; incloïa la planificació i orientació de l'educació especial. Per tant, fins aquí podem dir que a Catalunya i a Espanya no es parteix de zero, hi ha normativa, hi ha experiència professional, hi ha col·lectius de la comunitat educativa ben sensibilitzats per aquesta problemàtica. Hi ha uns anys suficients d'experiència, d'integració en centres ordinaris, i hi ha experiència i professionalitat en centres específics. Pretenc, senyor conseller, deixar ben palès que hi ha una riquesa pràctica, teòrica, legislativa, que ens permet abordar aquesta problemàtica amb un bagatge que no és gens minso.

Ara bé, a hores d'ara, també els ho deia fa dos anys, preocupa —entre d'altres temes que prefereixo formular-li per escrit, perquè voldria que quedés ben clar aquest sentit global que vull donar a la meua interpel·lació, per tant li dic que li ho faré per una altra via una sèrie de preguntes, per tal

de centrar ben bé el sentit d'aquesta interpel·lació—, el que preocupa, com a mar de fons, és la planificació concreta de la LOGSE en els aspectes de l'educació especial. I així és tal com en l'escrit, en l'entrada de la meua interpel·lació, li formulo: quins són els propòsits de capteniment del Departament d'Ensenyament respecte a la planificació dels serveis, els recursos, les etapes educatives, edats, temps, en els centres ordinaris com en els centres concertats?

I ara anirem una miqueta per parts: a primària, abans EGB, en centres ordinaris, quina avaluació fan del procés d'integració dels alumnes amb necessitats educatives especials? El cert és que no hem vist mai una avaluació per escrit. El senyor Laporte em va contestar que l'avaluació la feia la inspecció. I ara parlem de secundària. Com tenen previst el pas dels alumnes integrats de primària a secundària? Tots els centres de secundària atendran els nens, nenes, nois i noies amb necessitats educatives especials? Parlem dels centres ordinaris. Els estudiants que necessiten educació especial i que han fet primària en centres ordinaris ho faran en els instituts d'integració especials, específics, o podran anar a tots els centres de secundària? El cert, senyor Pujals, és que hi ha desconcert. Faran el mateix model que a primària? O sigui, podran anar a tots els centres de secundària? Hi ha sectors de la comunitat educativa que creuen que els passaran a centres específics d'educació especial. I en aquest tema concret creiem que hi hauria d'haver un pronunciament clar del Govern, d'immediat. Per tant, què passarà amb la secundària? Aquí veritablement ens juguem el futur de l'educació especial, perquè a primària ja s'ha fet una política, que cal avaluar i corregir mancances i dèficits, però a secundària està tot per fer. Hi ha inquietud per si tindran o no les mateixes oportunitats reals, els alumnes amb necessitats educatives especials, que la resta d'alumnes. Els podrem garantir un futur esperançador que els permeti trobar feina, ésser útils a la societat, realitzar-se personalment? En els centres que avançaran la reforma, com va explicar l'altre dia en una interpel·lació el meu company de Grup, el senyor Magí Cadevall, s'ha previst la integració, en els centres de secundària, dels alumnes amb necessitats educatives especials? Si s'ha previst, amb quins suports i amb quins mitjans? En tots s'atendrà l'educació especial? Com s'ha planificat? Què es farà amb els estudiants que vénen de primària a aquests centres, que feien primària fins ara, i que, per tant, els pot tocar aquest institut, aquest centre de secundària? Hi tindran accés? O se'ls aparcarà en altres llocs? Per tant, m'agradaria que em digués què s'ha previst en aquesta direcció.

Fins ara hem plantejat preocupacions socials respecte als centres ordinaris; ara voldria entrar en el terreny dels centres específics d'educació especial. Què passarà o què passa en aquests centres? El cert és que no tenen cap instrucció concreta respecte a l'aplicació de la LOGSE. Quines etapes faran? Primària?, secundària? Estem parlant dels centres específics, on van els nens o nenes amb més dificultats d'aprenentatge. Fins a quina edat podran ser en aquests centres? Fins als setze, fins als divuit? Si m'ho podria concretar,

li ho agrairia. El mapa de Catalunya ha de preveure, d'acord amb l'estimació de la població escolar, per al futur, les necessitats d'educació especial: quants centres específics són necessaris?, quina distribució per al territori de Catalunya és necessària? Perquè vostès també saben que a algunes zones es troben concentrats, per exemple, en la ciutat de Barcelona, els centres d'educació especial, a la zona alta i, en canvi, a Ciutat Vella, en altres zones de Barcelona que no són la zona alta, no n'hi ha. Per tant, creiem que el mapa escolar de Catalunya, i el de Barcelona, haurien de definir quins centres s'haurien de crear, o com s'ha de distribuir aquesta població escolar amb necessitats educatives especials.

I, per acabar, un altre tema molt concret i específic, que és el tema de la formació professional. Què tenen previst en aquest sentit, per als alumnes amb necessitats educatives especials, un cop acabada l'escolarització obligatòria? Podran fer FP? Podran accedir als mateixos mòduls d'FP que un alumne que no necessiti educació especial? Com se'ls garantirà que podran accedir a la vida adulta, tant en centres ordinaris com en centres especials? Poden garantir que es posaran els mitjans perquè aquests alumnes puguin accedir al món del treball? Estan previstos programes de garanties socials? S'estan fent gestions amb empreses per tal de poder combinar la formació en un centre educatiu amb la formació pràctica, quotidiana, en una empresa que els permeti adquirir coneixements en ares del seu futur laboral?

I res més, aquest és el contingut de la meua interpellació; he procurat ser breu, i espero una resposta concreta, també, del senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Ha cobert el seu temps, eh?

La Sra. TORRENT: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Puigals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Torrent, intentaré contestar tot el que m'ha preguntat; realment, la seva intervenció requeriria una documentació tan exhaustiva que no sé si seré capaç, en el temps de què dispo, de donar resposta a tantes qüestions, però almenys ho intentarem.

El Sr. PRESIDENT: Vostè segueixi l'exemple de la senyora diputada. (*Rialles.*)

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Bé, el Govern ha realitzat, en el decurs dels darrers anys, un esforç important en matèria d'educació especial, la qual cosa ha possibilitat que actualment resisteixi d'una manera favorable la comparació amb la situació d'aquests ensenyaments en els països del nostre entorn més proper. Quina és la situació actual? En compliment d'allò que establí la Llei 13/82, d'integració social dels minusvàlids, el Govern de la Generalitat va aprovar el Decret 117/84, del 17 d'abril, a fi d'establir diverses mesures per tal de garantir satisfactòriament el dret constitucional a l'educació d'aquells ciutadans que requereixen una ajuda pedagògica especial. Un dels principis d'actuació establerts per aquesta disposició fou el de la

integració escolar. La coherència de les nostres actuacions amb el contingut d'aquest principi ha possibilitat reduir sensiblement el nombre d'alumnes amb necessitats educatives especials escolaritzats en centres d'educació especial.

El nombre d'aquests alumnes el passat curs acadèmic representava aproximadament un 37% del total d'alumnes amb necessitats educatives especials. Els alumnes que actualment són escolaritzats en centres d'educació especial en general necessiten que se'ls proporcionin adaptacions molt significatives del currículum escolar, i un important suport quant a serveis educatius específics: fisioteràpia, logopèdia, ajut per a l'autonomia personal, i d'altres, que en el moment present es concentren específicament en els centres d'educació especial.

Tanmateix, vull remarcar que el Departament d'Ensenyament porta a terme una política de dotar progressivament els centres docents ordinaris de molts d'aquests serveis específics amb la voluntat de facilitar al màxim, fins on sigui possible, l'escolarització d'alumnes discapacitats.

Actualment funcionen més de cent centres d'educació especial, si comptem tant els públics com els privats, i —com deu saber perfectament la senyora Torrent— els centres públics ordinaris imparteixen les etapes d'educació infantil i educació primària d'una línia completa, disposen, com a mínim en la seva plantilla, d'un mestre de l'especialitat de pedagogia terapèutica.

El curs acadèmic 92-93 el Departament d'Ensenyament va esmerçar 12.069 milions de pessetes al conjunt de centres docents i de recursos humans i materials relacionats amb l'atenció als alumnes amb necessitats educatives especials. Aquesta quantitat va representar el 3,96% del nostre pressupost, i suposa un increment del 649% en relació amb ara fa dotze anys, és a dir, el curs 81-82. Aquesta evolució pressupostària ha incidit especialment en el nombre de professionals destinats a l'atenció d'aquests alumnes en els centres docents ordinaris. Actualment tenim en aquests centres un professional especialitzat per cada set alumnes disminuïts escolaritzats en centres docents ordinaris. El curs 81-82 aquesta *ratio* era de 25/1. No cal dir que els recursos humans dels centres d'educació especial també han estat significativament incrementats des d'aleshores.

Ara bé, quines són les previsions? En relació amb la zonificació, abans d'acabar l'any disposarem del mapa escolar corresponent a l'educació escolar. La nostra previsió quant a la futura distribució geogràfica dels centres i de les unitats d'educació especial parteix bàsicament de la divisió del territori en funció de la seva població escolar i, en conseqüència, del possible nombre d'alumnes amb necessitats educatives, com també, naturalment, de l'actual ubicació dels centres ja existents. Aquelles zones que previsiblement puguin presentar una especial concentració d'alumnes amb necessitats educatives especials haurien de disposar de centres específics de cinc o més unitats d'educació especial.

A les zones que no disposin d'aquests centres específics, complementàriament amb l'actuació que desenvolupin els mestres especialistes en pedagogia terapèutica dels centres

ordinaris, es dotarà alguns centres ordinaris amb les unitats d'educació especial necessàries per atendre el segon cicle d'educació infantil, l'educació primària i l'ESO. En aquest procés es procurarà afavorir la continuïtat dels actuals centres d'educació especial, tot establint un procés de transició i transformació per a l'adequació a la nova ordenació del sistema educatiu, i, en aquest sentit, també vull avançar que estem en converses amb les federacions que representen aquestes escoles, i que avancen positivament, almenys aquesta és l'opinió que en tinc avui.

En relació amb les futures necessitats d'escolarització, voldria remarcar que el curs 92-93 teníem 15.074 alumnes amb necessitats educatives especials, derivades de dèficits greus i permanents. D'aquests quinze mil, 9.571 es trobaven escolaritzats en centres docents ordinaris, i 5.503 en centres d'educació especial. És a dir, un 63 i un 37% respectivament del total de la població escolar d'aquestes característiques. Si ens limitem a considerar el tram d'edats zero-quinze anys, en el qual es troben la major part d'alumnes, aquests percentatges passen a ser del 69 i el 31%. Com he dit, crec que són xifres ben expressives del nivell d'integració escolar que hem assolit a Catalunya. La població escolar que presenta necessitats educatives especials, derivades de dèficits greus i permanents, és actualment del voltant d'un 2%. D'aquest percentatge d'alumnes, el 0,5% pot requerir escolarització en centres d'educació especial, mentre que un 1,5% pot ser escolaritzat en centres docents ordinaris, amb els suports adequats.

En funció d'aquestes dades s'establirà el nombre d'unitats i de centres d'educació especial necessaris per atendre la demanda. Per a la concreció definitiva de l'oferta tindrem presents, sense cap mena de distinció, els centres públics i privats concertats existents en l'actualitat.

Els alumnes amb necessitats educatives especials que puguin ser escolaritzats en centres docents ordinaris —els quals, com he dit abans, representen l'1,5% de la població escolar— hi accediran d'acord amb els següents criteris:

Primer, tots els centres docents ordinaris han de poder atendre aquests alumnes. Segon, caldrà evitar la concentració excessiva d'alumnes amb necessitats educatives especials per tal de facilitar l'equilibri del centre —els límits màxims que preveiem se situen al voltant de dos alumnes integrats per unitat escolar i vuit per centre. Tercer, els alumnes que presenten disminucions limitadores de la seva motilitat significatives han de ser escolaritzats, òbviament, en centres sense barreres arquitectòniques; aquells altres que pateixin dèficits auditius necessiten un suport de logopèdia; els alumnes amb dèficits visuals requeriran també un suport específic. Tanmateix, inicialment, caldrà concentrar aquesta oferta en determinats centres, perquè, si no, em sembla que no seria possible.

Centres educatius de recursos específics. En atenció al nombre d'alumnes que calgui atendre a cada zona geogràfica que es determini, el Departament té previst crear centres educatius de recursos específics que, en general, resultaran de la transformació d'alguns centres d'educació especial

existents en l'actualitat. Aquests centres de recursos actuaran en estreta col·laboració amb els centres d'educació especial i estaran a disposició de l'alumnat amb necessitats educatives especials de la zona on estiguin escolaritzats en centres ordinaris.

Aquests centres oferiran als alumnes escolaritzats en centres ordinaris serveis com ara són els de fisioteràpia, logopèdia, ajut per a l'autonomia personal, ampliació d'algunes àrees curriculars, etcètera. La nostra voluntat és crear com a mínim un d'aquests centres per cada zona tres-divuit que tingui centres d'educació especial, tot complementant l'actual xarxa de centres de recursos per a alumnes amb dèficit auditiu —actualment existeixen vuit CREDA— i l'actualització del centre de recursos per a alumnes amb dèficit visual.

Atès que l'experiència ha mostrat l'eficàcia d'aquests centres, tenim previst crear-ne d'altres, especialment per a l'atenció a l'alumnat amb dèficits motrius.

Finalment, una altra de les qüestions que ha assenyalat, i complementàriament, els programes de garantia social que s'establiran amb caràcter general, en alguns dels quals podran participar-hi alumnes amb algunes discapacitats, el Departament d'Ensenyament desenvoluparà i fomentarà l'establiment d'altres programes específicament adreçats a aquests alumnes. Tanmateix, aquesta oferta es concretarà progressivament en el moment de planificar el conjunt d'aquests programes.

En qualsevol cas, en el torn de rèplica, si hagués quedat alguna qüestió la podríem tractar.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Dolors Torrent pot formular la rèplica.

La Sra. TORRENT: Un altre cop, com ja he esmentat abans, en la rèplica també se'm va avançar un seguit de qüestions que s'estaven fent i semblava que, sobretot en la intervenció després de la Moció de la representant de Convergència, tot el que jo deia o anunciava m'ho estava inventant, que no corresponia amb la realitat dels centres que jo havia visitat; fins i tot la senyora diputada es va prestar a visitar els mateixos centres que havia visitat jo, on havia explicat els dèficits que havia constatat, per constatar, les dues, si era cert o no era cert.

I el cert és que he tingut de nou contacte amb representants d'aquesta especificitat concreta de l'educació especial i li he de dir, senyor conseller, que hi han queixes, que hi han queixes ben paleses, ben manifestes, que hi ha un cert abandó en el terreny de l'educació especial, perquè es té una mica la impressió que no es concreta i que, si veritablement hi han projectes, no es comuniquen. I els centres es troben, i sobretot els centres concertats específics d'educació especial, sense cap tipus d'orientació, no saben si podran tenir els nanos fins als divuit anys. Es va llançar una espècie de globus sonda dient que seria fins els divuit anys, com vostè sap que en altres experiències en el conjunt de l'Estat els nanos amb unes dificultats molt específiques, molt concretes, perquè en el terreny de l'educació especial —com tots sabem— no es poden catalogar tots els alumnes i les alumnes

en el mateix sentit, perquè hi han deficiències molt diferenciades, però sí que hi havia, hi ha un cert descontentament en aquest sentit, perquè en llançar-se el globus sonda que només hi podrien ser fins als divuit anys..., i ara sembla que s'ha rectificat en la línia del que ja es fa en el Ministeri o en altres comunitats autònomes, que serà fins als vint o vint-i-u, per exemple, per fer la formació professional adaptada.

Perquè, és clar, ens trobem que hi ha nanos, senyor conseller, i nenes, que fan la primària bé, o sigui infants amb uns dèficits que fan l'educació primària bé, se'n surten més o menys, però, evidentment, quan estan a secundària el tema es complica una mica més, perquè els continguts a secundària evidentment són molt diferents i l'esforç..., no tots els nanos estan capacitats per acabar la secundària. Per tant, la impressió que hi ha és quina secundària faran, quina adaptació de la secundària es farà en cada cas concret, en cada especificitat d'aquests nens o aquestes nenes amb aquestes dificultats; si tindran aquests programes de garanties socials; si es farà una formació professional adaptada, en el sentit que molts d'aquests adolescents puguin tenir el dia de demà una sortida professional que els pugui servir per valorar la seva autoestima, la seva capacitat per desenvolupar-se al seu nivell en la vida.

Per tant, d'aquests temes, ja li he dit que el tema de secundària era el que més em preocupava, perquè realment aquí és on ens juguem el futur d'aquests nanos i aquestes nenes amb dificultats. I a primària, bé, jo sé que es va agafar la idea..., vostès quan van començar a adaptar la LOGSE —i molt abans— en el sentit que el sistema educatiu incorporava l'educació especial van convertir tots els centres —tots els centres— en centres d'integració. Bé, i avui ja li he sentit, d'alguna manera, que hi ha hagut una certa revisió en el sentit de dir: «Bé, els nanos que són sords potser no han d'anar a escoles disperses, sinó que hi ha d'haver un centre que atengui aquests nanos que tenen aquesta especificitat de deficiència i segurament ens evitarem despeses de recursos innecessàriament i els nanos estaran més ben atesos si estan una mica concentrats, no exageradament concentrats.»

I voldria dir un parell de coses que em queden pendents. No hi ha hagut una avaluació real de la integració, no hi ha hagut una avaluació real de l'educació especial a Catalunya. Jo els ho he demanat molts cops. Jo considero, pel que he parlat amb la comunitat educativa, conscient d'aquests problemes i entesa, que l'avaluació l'estan fent professionals de diferents centres, però que no s'ha fet una avaluació promoguda pel Departament d'Ensenyament i que hauria de ser, al meu entendre, aliena al Departament d'Ensenyament, si bé orientada pel Departament d'Ensenyament, o sigui, han de ser aquelles persones que hi entenen, que no han d'estar involucrades en la dinàmica constant de resoldre els problemes.

I per acabar voldria dir-los —ja sé que abans li he dit que faria un tema molt general, malgrat que és concret, perquè les coses són generals, però estan basades en qüestions reals—, li voldria dir el següent: vostès..., hi ha aquesta queixa dins la comunitat educativa que no hi ha una ordena-

ció de l'educació especial i, en canvi, vostès donen una sèrie de normes en el sentit, per exemple, que aquelles titulacions de llicenciats, de psicòlegs i pedagogs, d'alguna manera, segons una interpretació de la LOGSE que no s'ha desplegat, encara, que no hi ha hagut un treball seriós en aquest sentit de les plantilles, vostès ja canvien l'orientació, diuen que aquestes persones no podran arribar a la llarga a ocupar les responsabilitats que fins ara estaven ocupant. Hi ha una queixa en aquest sentit que m'han manifestat a mi altres grups d'aquí, de la cambra, els sindicats representants d'aquests professionals que pateixen ara en aquests moments aquesta resolució del Departament i que jo voldria que el senyor conseller em pogués dir alguna cosa, perquè considerem que no haver-se planificat l'educació especial és una mica anar tapant forats sense una visió global de conjunt.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. El senyor conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, jo comprenc que hi hagi queixes en aquest moment. És natural que quan hi ha la transformació d'un sistema educatiu es generin durant alguns períodes de temps algunes inquietuds, sobretot perquè afecten sempre expectatives en l'ordre professional i d'altra mena, no?

En qualsevol cas, em sembla que en la meva anterior intervenció ha quedat clar, em sembla que hi havia els indicis suficients perquè es veiés una mica per on aniran les coses. Jo crec que la senyora Torrent no espera de mi una concreció tan definitiva, perquè em sembla que no seria raonable, quan en aquests moments estem fent precisament això, la planificació del mapa escolar que contempla l'educació especial, que em sembla que és una aportació positiva.

En qualsevol cas, el que sí que li puc ben assegurar és que els diversos col·lectius que estan involucrats en el món de l'educació especial en els dos darrers mesos, especialment —no només, però especialment en els dos mesos— han estat en contacte amb les diferents direccions generals del Departament d'Ensenyament, i alguns d'aquests col·lectius fins i tot amb el mateix conseller, per veure de quina manera es podien conciliar les diferents percepcions i sobretot de quina manera es podien donar respostes satisfactòries especialment en l'àmbit de la secundària.

Coincideixo plenament amb vostè que és en aquest àmbit on cal assegurar precisament un major equilibri, perquè és on comencen a plantejar-se més dificultats per sostenir del tot aquell criteri d'integració que en la seva expressió és absolutament indiscutible, però que en la pràctica acaba generant algunes disfuncions que hem d'atendre i que hem de procurar resoldre satisfactòriament.

En aquest sentit jo sí que, com a grup polític, estic a la seva disposició per comentar tot i cada un d'aquests aspectes en el moment que vostès vulguin. Em sembla que ara, d'entrar en aquesta anàlisi, no n'és el moment, ni segurament tindria la utilitat d'informació en el nivell que vostès la demanen.

En qualsevol cas, a mi em sembla que els passos que estem donant en aquest moment avancen en una direcció correcta i em sembla que, amb independència d'això, seran compartits pels diferents sectors de la comunitat educativa que treballen en l'àmbit de l'educació especial.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política educativa

Passem al punt número 9 de l'ordre del dia, interpellació sobre la política educativa, presentada pel diputat senyor Ignasi Riera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula per formular l'exposició.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí; gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, em penso que queda clar que no resulta fàcil l'aplicació de la Llei d'ordenació general del sistema educatiu. L'aplicació del capítol tercer, sobre educació secundària, malgrat els esforços de consens polític, continua generant tensions socials i malestar en certs sectors de la comunitat educativa.

Tot amb tot, en aquesta interpellació jo em voldria centrar d'una manera gairebé exclusiva en el capítol quart de la LOGSE, en concret en tot el que fa referència a la formació professional, i a la formació professional entesa justament com l'entén la LOGSE en el seu article 30; cito: «La formació professional comprendrà el conjunt d'ensenyaments que, dintre del sistema educatiu i regulats en aquesta Llei, capacitin per a l'exercici qualificat de les diverses professions; inclourà també aquelles altres accions que, dirigides a la formació contínua en les empreses i a la inserció i reinserció laboral dels treballadors, es desenvolupin en la formació professional ocupacional que es regularà per la seva normativa específica. Les administracions públiques garantirán la coordinació d'ambdues ofertes de formació professional». Més tard a l'article 34 se'ns diu, encara: «En el disseny i planificació de la formació professional específica es fomentarà la participació dels agents socials», etcètera.

En una de les seves compareixences l'honorable conseller d'Ensenyament explica quina és la voluntat del Govern pel que fa a la formació professional. Cito textualment unes quantes frases del conseller: «La formació professional és un factor clau per al desenvolupament del país.» En un altre moment: «Tenim la voluntat de presentar un projecte de llei d'incentius fiscals a les empreses col·laboradores.» Després, tot comentant que, en les reunions del Comitè Técnico de Formación Profesional, el MEC ha expressat la voluntat de publicar els títols previstos durant els cursos 93-94 i 94-95, diu el conseller: «En aquest cas, nosaltres aniríem elaborant els més de dos-cents currículums previstos corresponents, implantant els nous ensenyaments durant els cursos 1994-95 i 1995-96 per a famílies professionals. No cal dir que en aquest procés es mantindrà una estreta col·laboració amb les diferents organitzacions i sectors professionals per tal d'ade-

quar els continguts formatius a les demandes del sector productiu.» En un altre moment de la compareixença, el conseller diu: «En aquests moments estem considerant la possibilitat de dur a terme una nova iniciativa en l'àmbit de la formació professional, la creació d'uns centres integrats pels centres docents, les empreses i el Departament d'Ensenyament que permetin establir vincles permanents amb el sector econòmic de cada família professional.»

He volgut llegir el que diu la Llei, he volgut llegir el que diu el conseller, anava a dir gairebé per limitar això, la meua interpellació: com aplica aquesta política el Govern de la Generalitat? Quines mesures està fent o està prenent? Amb quins problemes es troba per aplicar aquests propòsits?

Ja en el debat de pressupostos vam manifestar el nostre neguit per la reducció d'un seguit de partides pressupostàries que semblava que podien anar en contra d'una altra de les afirmacions que feia el conseller, que és: «Per aquest motiu el Govern de la Generalitat sempre ha impulsat la formació professional al màxim.» Deia que posàvem en dubte aquesta afirmació quan llegíem que hi havia una reducció d'un 20% de la partida pressupostària que parla dels programes experimentals de la nova formació professional i l'ensenyament dual; o quan hi havia una reducció de la partida destinada a actuacions amb entitats del món del treball; o quan hi havia una reducció de les transferències a l'Incanop, del qual m'agradaria poder parlar en el marc d'aquesta interpellació; o quan es congelava la partida del Programa escola-treball; o senzillament, quan dèiem que hi havia escassetat de partides, escassetat de partides, pel que fa a tot el que sigui la remodelació, rehabilitació de molts edificis.

Aquest matí, en un seguit de preguntes, li han preguntat per alguns edificis, justament, de l'entorn gironí. Em penso que és important recordar en quin estat es pot trobar un IES, per exemple, de Santa Coloma de Farners pensat inicialment per a set-centes persones, en aquests moments amb molts més alumnes i amb una situació pedagògica que no crec que sigui la més apta per poder impartir ensenyaments.

A més, em sembla que tots estem d'acord en un punt: la formació social necessita comptar amb un suport social més gran, perquè en aquests moments, i a diferència del que és hàbit a molts països d'Europa, hi ha la tendència a fer el batxillerat abans de voler fer formació professional. Si volem ser fidels a la lletra i a l'esperit de la LOGSE hi hauria d'haver un plus d'esforç, a més, per coordinar els diferents tipus de formació professional, reglada i no reglada; és una vella qüestió però em penso que ha de ser una qüestió de futur. Dèiem quan defensàvem les nostres esmenes a la Llei d'educació d'adults, que el preàmbul d'aquella Llei s'assemblava molt al preàmbul de l'Institut Català de Noves Professions i s'assemblava molt als manifestos que es fan en aquest Govern sobre formació professional i al que es deia quan rebíem de l'Inem una part dels recursos destinats a formació ocupacional. En tots tres casos es deia..., en quatre casos es deia el mateix: en aquests moments és absolutament indispensable. si volem no perdre el ritme de ser euro-

peus de veritat, comptar amb una bona formació professional, entesa com a formació en tots aquests aspectes en què l'entén la LOGSE.

Diguem-ho més clar, encara: en el context europeu ens volem autodefinir com un dels quatre motors d'Europa. Doncs, bé, en les trobades que hi ha hagut amb els altres motors d'Europa, per exemple, amb els representants del Govern o del Parlament de Baden-Württemberg, hem pogut comprovar que els nivells de formació professional no són iguals, i això no ho hem utilitzat per començar a dir: «Són tres motors i mig d'Europa»; hem dit: «Som quatre motors d'Europa, però a un d'aquests quatre motors li fallen encara les rodes o li fallen en tot cas els mecanismes per poder anar al mateix ritme que els altres motors.»

A través de quins mecanismes? No ho sé. El Grup Socialista d'aquesta cambra, el setembre de 1988 proposava la creació d'una comissió d'estudi sobre la situació actual de la formació professional i les perspectives del mercat de treball a Catalunya. He estat llegint la manera com es defensava aquella proposta, com la vam defensar també nosaltres, a través del diputat Víctor Gimeno, aquella proposta. Crec que era una proposta important, perquè l'únic que tractava de dir és: «Escolteu, en temes com el que és la formació professional haurem de continuar-hi treballant sempre i haurem de continuar treballant sempre per saber quines són les requestes de futur per fer que aquesta formació professional sigui vàlida.»

Més encara. Quan el 4 d'abril de 1990 era aprovada una moció subsegüent a una interpellació que jo havia plantejat: «Aquest Parlament» —dèiem— «insta el Consell Executiu a elaborar, al llarg dels cursos 1989-1990 i 1990-1991, un estudi exhaustiu sobre la situació acadèmica dels estudiants de formació professional reglada», i en l'explicació d'aquella interpellació dèiem: «i, justament, les connexions d'aquesta formació professional reglada amb les altres formacions professionals».

He dit que volia dir-li alguna cosa, senyor conseller, senyores diputades i senyors diputats, sobre l'Institut Català de Noves Professions. Aquest Institut va ser creat fa vuit anys i em penso que és de justícia que ens preguntem, i més ara, que hi ha hagut un canvi en la direcció d'aquest Institut i que una persona que jo aprecio personalment molt —personalment molt— ha estat posada al davant d'aquest Institut Català de Noves Professions: al cap de vuit anys, l'Institut ha fet allò que havia de fer, segons llei, allò per què havia estat creat? Recordo que en l'explicació de què ha de significar l'Institut Català de Noves Professions dèiem: «D'altra banda, és evident la necessitat d'impulsar la investigació sobre les necessitats professionals futures i també la d'orientar sobre les futures necessitats professionals i educatives; és per això que aquesta Llei crea l'Institut Català de Noves Professions com a eina d'estudi del procés de canvis accelerats en què la societat actual es troba immersa, els quals comporten una modificació constant dels perfils professionals, tant en els aspectes de contingut i de qualitat com en els de quantitat i de durada.»

Com que se m'acaba el temps, si em queda alguna cosa a dir, ja miraré de dir-la en el segon torn.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament, senyor Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Riera, efectivament, em sembla que hi ha una coincidència plena a considerar que els estudis de formació professional són uns ensenyaments estratègics per al desenvolupament del país.

Per aquest motiu, des del Departament d'Ensenyament hi estem esmerçant un esforç que s'ha incrementat progressivament, i el cert és que hem fomentat i fomentem l'opció de la formació professional, la qual cosa ha comportat un increment del nombre d'alumnes que, al meu entendre, és molt significatiu. En els dos darrers cursos acadèmics, el nombre d'alumnes de formació professional ha superat, per primera vegada, el nombre d'alumnes inscrits en el batxillerat. Em sembla que és una dada molt i molt positiva, de la qual no..., si l'esmento no és per atribuir el mèrit a ningú sinó, en tot cas, perquè em sembla que és significativa d'una evolució que tots volem i que, en qualsevol cas, el Departament d'Ensenyament i el seu conseller desitgen.

Hi ha un altre aspecte també molt important, que és la participació dels alumnes en les pràctiques en alternança escola-empresa. En aquest sentit, en el període 89-92 es van invertir 2.290 milions de pessetes en equipaments especialitzats de formació professional. Enguany, tenim previst invertir 670 milions en actuacions arquitectòniques relacionades amb la formació professional i, en qualsevol cas, si el senyor Riera en vol la concreció exacta, ho puc fer amb molt de gust. Hem portat a terme, igualment, un nombre important d'activitats per formar el professorat per al nou sistema educatiu.

Ara, tot això i d'altres qüestions que podríem esmentar en aquesta interpellació, em sembla que no..., que això no treu que queda molta feina a fer: molta. Per exemple, en aquest tema concret dels alumnes que fan pràctiques en alternança escola-empresa, nosaltres calculem que caldrà disposar de 35.000 a 40.000 llocs de pràctiques a les empreses per dur a terme, precisament, això: la formació pràctica en centres de treball, i aquesta realització, a més a més, ara serà obligatòria per als alumnes.

En aquest sentit i amb aquesta finalitat, per exemple, fa poc vam signar un conveni amb totes les cambres de comerç, la qual cosa no exclou que hi pugui haver una col·laboració amb altres agrupacions empresarials, però d'aquest acord a mi m'agradaria remarcar molt un aspecte, que no és l'únic, però al meu entendre és molt important: la creació d'un banc de dades que permetrà que, des de les empreses, des de l'Administració puguem saber en cada moment on i quines especialitats podem ofertar a cada empresa, i que això estigui informatitzat serà un instrument molt important per poder facilitar aquest procés d'increment importantíssim que hem de fer en aquests propers anys.

Un altre aspecte molt important és el del mapa escolar, i quines previsions tenim, concretament, en matèria de formació professional. De fet, cal que els ensenyaments de formació professional estiguin correctament territorialitzats en funció de les particulars demandes del sistema productiu de cada comarca. Amb aquesta finalitat estem elaborant el mapa escolar de Catalunya, que quedarà enllestit abans d'acabar l'any i que es basarà en les següents previsions.

Primera, assolir una taxa d'escolarització del 20% de la població escolar de setze anys en els cicles formatius de grau mitjà, i d'un 25% de població escolar de divuit anys en els de grau superior. Es tracta de convertir els cicles de grau superior de la formació professional en una alternativa que pugui ser preferent als estudis universitaris per tal d'invertir la tendència d'acumulació d'estudiants a la universitat, que ni respon ara a les necessitats del país –menys encara en el futur–, de la mateixa manera que tampoc no garanteix l'accés al món del treball d'aquests titulats universitaris. Per aquest motiu, l'oferta de cicles formatius de grau mitjà no s'allunyarà del resultat de dividir la demanda esperada, és a dir, un 0,20 pel cens de setze anys per a trenta alumnes/cicle formatiu. En els mateixos termes es concretarà l'oferta de cicles de grau superior, és a dir 0,25 pel cens de divuit anys per trenta alumnes per cicle.

Segon. La planificació escolar per a l'any 2000 es fa a nivell de famílies professionals.

Tercer. S'oferiran cicles formatius de grau mitjà i de grau superior en tots els IES que tinguin àmbit comarcal.

Quart. L'expansió d'aquests cicles de grau superior no es farà en detriment de l'oferta actual, llevat que hagi quedat absolutament obsoleta.

Cinquè. No hi haurà, necessàriament, possibilitat de continuïtat –o, almenys, no la podrem garantir a tot arreu– entre els cicles de grau mitjà i superior d'una mateixa família professional al mateix centre, perquè això ens limitaria possibilitats de l'oferta global de tot Catalunya.

Aquest curs 93-94 hi ha cent centres docents que experimenten un total de quaranta-vuit mòduls professionals diferents; en tot cas, si després l'interessés, li podria donar la distribució d'aquests centres. Igualment li podria facilitar l'evolució que hem tingut des del curs 90 fins enguany, però..., així com el nombre d'alumnes que cursen mòduls experimentals, enguany en el curs actual són 2.750 a tot Catalunya. En qualsevol cas, voldria destacar, en relació amb l'experimentació dels mòduls professionals, que el Departament ha procurat definir els seus continguts en funció de les necessitats del mercat de treball a cada una de les àrees.

En relació amb el desplegament de la LOGSE, que és una de les qüestions esmentades en la seva intervenció, voldria assenyalar que, mitjançant el Reial decret 676, del 1993, el Govern de l'Estat va establir les directrius generals sobre els títols i els ensenyaments mínims de formació professional.

Nosaltres, a hores d'ara, ja hem redactat el Decret marc de títols professionals, el qual ha estat informat favorablement pel Consell Escolar de Catalunya. Actualment hi estem incorporant algunes de les esmenes que s'hi van presentar,

que a parer meu no alteren significativament cap aspecte important del Decret, però que, pel fet d'haver estat formulades per aquest òrgan consultiu, mirarem d'incorporar al projecte de decret. L'aprovació, doncs, de fet és gairebé imminent.

El Departament, a més, col·labora activament amb el Govern de l'Estat en la definició del nou catàleg de professions per a cada família professional; concretament, la tèxtil i la família de professions relacionades amb l'esport han estat coordinades des de Catalunya. El Ministeri ha expressat la voluntat de publicar tots els títols previstos –gairebé uns dos-cents cinquanta– abans que no finalitzi l'any 95, i aquesta voluntat la va expressar en la Conferència d'Educació del mes de desembre, i també la va tornar a manifestar en la següent convocatòria de la Conferència d'Educació, i el cert és que si haguéssim de jutjar pels mesos que han passat, a hores d'ara el Ministeri està complint les previsions que tenia. Per tant, jo estic esperant que, en aquest sentit, aquest calendari de treball es podrà mantenir. Ara com ara, han estat publicats els títols corresponents a les famílies professionals de química, hoteleria i turisme, i edificació i obra civil. Ens consta també que, tot i que encara no s'han publicat, han estat aprovats ja pel Consell de Ministres els de tèxtil, el de confecció i pell, els de moble i fusta i els de la família marítimo-pesquera.

D'acord amb aquesta perspectiva, les nostres previsions per als propers cursos són les següents: curs 94-95, mantindrem l'actual oferta de segon grau de formació professional i incrementarem els mòduls professionals en la mesura indispensable per donar resposta als alumnes que acaben l'educació secundària obligatòria o el nou batxillerat; elaborarem el disseny curricular aproximadament d'uns cinquanta títols professionals de les dotze primeres famílies professionals que és previst aprovar, concretament d'aquells que, havent estat aprovats pel Ministeri, siguin més convenients per a Catalunya, i en aquest mateix curs, el 94-95, començarem a preveure la implantació anticipada d'aquests títols, que es realitzaria el curs següent, i les necessitats de professorat i d'equipament que comportaran.

Per al curs 95-96 –i amb això, senyor president, acabaré–, procedirem a substituir el màxim nombre possible de mòduls professionals experimentals per als nous títols que ja tindrem elaborats. El curs 95-96 es prorrogarà l'experimentació d'aquells mòduls professionals que no tinguin aprovat encara el títol corresponent; s'elaborarà el disseny curricular d'un segon bloc de títols professionals –aproximadament, també, al voltant d'uns cinquanta– de la resta de famílies; es començarà a preveure la futura implantació d'aquests nou títols i la segona fase d'implantació dels elaborats el curs 94-95, tot tenint present que aquests darrers hauran de poder ser cursats pels alumnes que finalitzin l'ESO i el batxillerat. No cal dir que en aquest procés hem de mantenir, necessàriament, una col·laboració molt directa amb les diferents organitzacions i sectors professionals i amb les administracions locals, per tal d'adequar els continguts formatius a les demandes del sector productiu.

Finalment, per acabar he de dir que el Departament d'Ensenyament complirà el calendari d'implantació del nou sistema educatiu, d'acord amb la revisió acordada, i que aviat aprovarem un decret que regularà els anomenats centres d'innovació de formació professional, que ha esmentat també en la seva intervenció, així com també publicarem ben aviat l'ordre de pròrroga d'experimentació de programes de garantia social; actualment s'experimenten, mitjançant quaranta programes de garantia social, plans de transició al treball, cinc programes de garantia social a centres d'educació secundària obligatòria i un programa de garantia social en l'àmbit de l'educació especial.

En tot cas, de l'Incanop, en parlarem en el torn de rèplica.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Ignasi Riera, si ho vol, pot fer ús d'un torn de rèplica.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Ho vull, president, i gràcies.

El Sr. PRESIDENT: No l'obligo, sap?

El Sr. RIERA I GASSIOT: Bé, em penso que queda clar que, des d'Iniciativa per Catalunya, si alguna cosa hem dit i hem dit moltes vegades en aquesta cambra és que és del tot urgent que hi hagi mesures per a sortir de la crisi econòmica. Doncs bé, en la nostra proposta de mesures per sortir de la crisi econòmica, i a més d'elements de simplificacions administratives, d'estalvis en despeses innecessàries, sumptuàries, etcètera, hem insistit sempre en tot el que és investigació i formació professional, perquè entenem molt clar que si volem, en aquests moments, anar al ritme d'Europa, no ens podem moure d'aquests dos eixos: la dependència, en aquests moments, industrial, econòmica, ens ve que fa molts anys que no hi ha hagut una investigació sòlida i que, després, tampoc tenim preparades les persones per a poder tirar endavant a partir d'aquests nous reptes que crea el mercat de treball. Per tant, estem totalment d'acord que, en aquest cas concret, no es tracta de fer confrontacions «sobre» sinó d'afegir esforços «a favor de».

Segon punt: nosaltres hem plantejat moltes vegades –ho han fet també altres grups– la necessitat de crear uns mecanismes clars de coordinació de tots els tipus de formació professional; quan abans he volgut llegir l'article 30 de la LOGSE és perquè quan ens diu, al final..., no, el final del primer paràgraf de l'article 30: «Les administracions públiques garantiran la coordinació d'ambdues ofertes de formació professional», crec que és important que hi hagi aquesta doble oferta de formació professional coordinada. És precisament per això que hem parlat, senyor conseller, de l'Incanop: creiem que tenint en compte el que és la lletra, l'esperit de creació de l'Institut Català de Noves Professions, el paràgraf que he llegit abans, que és un fragment de la Llei –evidentment, de l'exposició de motius–, ens diu fins a quin punt va ser creat com a mecanisme que, justament, hauria de poder fer aquesta feina.

Nosaltres tornarem a plantejar, segurament, la creació d'un consell català de la formació, dels diferents tipus de formació professional. Ens seria perfectament clar que això,

de veritat, ho assumís l'Incanop, amb més competències, amb més recursos i amb més capacitat d'entrar, per tant, en diferents conselleries, perquè no oblidem que, en aquests moments, la formació professional –en el seu aspecte d'adults és també formació professional– es fa, si més no, des de tres conselleries: depèn de la Conselleria de Treball, depèn de la Conselleria d'Ensenyament, depèn de la Conselleria de Benestar Social, i segurament hi ha altres conselleries que també fan cursos. Per tant, és important impulsar això i optimitzar al màxim els recursos i les persones que poden impartir aquest tipus d'ensenyaments.

Des d'aquest punt de vista, volia insistir també, o volia plantejar un problema que em penso que és molt especial, però que no deixa de ser un problema important: és el professorat tècnic de formació professional que pot quedar mal col·locat en aquesta aplicació de la LOGSE, i que penso que a tots ens interessa que aquest personal pugui quedar ben col·locat. És un col·lectiu de professionals que durant molts anys han estat els que han aguantat la formació professional; els que ens hi hem dedicat professionalment sabem fins a quin punt els mítics professors de tallers substituïen, molt sovint, la deficiència de maquinària, la deficiència d'eines, la deficiència de materials per poder impartir una bona formació professional a partir d'un treball i d'un esforç notable, i perquè, sobretot, eren el tipus de professionals que molt sovint connectaven el que era l'ensenyament teòric de moltes coses amb l'ensenyament pràctic. Com que, a més, resulta que la LOGSE, també, a l'article 30, número 3, ens parla que en l'educació secundària i en el batxillerat tots els alumnes rebran una formació bàsica de caràcter professional, em penso que aquest col·lectiu hauria de merèixer l'atenció del Govern perquè no quedi com un col·lectiu perdut per a l'ensenyament i, en concret, mal col·locat o desplaçat en les noves propostes de formació professional.

Finalment, el tema dels mòduls. A mi em preocupa, a vegades, que l'adequació dels mòduls no sempre es faci d'acord amb el que són necessitats de noves indústries per a Catalunya. M'explico: un té la sensació que Catalunya havia estat la capital de les indústries culturals –ho hem repetit en més d'una ocasió– i que, per exemple, dins d'aquestes indústries culturals, hi ha la de la música, la del teatre, la de l'espectacle, la de la videografia... Que no hi hagi en aquests moments una sensibilitat prou clara per part de tots els que poden determinar els nous mòduls, els que els poden demanar i els que els poden concedir, perquè hi hagi un increment de preparació de tècnics precisament per a les indústries culturals catalanes.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El senyor conseller vol contestar la rèplica?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Riera, sobre una de les qüestions que ha esmentat ara, en la segona intervenció, m'agradaria anticipar-li que, efectivament, a hores d'ara tenim molt avançat amb el Departament

ment de Treball el text que pensem impulsar per a la creació d'un consell català de la formació professional com a òrgan consultiu, on hi hauria la presència no només de l'Administració de la Generalitat, sinó també de les administracions locals, de les organitzacions sindicals i empresarials, de les cambres de comerç, de les universitats catalanes, dels directors dels centres docents i la incorporació d'algunes personalitats de reconegut prestigi en l'àmbit de la formació professional, i aquest és un tema que, justament perquè no el tenim encara tancat, no em voldria allargar més, però, com a mínim, sí que li voldria anticipar que les nostres posicions, les de Treball i les d'Ensenyament, a hores d'ara estan en el tram final en l'elaboració d'aquest text.

Una altra qüestió seria veure què fem amb el tema del Consell Català de la Formació Ocupacional, que ha estat creat, que funciona i que em sembla que funciona molt satisfactòriament. En qualsevol cas, bé hi pot haver una coordinació —és perfectament possible la coexistència dels dos consells—, i en aquest sentit, en tot cas, el cert és que la creació del Consell Català de la Formació Ocupacional no ens hauria de treure la possibilitat, ans al contrari, de crear un consell català de la formació professional. En aquest sentit, em sembla que estem avançant en una bona direcció. Aquest era un dels objectius que havia anunciat en la meua intervenció en la Comissió de Política Cultural del Parlament i que també havia anunciat en la meua compareixença al Consell Escolar de Catalunya.

En la meua intervenció anterior tampoc no he pogut fer esment a una de les qüestions a què vostè ha fet esment en la seva primera intervenció, que és el nostre propòsit de presentar una llei, una proposta de llei per minorar els incentius fiscals. En tot cas, només voldria aclarir que aquest propòsit el mantenim, però que no fóra al Parlament de Catalunya, sinó que l'hauríem d'impulsar al Congrés dels Diputats, perquè algunes d'aquestes qüestions afecten la legislació bàsica, però crec que és un tema sobre el qual hauríem de treballar i d'assegurar que es poguessin garantir aquests incentius fiscals perquè, en definitiva, justament és en aquests propers anys que a més necessitem assegurar aquesta presència d'alumnes en les empreses.

De moment, en relació amb l'Incanop, jo crec sincerament que l'Incanop, fins avui, ha fet una funció positiva, però crec que encara podem explorar molt més les seves pròpies possibilitats, i en aquest sentit aquest és un dels principals encàrrecs que he fet a la nova directora general. Jo crec que no trigarem gaire a poder tenir una proposta concreta d'objectius que permetin aprofitar bé totes les possibilitats legals que ens dona aquest organisme per tal d'aprofitar bé totes aquelles opcions que podem impulsar per, justament, millorar la nostra oferta de formació professional, i fins i tot la de donar determinades titulacions que, almenys, constitueixen l'única oportunitat d'oficialitzar determinats estudis que no es poden incorporar al sistema ordinari de l'ensenyament però que, en canvi, asseguren una inserció laboral que en alguns casos és ben positiva, tot i que puguin ser col·lectius més petits, però que, en qualsevol

cas, tenen una inserció en el món laboral. I efectivament, en aquest moment, en relació amb l'altre tema que vostè ha esmentat, estem intentant veure de quina manera podem donar resposta a aquest col·lectiu.

En principi, a nosaltres ens agradaria trobar els mecanismes que permetessin la seva continuïtat en el sistema, i en podem tornar a parlar més endavant, però, en qualsevol cas, almenys ara sí que m'agradaria declarar que la nostra voluntat és intentar facilitar la seva continuïtat en el sistema educatiu, i estem mirant algunes opcions que ho permetin fer.

En qualsevol cas, si no avui, més endavant, a través d'alguna pregunta o a través d'alguna reunió, si ho preferís, en podríem parlar una mica més a fons, perquè se m'acaba el temps, però també perquè, a hores d'ara, no tenim encara del tot definit quines podrien ser aquestes opcions. En qualsevol cas, la nostra voluntat seria intentar garantir la continuïtat d'aquest col·lectiu en el sistema educatiu.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat animal

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la sanitat animal, presentada pel diputat senyor Josep Maria Reguant, del Grup Mixt. Té la paraula el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per presentar-los aquesta Moció subsegüent a la interpellació desenvolupada, substanciada en el darrer plenari, que conté un únic punt de l'ordre del dia, que diu: «Iniciar els estudis adients a fi d'actualitzar la normativa legal vigent que regula les zoonosis dels animals domèstics de companyia a Catalunya», estudis, naturalment, referits a la prevalença, a la incidència, a l'epidemiologia —per tant, relació de la malaltia amb el seu entorn— d'aquesta problemàtica.

I per què presentem aquesta Moció? Doncs, la fem perquè les investigacions fetes pel meu adjunt parlamentari, senyora Bouis, en aquesta matèria en col·laboració, també, amb d'altres departaments de sanitat d'arreu de l'Estat, d'altres comunitats autònomes, ens inviten a fer-la, en primer terme, perquè a Catalunya aquesta matèria està regulada per la Llei d'epizooties de l'any 1952 i pel reglament de 1955. I en aquest cas no distingeix el que és un animal de companyia dels animals de bast i aquesta Llei va bàsicament orientada als animals de bast. Això sols ja seria un motiu suficient per revisar o intentar adequar aquesta normativa legal en els temps que vivim. I, per què diem això? Diem això perquè els animals de companyia els darrers quaranta anys han experimentat un important increment en la seva població, per bé que encara estem per sota de la *ratio* de la Unió Europea, però que es tendeix a tirar encara més..., a igualar la *ratio* europea. I també han experimentat una intensificació en la seva relació amb l'espècie humana.

Els animals de companyia avui serveixen serveis socials, per exemple, pel que fa a les presons; a la presó de Quatre Camins des del juliol del 1993 és té un ús de dos bòxers que treballen amb toxicòmans en fase de rehabilitació amb bon resultats. La gent gran..., en programes d'una fundació privada i en l'Administració s'utilitzen animals també per intentar millorar la qualitat de vida de la gent gran; minusvàlids en fase d'integració; nens... S'ha provat..., estudis demostren un major desenvolupament del sentit de la responsabilitat en la canalla, en aquella canalla que creix juntament amb animals de companyia.

Val a dir també aquí, doncs, que els animals de companyia, en tant que transmissors de malalties infecto-contagioses, ataquen els grups de risc, a què aquí hem fet ja referència, com són els nens, la gent gran i també la gent immunodeprimida des d'un punt de vista defensiu orgànic, relació antígen-anticòs.

Cal, doncs, garantir la qualitat de vida dels propietaris i de tothom amb una llei que tingui cura d'aquests aspectes que jo ara esmentava perquè fins aquest moment cap de les tres malalties, que ja vaig esmentar i que continuo esmentant —la toxoplasmosi, la hidatidiosi, l'equinococcosi—, no són d'obligació declaratòria ni les conselleries disposen d'una informació suficient per endegar un control també en aquesta matèria.

Aquesta Moció té un únic punt, en podria tenir d'altres de punts també, però ens sembla que aprovant aquest, si això fos possible, obriria les portes a una reflexió que, desdramatitzada, diria quina és la situació per intentar adequar la normativa legal a la problemàtica sociològica vigent. Catalunya no ha de restar a la cua com, en aquest cas, d'altres comunitats autònomes que, sense tenir el risc que nosaltres tenim per ser un país mediterrani, han pres mesures i han fet estudis que en aquest moment depassen les mesures preses pel nostre Govern, en aquesta matèria, per la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de qui depèn, per bé que en la majoria de les altres comunitats autònomes depèn de la Conselleria de Sanitat per raons lògiques.

Per exemple, la comunitat autònoma de Madrid, el seu Servei de Medicina Preventiva i Salut Pública de la Conselleria de Salut ha promulgat la leishmaniosi com de declaració individualitzada; per tant, ja és un pas que permet dibuixar un mapa de riscos i fer un seguiment epidemiològic. Aquest estudi ha permès detectar que Madrid té 11,34% d'incidència de gossos seropositius i a Catalunya un 30% és el percentatge que afecta i, per tant, el risc potencial d'emmalaltir de la nostra població respecte a la població del centre.

Extremadura, que no es pot dir tampoc que sigui un país mediterrani, també té estudis fets en aquest sentit i, a part que la incidència de la leishmaniosi canina és del 14,17% en gossos i un 2% en humans —de seropositius, em refereixo. Navarra també ha fet estudis. València: el Servei de Vigilància Epidemiològica de la Conselleria de Sanitat i Consum ha fet un estudi transversal per reflexionar sobre les tres àrees sanitàries de major incidència de casos humans, que es

presenta en un 7% dels casos. Val a dir que, com se sap, València és zona ja d'incidència per ser zona costera mediterrània. Múrcia: el Servei de Veterinària de la Conselleria de Sanitat ha treballat també aquesta qüestió i ha portat a terme una campanya per a la diagnosi i control de la leishmaniosi com a mesura preventiva. A Balears s'ha treballat també molt i molt aquesta qüestió.

A nivell comunitari, les recomanacions que fa la directiva 92/117 de la Comunitat Econòmica Europea aleshores, amb data del 17 de desembre del 92, relativa a les mesures de protecció contra determinades zoonosis i determinats agents productors de zoonosis, estableix la toxoplasmosi i l'equinococcosi com a malalties de control, de les quals han de ser assumits, aquests controls, per tots els estats membres de l'avui Unió Europea.

Per altra banda i segons una enquesta efectuada el 1993 pel comitè d'experts de la Unió Europea sobre què era el que més molestava o preocupava la població en relació amb els animals de companyia, gossos i gats, manifesten que les zoonosis ocupen el segon lloc per darrere de les dejeccions i molt per davant d'altres problemes com poden ser els animals perduts, els sorolls, les mossegades, etcètera.

L'OMS també recomana..., la preocupació de l'OMS és molt evident i es manifesta de manera taxativa dient, fent relació concreta de leishmaniosi amb les coinfeccions de la sida per leishmània; és a dir, que d'alguna manera reflecteix aquell aspecte que dèiem de la influència de la malaltia pel que fa a aquells individus amb insuficiència de defenses o en situació d'immunodepressió.

En les conclusions de la trobada informativa sobre coinfecció de la sida-leishmània, de març del 91, es destaca la necessitat imperiosa d'efectuar estudis ajustats de l'assentament exacte i real de la leishmaniosi a cada regió mediterrània afectada i de la coinfecció. La realització d'estudis epidemiològics de la coinfecció l'any 91 dona que un 1,2% dels casos de sida pateixen a la vegada infecció per leishmània.

Així seguiria molt més, però ja tinc el convenciment que el seu interès per aquest tema toca el seu sostre i em penso que es donen per satisfets amb la intervenció que fins aquest moment he portat a terme. Per tant, només els vull dir que les dades que els he aportat siguin suficients per poder donar llum verda a aquesta problemàtica, que és lògic que aquells que no estem a prop d'això ho veiem com una cosa no diré que menor, però vull dir no com una cosa de primera necessitat, és lògic. Però els vull, només, llegir tres ratlles de la professora Maria Gràcia Seguí, de Menorca, que diu: «M'ha alegrat molt saber que el tema de la leishmaniosi es debatrà en el Parlament de Catalunya, perquè és una qüestió de salut pública prou important per a tractar de controlar-la tant a nivell de Catalunya com de les Illes Balears.» Aquesta doctora és doctora en farmàcia i fa un estudi de programa de control a leishmaniosi a Menorca emparada pel Centre Insular de Salut de Menorca.

És a dir, encara que sigui, doncs, aquesta cosa que els he proposat, aquesta Moció, una moció —diguem-ne—, com

deia, no prioritària, el que sí és cert és que la legislació a Catalunya, en aquests moments, amb tota probabilitat hauria de ser revisada per ser actualitzada i, per tant, treure'ns un pes de sobre, encara que modest, si vostès volen, pel que fa al greu contagi dels animals de companyia a l'espècie humana d'aquesta malaltia.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. No s'han presentat esmenes a aquesta Moció... *(Pausa.)* Hi ha una esmena presentada pel Grup de...?

El Sr. ESCUDÉ: De Convergència i Unió, senyor president. És que, és clar, aquesta Moció i la següent procedeixen de fa dos plens, i no del Ple anterior, i per tant, no és en aquest darrer butlletí.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, té la paraula el senyor Jaume Camps per defensar l'esmena.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. No, no pas per emprar les paraules florides que ha fet el diputat presentant de la Moció, les quals subscriu plenament, però també som conscients, doncs, que els fonaments de l'autonomia tampoc trontollaran pel fet que aprovem aquesta Moció, malgrat que és un tema important. És un tema important, però jo penso que més que mesures legislatives, que segur que la Llei de l'any 53 i l'any 55, el Reglament de l'any 55, són obsolets, segur, també hem de tenir en compte que no és únicament amb mesures legislatives com portarem la solució dels problemes.

Per exemple, a nosaltres ens sembla que la Llei que vam aprovar fa uns mesos o fa unes setmanes respecte a la col·locació del xip als animals domèstics permetrà un coneixement, per exemple, d'aquestes malalties contagioses i permetrà als veterinaris i personal sanitari que se'n cuidi, de detectar el que ara és molt més difícil i el que ara, no únicament per falta de previsió legislativa, sinó sobretot per falta de coneixement pràctic, no hi arribem.

Per tant, estem d'acord amb la Moció i estem d'acord amb una clàusula que..., amb una petita clàusula de salvaguarda que nosaltres hem col·locat com una esmena que és gairebé una esmena lingüística o, si se m'apura, tècnica, però que té el seu fonament. Segurament, tota aquesta temàtica ve donada no únicament per normes catalanes, sinó, fins i tot, supracomunitàries —comunitàries referides a Catalunya— i, fins i tot, internacionals. Ho dèiem i ho vèiem a la legislació del xip dels animals. Per això posàvem aquesta simple inclusió de l'incís «si s'escau», perquè en algun dels casos segurament serà vigent, alguns dels casos, bé, iniciar els estudis i posar aquesta petita menció. No té altre objecte i, per tant, demanem al ponent, si és possible, acceptar aquesta petita esmena que ens permetria votar favorablement la Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. Per fixar posició, el Grup Parlamentari Popular té la paraula. La senyora Arnalot.

La Sra. ARNALOT: Senyor president, senyores i senyors diputats, de les dues-centes malalties transmeses pels animals, se n'han classificat, aproximadament, noranta-quatre d'elles amb connexions patològiques amb l'home. Les zoonosis, a causa dels seus potencials epizòtics, constitueixen un perill continuat per a la humanitat, per la qual cosa és de summa importància controlar o suprimir els paràsits i els agents patògens dels animals. La llista d'aquestes malalties, que constitueixen aquesta branca de la patologia, és extremadament extensa: carboncle, brucel·losi, tuberculosi, ornitosi, leptospirosi, etcètera.

És altament preocupant la incidència en la salut pública que pot tenir la convivència generalitzada amb gats, gossos i altres animals de companyia quant a potencials reservoris i vectors transmissors de malalties infecto-contagioses per a l'espècie humana.

La legislació vigent és de 1952 i, per tant, anterior al creixement de la incidència social de la possessió d'animals de companyia, especialment a les grans ciutats. Tot i que s'han pres mesures antiepidemiològiques aïllades en relació amb determinades malalties, cas de la toxoplasmosi, la hidatidiosi o la leishmaniosi, entenem que cal procedir a una actualització legislativa per atendre més específicament les mancances de control sanitari dels animals de companyia. No podem mantenir sense modificacions una llei i un reglament que no inclouen mesures suficients per garantir un control suficient de malalties que, com és el cas de l'equinococcosi, la hidatidiosi, o la leishmaniosi, que no estan subjectes a declaració oficial, en ser considerades com a zoonosis menors. *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Silenci! *(Pausa. Veus de fons.)*

La Sra. ARNALOT: És clar, tan important que era, senyor Camps...

El problema està en la implementació d'aquestes mesures, que és insuficient per manca de recursos en la sanitat animal, que impedeix disposar, per exemple, de les dades epidemiològiques completes d'incidència i prevalença, així com de la seva incidència en l'espècie humana, tot d'un seguiment purament numèric.

Ara per ara no disposem, en aquestes malalties, ni de dades individualitzades, ni de dades clíniques, ni de dades epidemiològiques suficients, ni tampoc de dades sobre els costos econòmics i socials que generen la transmissió de malalties animals als homes. Un dels grans problemes, que es troben en el fons de tota aquesta problemàtica, és la manca d'informació per part dels propietaris.

Comprar un gos o un gat o aconseguir-lo per altres vies no comporta cap obligació prèvia de coneixement de les responsabilitats sanitàries associades al fet de tenir animals de companyia. No hi ha una sensibilització social suficient sobre la necessitat de controlar aquestes malalties, sigui per insuficiència de les campanyes informatives, sigui per insuficiència de la supervisió de les autonomies locals i autonòmiques.

I això es tradueix en un creixement de la incidència de la zoonosi dels gossos, cas de la leishmaniosi, entre les perso-

nes, com va reconèixer l'any passat l'Organització Mundial de la Salut. Per aquestes raons entenem que la proposta formulada en aquesta Moció permetria conèixer amb més profunditat aquest sector de la nostra salut pública i, per tant, cal actuar de forma preventiva, amb més coneixement de causa, seguint l'exemple d'altres comunitats autònomes. Cal anar més enllà de la simple cartilla sanitària, cal controlar més el règim de vacunacions i prendre mesures més estrictes; en definitiva, el Grup Parlamentari Popular votarà a favor d'aquesta Moció per considerar que és un primer pas per entendre que la possessió d'animals de companyia comporta unes problemàtiques que no es poden ignorar. Confiam que el Ple de la cambra voti favorablement la necessitat d'actualitzar la normativa legal que reguli les zoonosis dels animals domèstics de companyia a Catalunya, per haver quedat manifestament obsoleta.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyora Arnalot, moltes gràcies. Correspon ara al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya: la senyora Oranich té la paraula.

La Sra. ORANICH: Gràcies, senyor president, i molt breument perquè faig meves totes les paraules dels representants dels altres grups en posicionar-nos a favor d'aquesta Moció presentada pel senyor Reguant, i esperant que accepti, evidentment, l'esmena de la majoria, condició *sine qua non* perquè sigui aprovada en aquest... (Pausa. Veus de fons.)

Sí, bé, nosaltres estem a favor d'aquest tema, creiem que aquest és un tema no menor, com deia el senyor Reguant, sinó que té importància en la sanitat pública i en la sanitat humana i en la sanitat dels animals; avui dia encara en la nostra societat quan es parla de sanitat animal, es pensa sempre que es tracta o bé dels animals d'escorxador o bé d'altre tipus d'animals; això li va passar al mateix conseller quan va venir a contestar aquesta interessant interpellació que va fer el senyor Reguant. Avui dia, en la nostra societat moderna, civilitzada i avançada, és evident que els animals de companyia conviuen a les cases, conviuen a les nostres llars, i de les tres malalties, de totes elles, hi ha una legislació obsoleta, en aquests moments —hi feien referència els altres intervinents i molt especialment la senyora Arnalot—, que s'ha de modificar i posar al dia.

Aquestes malalties creen greus problemes familiars quan ja a les llars sorgeixen els animals que tenen aquestes malalties. Jo recordo que quan vaig preparar aquesta intervenció en el darrer Ple que això s'havia d'haver tractat, de no ser pels problemes de salut del senyor Reguant, doncs, en una casa d'un íntim amic meu acabaven de sacrificar el gos perquè tenia leishmaniosi, i aquest és un problema greu quan passa en una família, no només el problema de sanitat física, sinó també els problemes psicològics que de vegades això comporta.

A la ciutat de Barcelona hi ha un greu problema de leishmaniosi, sobretot a la part alta de la ciutat, hi ha una greu passa que els veterinaris coneixen, saben i veuen, però real-

ment això no s'estudia conforme s'hauria d'estudiar, aquest és un problema nou que ha sorgit en la nostra societat, que ha comportat nous tipus de vida, i, per tant, entenem que aquesta Moció, incorporant-hi, evidentment, l'esmena de la majoria, és important i haurà de servir, si més no, per començar a fer uns estudis seriosos d'un problema que en tot cas a Europa, a un nivell d'Organització Mundial de la Salut, preocupa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya hi renuncia. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Roma.

El Sr. ROMA: Gràcies, senyor president. Tal com han dit els que m'han precedit, evidentment, el Grup Socialista estem totalment d'acord amb la Moció presentada per l'il·lustre diputat senyor Reguant, també pels motius que ell ha esmentat i també els anteriors intervinents, amb els quals coincidim que és un tema prou important com perquè tingui el recolzament de tots els grups de la cambra, i és per això que anunciem el vot favorable del Grup Socialista.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. Ara correspon al presentador de la Moció pronunciar-se sobre l'esmena presentada. Té la paraula el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Des de l'escó, senyor president, moltes gràcies. Naturalment accepto l'esmena i també els arguments de l'esmenant i també els arguments que han fet els representants dels grups polítics que han tingut a bé prendre l'ús de la paraula, i, per tant, jo no tinc res més a dir.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Doncs, estem en condicions de passar a la votació, que és el que fem a continuació.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

La Moció ha quedat aprovada per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les relacions laborals

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les relacions laborals, presentada pel diputat senyor Josep Maria Reguant, del Grup Mixt, el qual té la paraula per defensar la Moció.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer terme, deixi'm només que agraeixi a qui correspongui el fet que aquestes mocions que avui jo puc defensar ho pugui fer perquè al seu dia, doncs, no va ser possible i segurament és la comprensió de la globalitat de l'hemicicle que a mi em permet avui fer ús de la paraula en una temàtica que no vaig poder fer al seu dia per raons, com vostès saben, alienes a la meua voluntat.

El Sr. PRESIDENT: Ho ha d'agrair a tot el Ple, que unànimement ho va acceptar.

El Sr. REGUANT: Doncs, moltíssimes gràcies a tot el Ple.

La Moció que en aquest moment em dispo a argumentar té quatre punts i el primer d'ells parla de negociar amb el Govern de l'Estat l'increment de competències en matèria laboral de Catalunya. Miri, no he fet altra cosa que recollir l'esperit del debat en el dia en què es va substanciar la interpellació i recollir les paraules de l'honorable senyor conseller, que manifestava la seva voluntat, la voluntat, per tant, del Govern d'assolir les competències o la gestió plena, amb els instruments i mitjans necessaris en l'àrea de treball, d'ocupació, de formació ocupacional, de seguretat i salut laboral i de Seguretat Social. Recordava el senyor conseller que ja s'havia traspasat l'any 92 la formació ocupacional, així com quelcom de cooperatives de societats anònimes i de centres ocupacionals de disminuïts. Per tant, m'estava dient que la línia era aquesta, però el que jo estava qüestionant era si la voluntat del Govern arribava fins a les competències plenes, que vol dir cota màxima d'autogovern, i el senyor conseller va dir si voldríem la Inspecció de Treball immediatament. Volem, a més, en aquest context, enfortir allò que ja tenim, que ens dona una certa autonomia, com és l'acord sindical de Catalunya, el Tribunal Laboral, la Comissió de Seguretat i Higiene en la Construcció, les fundacions i associacions per a la formació, totalment desconegudes però existents, i tota una sèrie d'instruments tripartits com el Consell de Treball, el Consell Català de Seguretat i Salut Laboral, el Consell Català de Formació Ocupacional, etcètera. Per tant, aquest primer punt de l'ordre del dia és quelcom que em plau a mi mateix també en comprovar que el Govern vol en matèria laboral —diguéssim, si m'ho permeten dir— un marc de relacions pròpies o almenys un marc laboral on Catalunya sigui mestressa del seu destí pel que fa a projectes i recursos.

El segon punt de l'ordre del dia parla d'impulsar el diàleg amb els sindicats i patronal, a fi de refer el clima de consens pel que fa a les relacions laborals a Catalunya.

Mirin, aquest punt el vaig incloure per entendre que era el punt de confluència; en l'hora present la política jo crec que té molt de cosa fàctica, les coses són el que són i no aquelles que voldríem que fossin moltes vegades, per bé que no hem de deixar d'impulsar les coses cap allà on els nostres ideals ens impulsen, però, d'alguna manera, en aquest cas concret, aquest segon punt de l'ordre del dia és dir: jo que vaig argumentar i seguiré argumentant encara avui l'oposició al nou marc de relacions laborals sense discutir ni deixar de qüestionar que la competitivitat és quelcom imprescindible per tirar endavant, això ja ho dic. Però el nou marc de les relacions laborals jo l'entenc de manera feta molt..., amb poc diàleg, una mica unilateralment, amb una imposició que grava molt uns i prima uns altres necessàriament perquè es pugui fer inversió, etcètera, però en aquest moment, que la cosa està feta, que el marc ja ha entrat en vigor, el que no podem fer és ara intentar no facilitar el diàleg entre els

agents socials a fi i efecte que, *malgré tout*, es pugui, en el marc que hi ha, intentar portar a bon terme, de la millor manera possible, les relacions laborals al país entre les parts.

Per què diem això? Ens sembla que aquest diàleg era millor previ a l'acord del nou marc de relacions laborals, això hauria estat, des del meu punt de vista, allò desitjable, però això, per les raons que ara no em correspon d'entrar-hi, la cosa es va desenvolupar d'una altra manera i la cosa ha quedat de la manera que vostès saben, amb una penalització des del meu punt de vista pel que fa, per exemple, als acomiadaments, molt més fàcils, amb molt menys cost; pel que fa a la mobilitat laboral, segurament necessària, però penalitzadora per a la persona, l'assalariat que la pateix; la mobilitat geogràfica, segurament necessària, però penalitzadora per a la família del treballador que la pateix, i aquí és on estem, però aquí on estem i aquí són tres esmenes que va fer el Grup de la majoria a Madrid, les tres que jo he dit ara, com vostès saben, però, vull dir, aquí on estem ara, què cal a Catalunya: parlar, tornar a parlar a veure com podem tirar les coses endavant. Això és el necessari, això és l'imprescindible.

I, com vostès saben, és tan necessari i imprescindible que el tema dels convenis col·lectius, com vostès saben, en aquest moment, porta, avui dijous, em fa l'efecte, a un posicionament dels dos sindicats majoritaris perquè no estan satisfets de la resposta que fa la patronal als acords, a assegurar's i posar damunt la taula uns acords possibles.

Per tant, el diàleg és necessari, no l'argumentaré més, vostès ho coneixen igual que jo. El treball en la direcció d'obtenir el traspàs de l'Inem, bé, aquí no estic dient res de nou i segurament ve d'antic. Podríem dir, i ho recull el *Diari de Sessions* d'aquest Parlament de data del 2 de juliol de 1992, que ja tractàvem aquest tema, i el senyor Sesmió deia que sí que hi estava d'acord, per bé que discrepava en aquell moment, doncs, de la forma o de l'oportunitat del moment o del Grup que ho presentava, etcètera, però el que sí que va semblar cert del debat que vam tenir l'altre dia amb el senyor conseller és que l'Inem sí, l'Inem sí i la totalitat dels recursos, la totalitat de funcions, per bé que en aquest moment i en aquest cas la Conselleria i el Govern s'inclinen per crear un servei d'ocupació a Catalunya, que el tenen també avançat, i aquí no em correspon en aquest moment però sí que vull dir que és on més em penso que tot el que fa referència a l'ocupació, la col·locació i dinamitzar i fer ofertes transparents a la gent que ho necessita per poder-se col·locar hauria de ser un servei essencialment públic, per bé que no dic que com una fase intermèdia d'un procés pugui ser útil i té l'avantatge de la immediatesa, de poder començar, és clar, que es pugui tenir en compte, doncs, aquesta iniciativa del Govern com una cosa tampoc descabellada.

Per tant, aquest tercer punt no l'argumentaré més. El quart punt parla de garantir la qualitat de l'ocupació, que es pugui anar creant a Catalunya a la vegada que es responsabilitzi del nivell de suficiència de les prestacions socials dels nous ocupats. Aquí reflecteix més que altra cosa la meua preocupació per la gent que permetrà la competitivitat, però,

des del meu punt de vista, amb els costos a les seves costelles. Em refereixo que, per exemple, quan parlem dels dinou conceptes que es treuen de l'Estatut dels Treballadors per posar-los damunt la taula perquè es discuteixin i es pugui arribar a acords sense participació de l'Estat, aquest és un posicionament neoliberal o lliberal, si vostès volen, que jo no comparteixo, crec que l'Estat ha de fer moltes vegades d'inductor, de catalitzador de la reacció, tampoc en escriu, per imposar les condicions, però, bé, aquesta és una posició que vostès defensen, que jo no comparteixo però que, en canvi, penso que en el rerefons de tota aquesta qüestió rau que aquests nous contractes que creen ocupació i que fan modificar les xifres ens fan córrer el risc de pensar que realment estem creant ocupació neta i de qualitat; no sé si neta, de qualitat segur que no, i no els ho argumento avui perquè els ho vaig argumentar l'altre dia, no els vull tampoc cansar ni abusar de la seva amabilitat... Però dir que, és clar, la gent que es troba en condicions sense protecció pel que fa a la malaltia o a les prestacions socials pels nous contractes que jo dic, però, a més, està en una situació d'indefensió o té una càrrega familiar supletòria important, i d'alguna manera, jo tinc la impressió que un govern hauria de vetllar perquè això no passés, perquè d'alguna manera, si d'això no ens n'ocupem, certament hi haurà més competitivitat en els mercats; ens refarem econòmicament, tornarem a fer una pujada, un cicle alt, és possible que això sigui, però en aquesta pujada arrossegarem tothom que cal arrossegar? O no els arrossegarem? Aquesta és la qüestió. Mirin, en les èpoques de més bonança que no pas les actuals, les prestacions socials –diguéssim, l'altra cara de la moneda del que són unes mesures dures per a la competitivitat– estaven de la següent manera: la despesa en protecció social total, en percentatge de PIB, en primer terme, la despesa de prestació social per càpita en ecus, ajustats segons paritat del poder de compra, l'any 89 em refereixo, a nivell de l'Estat –Catalunya, una mica millor, però no molt millor–, té una despesa, el 50% –no són les xifres d'ahir, que ahir eren referides a la despesa sanitària, com vostès recorden, dic, despesa de prestacions socials–, el 50% d'Alemanya, Bèlgica, Dinamarca, Luxemburg i els Països Baixos; el 60% de Bèlgica i Itàlia; al nivell d'Irlanda i per sobre de Grècia. Això, l'any 89, on encara la crisi no era palesa, on el PIB era de 4,5, si no ho recordo malament.

Pel que fa concretament a la despesa social en percentatge de PIB, ha evolucionat favorablement, és cert, del 70 al 90; hem passat del 12,79 al 20,10 –Estat; Catalunya, dins de l'Estat, una mica millor–, però aquesta xifra és absolutament incomparable amb la mitjana de la Comunitat o d'aquests països que els citava, que va per sota, de 7 a 3 punts. I aquesta és la realitat. Si ja nosaltres, quan anàvem bé, teníem greus dificultats, ara que anem menys bé, i per la competitivitat sacrificuem qualitat de vida dels assalariats amb més dificultats per a la supervivència, si no fornim recursos per a prestacions socials, sanitàries i de desocupació, malament! Malament la cosa. Per què? Perquè estem treballant, estem caminant cap a la societat bipolar, on uns sempre viuran més bé a costa que molts visquin menys bé.

Deixi'm, només, per acabar, que esmenti que els primers resultats adversos s'han produït ja, pel que fa al compliment, fins i tot, d'aquesta norma restrictiva, d'aquesta norma penalitzadora: ja s'han produït, quan una vegada finits els primers contractes «en precari», que jo en dic, ja hi ha hagut algunes empreses on no s'han complert els percentatges del 15% per a formació, i d'alguna manera, hi ha en un moment una posició governamental on diuen «nosaltres ens responsabilitzem i indemnitzarem la gent que no ha rebut la formació» i, d'altra part diuen «les empreses se n'han de responsabilitzar». Vull dir que, si un marc ja és dur i el Govern no vetlla, fent una posició activa per intentar que es compleixi, almenys en aquests mínims, la cosa encara serà més dura, i és per això que els demano que aprovin aquesta Moció, que té dues parts: una, que és assolir més autogovern per a Catalunya, en aquest marc; quan tinguem aquí les màximes competències possibles, governi qui governi, podrem ser més responsables de les nostres decisions. I l'altra és intentar cridar l'atenció, si s'aprova el quart punt –potser no en la literalitat, ja reconec que no és una obra prou aclariadora, és massa concreta–, com a exemple, el quart punt, però hauria de ser vetllar perquè les proteccions socials es respectessin i també vetllar perquè els contractes aquests es respectessin amb escrupolositat.

És aquest l'esperit amb el qual vaig fer la interpellació, pel qual he fet aquesta Moció: demostrar la discrepància en la globalitat del procés per la competitivitat, però intentant repescar aquells aspectes que ens sembla que ens podrien ser útils.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant.

Hi ha presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió, dues. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Sesmió.

El Sr. SESMIÓ: Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, per presentar les esmenes a la Moció que ha defensat el senyor Reguant. En primer lloc –i si la presidència m'ho permet– em posicionaria sobre el punt quart, que no el votarem a favor, perquè...

El Sr. PRESIDENT: Li ho permeto.

El Sr. SESMIÓ: ...és clar, aquí, el senyor Reguant ens parla que s'hauria de vetllar, vetllar... D'acord, però és que, si vostè se'l torna a llegir, és un mandat imperatiu. I, és clar, és un punt que jo crec que ens agradaria a tots els diputats de Convergència i Unió votar-lo a favor, perquè com a voluntat, com a intencions és magnífic; fins i tot estic convençut, vaja, que tots els grups de l'oposició el votaran a favor, però, és clar, el Grup que dóna suport al Govern no el pot votar a favor. Fins i tot diria que un partit amb voluntat de govern no el pot votar a favor, perquè no es pot complir, per raons econòmiques –aquestes serien salvables–; no es pot complir per raons competencials, però és que fins i tot no es pot complir per raons legals. És en una altra cambra que s'hauria de discutir això. És a dir, els representants que tinguem els diversos grups a Madrid, això, ho haurien de discutir, però no aquí. Aquest no és l'àmbit, perquè no te-

nim —ho repeteixo— ni recursos ni competències, ni la legalitat vigent ho fa possible. Per tant, amb l'esperit estem amb vostè, senyor Reguant, però tenim la responsabilitat de donar suport al Govern de Catalunya i no podem sumar-nos a mandats imperatius que siguin d'impossible compliment pel Govern.

Les esmenes que hem presentat als altres tres punts, que els votarem a favor si vostès ens les accepten, simplement es tracta d'allò que molts de vostès ja consideren tradicional, però que en aquest cas m'agradaria destacar des d'una altra vessant, que és que en comptes de dir «negociar», és «continuar negociant» i, en comptes de «treballar», «continuar treballant». Em sembla que és d'estricta justícia, perquè fa molts anys que s'està negociant el traspàs de competències en treball, i les màximes possibles. Però, sobretot, voldria parlar, fins i tot com a exemple, de l'apartat número 3. Si el primer conseller de Treball de la primera legislatura, l'honorable senyor Rigol, ja va començar a negociar el traspàs de l'Inem! I fins i tot, en aquells moments, que semblava, doncs, que hi hauria més obertura de mires cap a l'autogovern, recordo que en alguna ocasió ens havia comentat que aspirava que al final del seu mandat, potser, ho podríem aconseguir. I estem parlant de l'any 80! És a dir, aprovar una moció en la qual se'ns manés, al Govern, treballar pel traspàs de l'Inem, quan s'hi està treballant des de l'any 80, em semblaria realment injust. Em semblaria injust i, per tant, en aquest cas apello al sentit de justícia dels diputats, però també, sobretot, del qui ha d'acceptar o no l'esmena, perquè, si no, sincerament, encara que fos per decòrum, no la podríem votar i, en canvi, estem disposats a votar-la amb aquesta funció que també ha de fer el Parlament, d'impuls al Govern. Per tant, nosaltres ens ho prenem, no com un retret, sinó com un impuls, i perquè no sigui un retret i sigui un impuls, realment, s'ha de reconèixer una obvietat, que és que el Govern fa molts anys que negocia, el Govern fa molts anys que treballa per aconseguir aquest objectiu que vostè ha reconegut que el mateix conseller de Treball li va dir, durant la discussió de la interpellació.

Però, per reblar més el clau, és a dir, per convèncer-lo encara més que ens l'accepti, no hem fet cap esmena al segon punt, on diu «impulsar el diàleg», i podríem recórrer a allò que diem, «continuar impulsant...» No. Precisament, perquè volem destacar les esmenes. És a dir, basant-nos que hi ha un nou marc de relacions laborals, podem trobar escaient en aquesta ocasió, malgrat que no és el nostre costum, que vostè demani ara un impuls especial, un impuls en el diàleg social entre patronal i sindicats, i entre patronal, sindicats i Administració, donada aquesta nova realitat del marc de relacions laborals. Per tant, perquè no se'ns digui que sempre volem posar això de «continuar» o «seguir», en aquest cas, el punt 2 no l'esmenem i, senyor Reguant, per les raons que he explicat en el número 4, que em sembla que, almenys des del nostre punt de vista, són de lògica, i si vostè té a bé acceptar-nos aquestes dues esmenes, que només modifiquen dos punts i preservem el tercer, amb molt de gust hi votàrem a favor.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmió. El Grup Parlamentari Popular es pot posicionar. El senyor Ariza té la paraula.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyor diputats, el Grup Parlamentari Popular s'abstindrà en els punts 1 i 3 de la Moció avui a debat, ja que, tal com reiteradament hem manifestat en aquesta cambra, considerem que el mitjà per aconseguir el definitiu disseny de l'Estat de les autonomies i la negociació per tal d'exhaurir les competències de Catalunya en el marc constitucional i estatutari, s'ha de fer, no mitjançant negociacions bilaterals entre forces polítiques, ni amb impulsos aïllats de les diferents cambres autonòmiques, sinó mitjançant un gran pacte autonòmic estatal, on participin totes les autonomies i forces polítiques, que permeti donar un nou impuls al títol vuitè de la Constitució.

Pel que fa al punt 2 de la Moció, sembla suposar que el clima de consens en les relacions laborals a Catalunya està desfet, ja que es proposa refer-lo. Aquesta afirmació pensem que no és certa; la col·laboració entre empreses i sindicats, salvant les naturals divergències i interessos, no només és major a Catalunya que en altres comunitats autònomes, sinó que ha arribat a un nivell inexistent i impensable en un passat proper. Em limitaré a posar dos exemples: el primer, la creació del Tribunal Laboral Arbitral de Catalunya, en què es diluciden discrepàncies sense recórrer a la magistratura laboral, que va resoldre l'any 93 més de cent mil casos, que es van resoldre amb taxes d'avinença superiors al 50% i aquest cas mostra clarament la voluntat d'entesa plasmada en un ens viu i d'activitat quotidiana.

El segon, la signatura de l'acord entre Comissions Obres, UGT i Foment del Treball, que estableix un pla d'actuació per a la reindustrialització de Catalunya. Aquest acord inclou actuacions conjuntes amb l'Administració autonòmica mitjançant organismes com el Consell Laboral, que té una activitat rellevant i contínua. Així doncs, el Grup Parlamentari Popular s'abstindrà també en el punt 2 de la Moció.

Pel que fa al punt 4 del text a debat, val a dir que es parla molt, i sovint més amb el cor que no pas amb la raó, sobre la precarització de les relacions laborals. Existeixen tres formes de precarització: la primera, no tenir cap ocupació; la segona, tenir-ne una sense cap contracte, sense cap garantia de cobrar a fi de mes un sou, i, la tercera, la precarització que comporta treballar amb un contracte en unes condicions menys favorables que les que corresponen al contracte indefinit. Si donem a qualsevol ciutadà l'oportunitat d'escollir entre una ocupació per a tota la vida i aquestes tres possibilitats, és evident que tots dirien que la millor opció és disposar d'una ocupació segura per a tota la vida que, a més a més, no exclou o no exclogui al seu moment la possibilitat de canvi per voluntat pròpia.

Malauradament, al final, del que es tracta és d'escollir entre situacions imperfectes i, entre aquestes, la menys dolenta. Abans de garantir la qualitat de l'ocupació que es pu-

gui anar generant a Catalunya, hi ha, sens dubte, una qüestió prèvia: és la creació d'ocupació. El que cal, des del nostre punt de vista, és crear un marc jurídic, administratiu, laboral i polític que permeti a les empreses invertir, la qual cosa no es pot fer sense la generació de beneficis empresarials.

Així doncs, el Grup Parlamentari Popular s'abstindrà en el conjunt d'aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per anunciar el vot favorable d'Iniciativa a la Moció del senyor Reguant.

Jo volia fer dos o tres comentaris, només, en relació amb això. En primer lloc, dir que ara que hi ha negociació, sembla que hi ha una negociació entre el Govern i Madrid, el Govern de Madrid, per tal de fer traspassos, nosaltres voldríem que se situés el tema aquest, que aquí es planteja, el tema de l'Inem, el tema de la matèria laboral, com un tema de primera categoria. Ens sembla que el president Pujol està donant i fent molt d'èmfasi en el tema de la policia, sens dubte és una qüestió important, però nosaltres pensem que el tema de l'Inem i de les qüestions laborals s'hauria de situar al mateix nivell. Per tant, si hi ha un moment de negociació, la nostra demanda és que en aquest moment de negociació s'inclogui com a tema capital el tema laboral.

Saben vostès, perquè no fa gaire que ho vam debatre, que la posició d'Iniciativa en relació amb el tema dels traspassos era que, a més a més que hi hagués una negociació bilateral amb el Govern de Madrid, Govern de la Generalitat - Govern de Madrid, hauria estat bo, hauria anat bé que el Parlament de Catalunya fes el seu paper, també, i jugués un paper actiu en el tema dels traspassos, en el tema de l'increment de l'autogovern. El Grup de la majoria i el Grup Socialista no ho van trobar convenient; pensem que hauria estat un element que hauria reforçat la negociació, però en qualsevol cas, en la tessitura en la qual estem demanaríem prioritització d'aquesta qüestió.

Pel que fa als altres temes: el tema de les relacions laborals, nosaltres pensem també que aquest és fonamental, celebrem que es voti afirmativament, i creiem també que el tema del Consell Econòmic i Social és un tema pendent i que, sens dubte, podria ser un element que ajudés en aquest segon punt de la Moció.

Per acabar, jo diria que al quart punt, el senyor Sesnilo deia que ells no hi podien votar a favor per raons, em sembla que deia econòmiques, competencials i legals, i jo hi afegiria una obvietat, i és que no hi poden votar a favor per raons polítiques, perquè en la mesura que han estat d'acord amb una reforma del mercat de treball que no garanteix la qualitat de l'ocupació, és difícil pensar que llavors aquí poguessin fer, imposar polítiques que veritablement servissin per a això, no?

Per tant, em sembla que a aquestes raons que donava el senyor Sesnilo -i que té raó- jo hi afegeixo una raó política

de fons i és que la reforma del mercat de treball que Convergència i Unió ha impulsat amb el seu acord amb el PSOE invalida qualsevol possibilitat de garantir la qualitat de l'ocupació.

En qualsevol cas, voldria acabar dient que espero que el tema dels traspassos, esperem el Grup Parlamentari d'Iniciativa que el tema dels traspassos funcioni amb una mica més de celeritat de la que s'havia dit.

El senyor Sesnilo deia que s'hi havia d'afegir l'esmena de Convergència perquè era de justícia, que s'havia intentat impulsar des de feia molt temps. Jo valoro molt el senyor Rigol -ell ho sap-, però estic segura que ell mateix dirà que no és de les coses més eficaces que han fet, diguem-ne, perquè si s'ha començat a negociar fa tants anys i a hores d'ara encara no podem parlar d'un traspàs és que l'eficàcia del Govern -tot i la bona voluntat i l'impuls del senyor Rigol en el seu moment, que no en tinc cap dubte- veritablement no ha sigut d'una gran eficàcia, perquè no sé quants anys després encara estem en aquests moments parlant que no hi ha hagut traspàs.

Per tant, insistint i esperant que la negociació d'ara sigui més eficaç, diem una vegada més que votarem afirmativament.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Mayol. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya renuncia a intervenir. Pel Grup Parlamentari Socialista, el senyor Santiago Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Moltes gràcies, honorable president. Molt breument, en primer lloc voldríem constatar que aquesta interpellació expressa una preocupació del senyor Reguant, que realment l'honora, que és pel que fa a tot el tema de la millora de l'ocupació. Penso que és un tema que certament expressa una voluntat de tota la cambra, de fet si hi ha un problema que tenim en la nostra societat precisament és aquest, és la manca de llocs de treball suficients per donar futur als nostres joves sobretot, i als no tan joves, de vegades, que es troben en aquesta situació.

Per tant, nosaltres valorem molt positivament aquesta interpellació, va ser un debat interessant, tot i que no compartim..., en el decurs del debat es va expressar la crítica del senyor Reguant a la reforma laboral, i nosaltres no compartim aquesta crítica, pensem precisament que aquesta reforma laboral que bàsicament vol enfocar quatre qüestions, com és una millor dinamització de la negociació col·lectiva a partir de garantir uns mínims innegociables, a poder negociar en alguns aspectes per tal d'adequar la nostra situació econòmica a les nostres indústries, a la realitat de l'economia i permetre una millor expressió dels diversos factors que juguen en aquestes empreses per tal d'adequar-les i poder ser competitius, pensem que això ho aconsegueix aquesta reforma laboral, com també la reforma de contractació millora la possibilitat d'adaptació de les empreses en els moments de dificultats per evitar que tanquin, perquè en definitiva si tanquen les empreses es tanca l'ocupació. Per tant, aquest aspecte també pensem que és positiu, com és positiva també la

reforma de l'Inem, que s'està portant endavant i que aquesta reforma laboral també la té com un dels punts centrals.

Per tant, no compartim aquesta valoració de vostè, senyor Reguant, pensem que aquesta reforma està donant ja uns fruits importants, els darrers indicadors de creació d'ocupació així ho expressen, s'està millorant moltíssim la contractació laboral i, per tant, pensem que anem en un camí adequat, tot i que lògicament tots plegats voldríem que la cosa fos encara millor del que està anant. Però pensem que és un bon camí i, per tant, tot i que no compartim aquesta valoració de vostè, sí que volia expressar el nostre acord i recolzament a la voluntat que vostè va manifestar per millorar tot el que representa la creació d'ocupació i les millors garanties perquè aquesta ocupació es faci amb qualitat.

Llavors, entrant en concret en els punts de la Moció que vostè presenta, senyor Reguant, nosaltres hem de dir que pel que fa als punts 1 i 3, en definitiva, que expressen la voluntat de negociar els traspassos que corresponen per tal de poder donar més eines a la nostra institució, a la Generalitat, per insistir i treballar en el camp de les relacions laborals, hi estem plenament d'acord, pensem que ja s'està fent, que s'està fent i que, per tant, s'ha d'insistir-hi més. Per tant, els punts 1 i 3..., pensem que és adequat i és lògic que s'expressi així.

En el punt 3, precisament, quan s'està parlant de la reforma de l'Inem, pensem que és un bon moment per tal d'insistir en aquest tema, per veure en aquest procés de negociació tot el que pot dar de si, perquè tinguem a Catalunya uns centres de promoció de treball, d'ocupació adequats al moment que estem vivint. Per tant, els recolzarem, els punts 1 i 3, tant si accepta com si no accepta la proposta del Grup de Convergència i Unió.

Pel que fa al punt 2, de fet, també hi estem d'acord. Pensem que no és de menys, al contrari, que s'impulsi molt més aquest diàleg social precisament perquè després de la reforma laboral el major pes que tenen les parts socials vol dir que hem de fer un esforç per ajudar-les i complementar-les perquè arribin a acords. En definitiva, és vital per a nosaltres que arribin a acords les parts socials per ajustar tota la nostra indústria al moment que estem vivint i mirar d'evitar al màxim la pèrdua de llocs de treball i crear-ne de nous al màxim possible. Pensem que és vital i, per tant, tot el que puguem fer per acompanyar aquest procés de concertació social pensem que és adequat, i per tant el votarem a favor.

Pel que fa al punt 4, nosaltres també votarem a favor del punt 4, senyores i senyors diputats, per una raó molt lògica. Pensem que la Generalitat té instruments precisament per acompanyar aquesta reforma laboral per tal que es faci en les degudes garanties, és a dir, quan, per exemple, el senyor Reguant ha dit que hi ha algunes empreses que pel que sigui no compleixen amb aquest 15% que tenen de dedicació a la formació dels treballadors en ús del contracte d'aprenentatge, des de la Generalitat podem ajudar el món empresarial, també, sobretot la petita i mitjana empresa, perquè tinguin les eines per poder fer aquesta formació, si és que no les tenen per la seva pròpia dimensió.

Per tant, pensem que en definitiva es tracta de garantir un ús d'aquesta reforma laboral amb condicions, amb rigor, per tal que es faci amb les màximes cobertures socials imprescindibles i que la nostra societat exigeix. Per tant, pensem que també és un punt que és favorable, que es pot perfectament aprovar i també tindrà el nostre recolzament.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Ara correspon al senyor Reguant pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president, des de l'escó mateix, si em permet. Per dir que lògicament accepto les esmenes que van col·locades, diguéssim, a la temporalitat: «negociar i treballar», «continuar negociant», «continuar treballant».

Mirin, però aquí voldria dir una cosa –i els ho dic de manera molt conscient, molt convençuda–, i és que jo crec que a Catalunya tenim capacitat de crear idees, de projectes, som capaços de valdre'ns per nosaltres mateixos, som capaços de fer propostes amb negociadors d'alta qualitat, però què és el que passa? Que no hi ha manera d'obtenir uns resultats dins unes temporalitats raonables.

Saben que hi ha una altra comunitat autònoma que té un altre instrument, que no el té dins, però que li és útil, que no el voldria tampoc jo aquí –ja els ho dic de veritat–, però que aconsegueix resultats millors que els nostres en les negociacions amb Madrid. No podríem nosaltres suplir aquest instrument, que no volem que ens ajudi, amb una convençuda i una decidida voluntat d'allò que ens sembla que ens pertany negociar-ho i sobretot en aquest moment, que sembla que som decisius i imprescindibles –quan ho deien en una campanya electoral jo a vegades pensava: «bé, ja ho veurem», resulta que no, resulta que ho són–, i per tant si ho són no podríem fer valer aquests aspectes que ens reportarien més autogovern i, en definitiva, la perspectiva de poder equilibrar millor la nostra societat des dels nostres propis punts de vista.

Per tant, admeto les esmenes. Quant a la discrepància del quart punt, jo faig meus els arguments que ha fet la diputada Mayol en aquest sentit, són fonamentalment raons polítiques, perquè realment no es pot matar el fill que un ha parit, com és lògic.

Quant a les esmenes, estic posicionat, senyor president. Només m'agradaria que em permetés agrair la discrepància del diputat Riera pel que fa al posicionament del marc de relacions laborals. Comprèn el seu posicionament. El meu convenciment és que avancem sempre a base de fer entendre que les renúncies de la gent que menys té per renunciar són imprescindibles perquè el mercat tiri endavant...

El Sr. PRESIDENT: Acabi la seva...

El Sr. REGUANT: Estic acabant, senyor president, però l'escolto, sí.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Reguant, acabi la seva argumentació, que ja no fa referència a les esmenes, eh?

El Sr. REGUANT: Exactament. Li ho he manifestat i li ho he demanat i el seu silenci m'ha donat a entendre que vostè em concedia aquest minut. (Rialles.)

El Sr. PRESIDENT: El que calla no diu res.

El Sr. REGUANT: Ah, doncs m'ho apunto i ho tindrè en compte. Gràcies, senyor president.

Només per dir que realment la cosa és d'aquest estil... Jo ara m'he..., absolutament, em sembla que haig d'acabar, perquè no sé exactament on estava (*rialles*), per tant, la cosa queda en el quart punt..., no... Doncs, no em situo.

Agrair la discrepància amb el senyor Riera, que és una discrepància que em permetria parlar molt més.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant.

Passem a la votació. En primer lloc, els punts 1, 2 i 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests tres punts han quedat aprovats per 92 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

A continuació se sotmet a votació el punt quart de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt quart ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 59 en contra i 4 abstencions.

Fins a dos quarts de cinc, se suspèn la sessió.

(*Són dos quarts de dues del migdia i catorze minuts.*)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. de Alfonso.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les cambres agràries

Passem al quinze punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre les cambres agràries, presentada pel diputat senyor Manuel Nadal, del Grup Socialista al Parlament. Té la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL: Gràcies, senyor president. Intentaré ser breu. Bé, en la interpellació que vam presentar sobre les cambres agràries plantejàvem que la Llei de cambres suposava una democratització del camp; s'han de convocar les eleccions aquesta tardor, i suposava la desaparició de les cambres agràries, que havien sigut una estructura de poder caciquil en els pobles.

Ara, en la dissolució de les cambres agràries locals es produeix que hi ha un patrimoni important, que és dels pgesos dels pobles, i que aquest patrimoni s'havia d'administrar i traspasar a les entitats que corresponguin. La mateixa

Llei preveia que per traspasar aquest patrimoni, que s'ha valorat a Catalunya en més de set mil milions de pessetes, era la Generalitat qui havia de fer l'afectació d'aquest patrimoni, i l'havia de fer consultant els representants de les entitats afectades i de les organitzacions agràries.

El Govern de la Generalitat va fer un decret, el Decret 30/94, del 21 de gener, per tant, d'aquest any, en el qual plantejava que la liquidació del patrimoni de les cambres agràries l'havia de fer les mateixes juntes ja de les cambres dissoltes. I és en aquest sentit que el Grup Socialista presentava la Moció dient: escoltin, aquest decret ens sembla que no és correcte, perquè si les cambres, per llei del Parlament, les hem dissolt, no sembla correcte que les mateixes cambres dissoltes o els mateixos òrgans de govern de les cambres dissoltes siguin les que facin la decisió sobre com i a qui va aquest patrimoni que queda. Per tant, nosaltres demanem amb la Moció que presentem, com a primer punt, que aquest Decret quedi suspès.

En el segon punt nosaltres plantejem que, donat que durant aquest període de liquidació del patrimoni de les cambres locals, doncs, s'han fet ja uns expedients, cent trenta-vuit expedients, dels quals n'hi ha vint-i-sis de resolts, nosaltres dèiem que es procedís a la revisió d'aquests vint-i-sis expedients resolts i que en el punt tercer plantejàvem que de la resta, dels que queden, els vuitanta-vuit en tramitació, es procedís a una consulta amb els ajuntaments també sobre a qui s'havia d'assignar aquest patrimoni.

Val a dir que nosaltres hem estat valorant el que ha significat la interpellació presentada, les conseqüències que s'han produït, i ens sembla que ja ha tingut efectes positius la interpellació. Sabem que després de la interpellació hi ha hagut reunions del conseller Marimon amb la Federació de Municipis, amb l'alcalde de Tremp, en nom de la Federació de Municipis, el senyor Víctor Orrit, i que hi ha hagut una consulta, per tant, entre la Federació de Municipis i el Departament d'Agricultura de com s'ha de fer el procés de transmissió del patrimoni de les cambres. I sabem que en aquestes converses s'ha quedat que es consultarà cada ajuntament afectat sobre si li sembla correcta o no la destinació, i si l'ajuntament en fos part interessada també se li proposaria la possibilitat que també fos receptor de part d'aquest patrimoni.

També sabem que després de la interpellació, alguns dels casos conflictius que vam plantejar, per exemple, que en el cas de Tremp, doncs, es proposava que anés a una fundació, creada per un sindicat molt determinat, sabem que la Conselleria, d'acord amb l'Ajuntament de Tremp, es reservà aquest local per a funcions, doncs, de la mateixa Conselleria. Per tant, tindrà una finalitat agrària, però s'ha pactat el seu ús entre la Conselleria, l'Ajuntament, els sectors agraris afectats, i no va a un sindicat molt particular, que volia, a través del procés de constituir fundacions, apropiarse d'aquest patrimoni.

Sabem, per exemple, que en el cas de Cornellà de Terri, en què la proposta que feia el ple de la cambra, que anés a una societat agrària de transformació, doncs, s'han establert

converses amb l'Ajuntament de Cornellà per veure que part important d'aquest patrimoni vagi a l'Ajuntament.

Per tant, ens sembla que el que volíem nosaltres, que és que es procedís a una revisió del procés fet fins ara i que, a partir d'ara, es consultés els ajuntaments, comença a tenir els seus fruits.

Per tant, jo el que faria avui és que el punt primer de la Moció, que diu que se suspengui l'aplicació del Decret, el retirariem, perquè analitzant els vint-i-sis casos que ja estan resolts, ens sembla que s'han resolt bastant positivament, i estaríem d'acord amb l'assignació que s'ha fet; no voldríem, per tant, que es procedís a revisar tot el procés, no voldríem anul·lar el Decret, ja ens sembla bé el procés que s'ha fet fins ara. En segon lloc, nosaltres diem que si, doncs, no s'anulla el Decret i ja hi ha uns casos ben assignats, doncs, els acceptem, però el tercer punt de la Moció sí que el mantindríem. És a dir, retirariem el primer punt i el segon punt. El primer punt, el que diem que s'anulli el Decret, el retirem; el segon punt, que es revisi el procés fet fins ara també el retirem, perquè ens sembla que, tal com s'ha fet fins ara, és prou satisfactori.

Però sí que estem mantenint el tercer punt, que planteja que es faci una consulta als ajuntaments afectats en els casos que hi hagi patrimoni en unes cambres locals que afectin un municipi determinat. Això sabem que amb les converses de la Federació de Municipis ja hi ha un acord per fer-ho i, per tant, mantindríem aquesta voluntat de diàleg amb els ajuntaments.

I també mantindríem el quart punt, que plantejava una situació molt particular d'un nucli petit de població, que és aquella gent que eren funcionaris de les cambres locals, que en el moment de fer el decret de transferència, doncs, de les cambres a la Generalitat ningú va tenir present. Es van tenir presents els funcionaris de les cambres provincials, però no els de les cambres locals. De manera que hi ha una gent que treballava per a cambres locals, amb dedicació exclusiva, alguns d'ells, altres no; nosaltres demanàriem que fos, bàsicament, per a aquesta gent que tenien dedicació exclusiva, que el Govern de la Generalitat hi tingués una atenció preferencial i que intentés resoldre el problema personal d'aquesta gent que amb la dissolució de les cambres queden sense feina i que ningú ha pensat en ells.

Em sembla que és una bona proposta; el conseller ens va dir que s'intentarà tirar endavant aquesta proposta, sense comprometre's que tothom tingui feina, però que s'intentarà que en el moment de cobrir places del Departament es pugui anar vehiculant la possibilitat que alguns d'ells puguin entrar a través de formes de concurs o de concurs-oposició o la forma que sigui i, per tant, el Grup Socialista diria que està satisfet pel resultat de la interpellació; que voldria que aquest compromís del diàleg amb els ajuntaments es mantingués, per tant, voldríem que això es votés i que el compromís que hi ha també d'intentar resoldre el problema del personal de les cambres locals, també es mantingués.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. No hi ha esmenes presentades, per consegüent, passem a la intervenció dels grups. El senyor Reguant?

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, per posicionar-me sobre aquest punt. D'entrada, la idea que tenia era de votar a favor els quatre punts de la Moció, i en aquest cas per la raó següent: perquè em semblava lògic que els membres de les cambres dissoltes, doncs, no decidissin el repartiment del patrimoni.

Atès que el diputat Nadal, doncs, que ha fet un seguiment pel que es veu detallat i acurat de la qüestió, estima que pot deixar de banda els punts 1 i 2, per la raó que allò que s'ha fet fins ara, doncs, ha estat prou satisfactori, per bé que això seria una raó contradictòria amb els mateixos punts presentats, però en deixar-ho decaure ell, nosaltres, doncs, no tenim res a dir aquí, i, en canvi, ens sembla que l'epicentre de la Moció és incloure els ajuntaments com a entitats de manera preceptiva de ser consultats, i ens sembla que si això es respecta es pot mantenir el punt 1 amb prou transparència, amb prou positivitat.

El punt quart també ens sembla que s'ha de donar recolzament per les raons que ha exposat el mateix diputat.

Per tant, votarem a favor els punts 3 i 4.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Arnalot.

La Sra. ARNALOT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja que l'illustre senyor Nadal ha retirat els punts 1 i 2 de la Moció faré referència, doncs, a continuació, als punts 3 i 4 de la Moció avui a debat.

Darrere d'aquesta Moció a debat hi ha dues línies polítiques determinades. Per una banda, donar suport a la voluntat de certs governs municipals —dic de «certs», no dic de tots— d'apropiar-se d'un patrimoni de la societat civil, dels agricultors. (*Remor de veus.*) Sí, sí. Aprofitant...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

La Sra. ARNALOT: Aprofitant el procés de dissolució de les cambres locals i, per altra, mirar de trobar fórmules de reconeixement dels drets socials i laborals dels treballadors d'aquestes entitats. Són dues qüestions que exigeixen un tractament per separat pel que fa al posicionament del Grup Parlamentari Popular.

En relació amb la primera qüestió, el procés de liquidació del patrimoni de les cambres agràries locals, que és objecte del punt 3 de la Moció avui a debat, entenem que el Grup Parlamentari Socialista parteix d'uns conceptes oposats a l'esperit que varen ser les nostres esmenes a la Llei 17/93, moltes de les quals, via consens amb el Grup Parlamentari de CiU, varen ser recollides en el text de la Llei.

Creiem que les juntes de les cambres locals estan fent un treball exemplar, en línies generals, pel que fa a la garantia del manteniment del seu patrimoni, de l'àmbit de la societat civil, sempre amb la voluntat de servei als agricultors, enfront de l'alternativa, igualment legítima, de prioritzar les administracions públiques, sigui l'Administració autonòmica, local en l'adscripció definitiva del patrimoni, ja que la

defensa d'aquest suposa garantir que no podrà ser aliè per a unes administracions públiques aclaparadores pels seus dèficits i deutes financers. Així, doncs, es defensa millor el sentit local que té aquest patrimoni si es retorna als seus legítims propietaris, sigui a través d'una fundació o d'una societat agrària de transformació.

Per aquestes raons, ens abstindrem al punt 3 de la Moció a debat, perquè el patrimoni de les cambres agràries ha de tornar, com he dit abans, als seus legítims propietaris, que són els agricultors, sense condicionaments ni mediatitzacions per part de les administracions públiques.

Pel que fa al punt 4 de la Moció, que afecta el personal laboral de les cambres agràries locals, s'ha produït una situació problemàtica deguda a la precipitació de tot aquest procés de transformació. El Consell Executiu es va comprometre a portar a terme una transformació radical de les cambres agràries de Catalunya, sense disposar d'un cens complet del seu personal laboral. Aquest ha estat un exemple d'irresponsabilitat que ha posat en joc els drets socials i laborals d'un personal amb experiència i qualificació, que, en les paraules del conseller en resposta a la interpellació del Grup Socialista, «està essent objecte d'una certa depuració». Per tal que aquesta «certa depuració» no suposi la vulneració dels drets socials i laborals del personal de les cambres agràries, votarem a favor del punt quart de la Moció.

Confiem que el Consell Executiu no caigui en la temptació d'actuar en sentit partidista i que no es desaprofiti un patrimoni humà que és tant o més valuós que el patrimoni material de les cambres agràries locals.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Arnalot. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no m'estendré en els dos primers punts, ja que el diputat proposant de la Moció els ha retirat; en tot cas, dir que tenia dubtes respecte a la conveniència d'haver aprovat aquests dos punts, i tenia dubtes, fonamentalment, perquè la llei que autoritzava o que promulgava la dissolució de les cambres agràries va ser una llei prou consensuada per part de totes les forces parlamentàries, va ser una manifestació que quan hi ha voluntat per part de tots els grups és possible l'entesa; llavors, si era possible l'entesa —i l'actitud dialogant de la Conselleria d'Agricultura va fer possible aquest acord—, també semblava més adient seguir per la via del diàleg i per la via del consens, o per la via d'intentar tots els camins d'entesa, que no fer propostes de suspendre l'executivitat de determinats decrets o de determinades actuacions i revisar de cap a peus tota una sèrie de propostes d'assignació de patrimoni. Per tant, com que aquests dos punts s'han obviat, dir que sí que estem d'acord amb la resta de propostes, i sí que estem d'acord que els ajuntaments, encara que el Decret tingui algunes mancances i encara que també després algunes de les actuacions puguin ser més o

menys conflictives..., i dic això perquè des d'un punt de vista estrictament jurídic una adjudicació de patrimoni públic és evident que és patrimoni dels agricultors i ha de ser per als agricultors, però el que pot passar és que el patrimoni públic en determinats moments pugui anar a mans privades; això pot generar algun tipus de conflicte. Però, al marge d'això, la importància de consultar els ajuntaments, perquè els ajuntaments representen els pagesos i representen el conjunt dels ciutadans, creiem que és fonamental, que s'ha de fer per aquesta via de l'entesa, de la conformitat de la major part possible de ciutadans de cada un dels municipis que tenen aquest patrimoni, i també dels que tenen els drets i tenen les obligacions. I recalco això dels drets i obligacions perquè el decret aquest, el Decret 30/94, de 21 de gener, planteja que fem la liquidació i atribució del patrimoni, drets i obligacions, i el que no és de rebut són situacions com les que han passat en alguns ajuntaments: en el que, per exemple, em trobo jo, que ens trobem la setmana passada una carta d'un banc que ens diu que, donada la dissolució de les cambres, l'Ajuntament té un deute pendent de dotze milions i mig de pessetes, que és de la cambra agrària extingida, i, és clar, ens trobem, de cop i volta, aquesta qüestió, sense que se n'hagi informat l'ajuntament, que en aquests moments és deutor d'un banc, sense saber ni per què ni per què no. Llavors, està clar que, abans de decidir el que s'hauria de fer, s'ha de consultar. I el tercer punt, del que parla és d'això, és de la conveniència de la consulta i de l'acord amb la destinació del patrimoni de les cambres als ajuntaments.

I, evidentment, el quart punt també és fruit del mateix debat de la interpellació, de la pregunta i les inquietuds del diputat interpellant i de la mateixa resposta del conseller, i tampoc no hi tenim cap inconvenient: creiem que és bo que aquest personal —alguns molt grans, alguns amb altres activitats— s'hagi d'estudiar cas per cas, i que s'hagi de buscar una solució al problema laboral que comporta cadascun d'aquests funcionaris de les extingides cambres.

Per tant, dir que en aquests dos punts, sense cap reticència, sí que hi donarem suport, com hem dit al principi.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, no voldria suscitar la seva inquietud en baixar a la tribuna d'oradors, perquè, malgrat tot, no pretenc de dilatar la nostra intervenció a l'hora de posicionar-nos pel que fa a la Moció subsegüent que acaba de defensar el senyor Nadal, del Grup Socialista.

Aquest, el de les cambres agràries, és un tema lligat d'una manera inequívoca i indissoluble a una herència —que hem venim patint i que fins ara, encara, gairebé, venim patint— de l'antic sindicalisme vertical, és un tema que, en el nostre Grup ha suscitat sempre un interès inequívoc i intens. Com vostès saben, el nostre Grup va ésser l'únic que va defensar una esmena a la totalitat a la Llei de cambres que recentment discutíem en aquesta cambra, i que va presentar una sèrie d'esmenes que tendien, entre altres qüestions, a

clarificar, a fer més transparent, més inequívoc el procés de transferència de les cambres a extingir. Al mateix temps, hem plantejat des del nostre Grup diverses preguntes escrites i orals —en la darrera Comissió d'Agricultura, la del dia 11 de maig, per cert—, i, per tant, doncs, el tema que presentava el senyor Nadal, sobre el qual interpellava l'honorable conseller d'Agricultura és un tema que, ja dic, suscita en nosaltres un interès intens i inequívoc.

Al seu moment nosaltres també vam criticar el Decret 30/94, i especialment vam criticar també determinades circulars que havien emanat de la Secretaria General del Departament. Vam fer pública aquesta crítica, en alguns casos va ésser entesa, en d'altres no va ésser entesa —no m'allargaré sobre aquest particular—, però sí que voldríem dir que donem un amplíssim suport a qualsevol iniciativa que pretengui incrementar la transparència i la claredat del procés de transferència d'aquest patrimoni, que se xifra entre els set mil i els vuit mil milions de pessetes i que, per tant, és un patrimoni acumulat important.

El senyor Nadal va citar alguns casos conflictius, alguns casos en què es podien estar produint privatitzacions més o menys encobertes, en concret, el de Cornellà de Terri, per exemple, que malgrat que en aquests moments sembla que la situació s'hagi semiaturat o semiparalitzat, segueix inquietant-nos profundament, i especialment a alguns dels diputats del nostre Grup, que s'hi veuen afectats territorialment, d'una manera molt directa; però, evidentment, nosaltres veiem com altres diputats que m'han precedit veien un risc en la suspensió de l'esmentat decret, perquè hauria produït, entre d'altres qüestions, una inseguretat jurídica important, un manteniment provisional d'aquestes cambres locals ja dissoltes per la Llei i que, en canvi, encara ostenten el que en podríem dir un semipoder funeral, pòstum o pseudofarànic, perquè encara tenen una incidència, malgrat haver estat dissoltes per la Llei, en el futur del seu patrimoni, i, per tant, qualsevol..., hauria afavorit d'alguna manera, aquesta suspensió, la represa d'intents de perpetuació a través de figures jurídiques interposades, com s'ha vist en aquests casos.

Per tant, ens felicitem que els punts 1 i 2 —però especialment el punt 1— hagin estat retirats. Pel que fa als punts 3 i 4, és evident que no podem més que manifestar-hi amb plenitud el nostre acord.

Pel que fa a la problemàtica laboral d'aquest grup de persones que, per les dades que nosaltres tenim, és un grup petit o reduït, però, en qualsevol cas, és evident que la desaparició de les cambres agràries locals no s'hauria de fer trepitjant o passant per alt els principis elementals de justícia i d'un cert respecte a la relació contractual laboral que aquestes persones havien mantingut en relació amb aquestes cambres, i, per tant, votarem també d'una manera molt clara i molt decidida a favor del punt 4, perquè entenem que és una qüestió de justícia elemental. El Departament i l'honorable conseller ens han manifestat en diverses ocasions que hi haurà aquesta sensibilitat, però, d'alguna manera, doncs, si aquesta sensibilitat ha de ser-hi, fóra bo que quedés reflectida en l'acord d'aquesta cambra, d'aquest Parlament.

Per tant, sense més, evidentment, votarem a favor dels dos punts supervivents de la Moció.

Gràcies, senyors diputats; gràcies, senyores diputades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Parera.

El Sr. PARERA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, una vegada més ens trobem parlant del tema de les cambres agràries; jo desitjaria ja que aquesta fos la darrera, fins que hi hagi, si de cas, l'aplicació de la nova llei i les eleccions, perquè aquest és un tema que, com molt bé es va demostrar en el si de la Comissió d'Agricultura, el mes de maig, en la qual els il·lustres senyors diputats i, en concret, doncs, el diputat d'Iniciativa per Catalunya va demanar l'estat en què es trobava la transmissió, els expedients de la transmissió del patrimoni, i crec que va rebre una resposta en la qual es va aclarir el bon funcionament del conjunt d'aquests cent trenta-vuit expedients totals de patrimoni, i que cal dir que molts d'ells estan resolts favorablement, i que, per tant, la majoria estan en tramitació, i que solament hi ha uns petits percentatges, que podríem considerar a l'entorn del 5%, que estan encara per decidir una vegada s'hagi fet una anàlisi profunda. I hem de situar el problema en el punt just del que estem parlant; perquè, realment, de què estem parlant? Estem parlant d'uns patrimonis, senyores i senyors diputats, que al seu dia, en la majoria de casos, es va espoliar uns pagesos, uns sindicats, unes societats agràries, i que després de la Guerra Civil, de l'any 39, de l'any 40, doncs, van estar transmesos al sindicat vertical, i que en molts casos van anar a espetegar a les germandats i, posteriorment, a les cambres agràries. Qui són els vertaders propietaris d'aquests béns que ara resulta que tenen tants aspirants, tants candidats que els volen tenir? Doncs la majoria d'ells eren els pagesos que ho havien construït amb el seu esforç, i és lògic que, si hi ha una continuïtat agrària en aquests municipis, els seus descendents o bé, en algun cas, els seus legítims propietaris, aspirin a aquest retorn d'uns béns que van estar espoliats.

Però ara resulta que és lògic també que en alguns casos, en alguns casos no hi ha legítims propietaris i és quan s'aixeca la veda, i tothom se'l vol fer seu; hi ha sindicats, que és lògic que un sindicat aspiri a poder tenir un patrimoni, és lògic que sigui així, i també els municipis, per què no?, els municipis per què no?, perquè hi ha molts d'aquests municipis que la realitat agrària..., doncs, el món urbà s'ha menjat l'agricultura i no hi són. I en aquesta línia, amb aquesta sensibilitat el Departament d'Agricultura, doncs, ja té dintre els expedients ratificats, sobre vint-i-sis, que quinze van a ajuntaments. I, posteriorment d'un conjunt de vuitanta-vuit més en tramitació, trenta-vuit també van a ajuntaments. Per tant, s'està fent d'una forma exquisida, totalment transparent, totalment clarificadora, que se n'ha donat resposta en el si d'aquest Parlament, en comissió i a la interpellació, i per això trobo tan encertat..., hauria trobat més encertat que, fins i tot, no s'hagués fet moció, però, lògicament, estan en el seu dret els companys socialistes, i trobo

molt encertat que hagin retirat el punt primer i el punt segon de la Moció, perquè realment no tenien raó de ser.

I, després, en el punt tercer, quan es tracta de parlar, doncs, de la consulta als ajuntaments, doncs, és clar que sí, perquè ja es ve fent, ja es ve fent, eh? I vostès ho coneixen molt bé. I, aleshores, quan es tracta d'aquest punt quart, de la col·laboració amb el problema laboral, del personal contractat, aquest és un altre tema que saben vostès també que tots els que eren funcionaris s'hi van incorporar. I, aleshores, doncs, que algunes de les cambres agràries feien altres activitats, purament atípiques dintre de la relació administrativa que els pertocava anteriorment, doncs, aquí és on entra algun problema, però és algun problema molt i molt reduït. Estiguin tranquils perquè la majoria d'ells, quan se'ls demana la plena dedicació, resulta que estan en altres sectors; per tant, no existeix tal problema. I, si no, hi ha una voluntat per part del Departament davant de noves contractacions –i hi ha algunes experiències que així ha sigut– d'intentar també poder-los solucionar aquest problema, que no és un problema de la cambra agrària, que és un problema derivat d'unes activitats atípiques que venien fent les cambres agràries.

Per tant, des del Grup de Convergència i Unió aquests punts tercer i quart, tot i que es vénen fent, doncs, no tenim tampoc cap inconvenient que es puguin votar favorablement. Jo desitjaria que a través d'aquesta Moció ja poguessin donar, com diu també, aquest procés de liquidació de les cambres per assentat.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Parera.

Sotmetrem a votació... (Pausa.) Molt bé.

Doncs, votarem, en primer lloc, el punt tercer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt tercer de la Moció, que ara és el primer, ha quedat aprovat per 79 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

El punt quart, que és ara el segon.

Vots a favor?

Aquest punt quart ha quedat aprovat per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'ús no sexista del llenguatge a Catalunya

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, la Moció subsegüent a la interpellació sobre l'ús no sexista del llenguatge a Catalunya, presentada per la diputada senyora Rosa Martí, del Grup Socialista al Parlament, que, si hi ha silenci, podrà fer ús de la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció sobre l'ús no sexista del llenguatge a Catalunya és la que correspon a la interpellació que varem presentar en l'últim ple.

És veritat i assumit per tothom que el principal signe d'identitat d'un país és la llengua i la nostra llengua, en aquest cas el català, està malalta de sexisme. Ja ho varem posar de manifest així en la interpellació. El català és una llengua romànica i una llengua de gènere; el gènere masculí és usat en contraposició, en general, al femení, i produeix una ocultació del femení en la major part de les seves expressions. Pompeu Fabra i altres lingüistes a principis de segle varen procedir a normalitzar l'ortografia i la gramàtica de la llengua catalana, i d'això ja fa molt de temps i pensem que a nosaltres ara segurament ens toca i tenim la responsabilitat històrica de normalitzar els aspectes sexistes de la llengua, perquè la llengua és un organisme viu en constant evolució.

A vegades es presenten arguments a favor de l'ús masculí com a genèric, però no semblen aquests arguments gaire adequats a l'hora d'acceptar aquesta utilització del masculí com a genèric perquè la precisió és el que enriqueix el llenguatge. I, per tant, aconseguir que el llenguatge sigui no sexista és fer un llenguatge molt més precís i aquest ha de ser un dels objectius nostres. Ningú diu, per exemple, que sigui una pèrdua de temps, ni una pèrdua d'energia, ni una pèrdua d'espai, per exemple, publicar el *Diari Oficial de la Generalitat* en català i en castellà. Doncs, fer un llenguatge més precís respecte al gènere femení ha de ser també bo per a tothom.

Aquesta Moció conté un total de cinc punts. El primer punt és sol·licitar a l'Institut d'Estudis Catalans que en l'elaboració del Diccionari Oficial de la Llengua Catalana s'eliminin totes les expressions d'ús sexista. Ja varem explicar que hi ha dues raons fonamentals per presentar aquest primer punt de la Moció. Una raó clara és l'oportunitat històrica que tenim, que per sort o desgràcia –no passem a analitzar-ho–, però, en aquest moment la llengua catalana no disposa de diccionari oficial. Ara, s'està elaborant; doncs, el moment és un moment històric per eliminar aquests conceptes. I, en segon lloc, perquè si avui no és admissible que aquest diccionari contingui cap concepte que fos expressió de cap tipus de racisme, tampoc ha de ser que avui aquest diccionari reculli cap expressió, cap concepte sexista.

Per exemple, hem d'eliminar coses, com avui encara el Pompeu Fabra diu, que, per exemple, l'alcaldeessa és la dona de l'alcalde. Doncs, això s'ha d'eliminar ja definitivament i l'alcaldeessa ha de ser la persona que ocupa el càrrec públic a l'igual que ho és un home o una dona. Però avui el Pompeu Fabra, que és el que tenim vigent, encara diu això, i això s'ha d'acabar, i tenim el moment històric per corregir-ho. També hem d'eliminar alguns conceptes com, per exemple, avui és de tothom acceptat com una cosa bona l'expressió «home públic», i, en canvi, per exemple, l'expressió «dona pública», doncs, té moltes connotacions que no són pas les mateixes i les estrictes que té la d'«home públic».

El segon punt de la Moció és sol·licitar un estudi específic sobre l'ús no sexista del llenguatge, que sigui elaborat per personal, doncs, si pot ser, personal tècnic en especial, i que aquesta comissió d'estudi que elabori les resolucions o

les recomanacions, i siguin unes recomanacions que aconseguixin en el Parlament de Catalunya el rang que correspongui perquè siguin d'aplicació a Catalunya, o que siguin d'aplicació en l'àmbit de la llengua catalana. Això no és una cosa nova, és una cosa que algun altre país ja ha fet —vaig comentar el dia de la interpellació que això era una iniciativa que havia tingut el Govern d'Itàlia i que havia donat molts bons resultats a la seva llengua— i que ens semblava bo, doncs, de proposar-ho perquè elaborar aquest estudi, i, per tant, arribar a unes conclusions, a unes recomanacions seria una cosa molt millor, molt més àmplia, molt més bona i molt més útil que no pas algunes de les publicacions, que amb bon criteri i que nosaltres considerem encertades però insuficients, ja ha publicat l'Institut Català de la Dona o també ha publicat, fins i tot, el Ministeri d'Administracions Públiques. No menysvalorem aquesta qüestió però pensem que s'ha d'adoptar, que s'ha d'elaborar aquest estudi i que s'ha d'aconseguir un resultat molt millor, més ampli i que abasti a tothom. Ens sembla aquest segon punt tan important com el primer, perquè ens sembla que faria avançar molt la utilització diària de la llengua en tots els camps.

El tercer apartat de la Moció és adoptar les mesures necessàries per tal que en un termini de tres anys com a màxim tot el material pedagògic que s'utilitza en les escoles per a l'ensenyament estigui adaptat a l'ús no sexista. Avui no els repetiré el munt d'exemples que els vaig explicar el dia de la interpellació, que n'hi havien alguns de molt curiosos; recordin el de la informàtica: que s'estan repartint uns programes a les escoles, en els quals, quan es posa l'adjectiu en masculí, per exemple «nen maco», l'ordinador contesta i quan s'escriu «nena maca», doncs, contesta «error», perquè el programa no està adaptat al sexe femení. Els en vaig dir alguns altres... Per exemple, s'ha d'eliminar dels llibres d'història, que estan llegint tots els nens i nenes del nostre país cada dia, per exemple, que «els romans» varen fer tal cosa... Doncs, s'ha de posar «el poble romà»..., perquè mentre hi havien romans també hi havien romanes i, per tant, feien, devien fer alguna cosa. (*Remor de veus.*) Doncs, tots aquests conceptes cal corregir-los i, per tant, educar en els valors de la igualtat i no de la uniformitat és el que ha de pretendre i el que ha de ser un dels molts objectius de l'escola pública.

El quart punt és: prendre les mesures corresponents per tal que els mitjans de comunicació —i aquests tenen una importància cabdal i, en especial, els públics— no oblidin que, a més de transmetre informació i opinions, també contribueixen —i això és un tema molt important— a la formació d'actituds i comportament socials. I, per tant, nosaltres creiem que els mitjans d'informació tenen una transcendència cabdal perquè s'apliquin en el llenguatge visual, escrit i oral l'ús no sexista de la llengua. Algú ha dit que avui en avançar en la igualtat hi ha dues coses que són clau i molt clau, o les més clau en aquests moments, i són els parlaments, els parlaments, com aquest, que poden parlar d'aquest tema i adoptar les mesures corresponents i, en segon lloc, tenen gairebé la mateixa importància els mitjans de

comunicació i en especial la televisió, perquè la televisió és omnipresent a totes les cases i a través de la televisió, i, en especial, les televisions públiques, una persona corrent, una persona normal rep la major part de missatges informatius i dels models que cada dia trobem a la pantalla. I no oblidem la importància de la implantació d'aquests models.

Per exemple, a Europa l'any 83 hi havia trenta canals de televisió; l'any 93, és a dir, deu anys després, per tant, gairebé avui, tres-cents. És a dir, hem multiplicat el nombre de canals de televisió per deu. I no oblidin tampoc —no tinc dades de Catalunya, però— que a Espanya hi ha més cases amb televisió que cases amb aigua corrent, perquè vegin la importància i la repercussió que té un mitjà d'informació com la televisió. Per tant, els anuncis que es produeixen a la televisió, els programes tenen una importància cabdal. No parlaré o no explicaré aquí tota la importància que té l'elaboració dels anuncis, però, per exemple, avui s'utilitza una publicitat molt subliminal, que és la utilització en molts anuncis de propaganda de consum de la imatge del físic de les dones, mentre s'utilitza en paral·lel —i observin-ho, senyores i senyors diputats— una veu que és masculina, la veu és d'home, la imatge és de dona, perquè del que es tracta és de convèncer i convenç, segons sembla, per als publicistes, més encara avui la veu d'home.

I, també, per exemple, programes..., no sé si faig bé de posar un exemple, però, en tot cas, com que el tinc pensat, el dic: no fa molt a la televisió pública catalana, a TV3, en el programa *Un tomb per la vida*, podríem comparar, i poden vostès, senyores i senyors diputats, comparar com va transcórrer l'entrevista que es va fer, per exemple, a Lluís Llach i com es va fer l'entrevista a la senyora Maruja Torres, dos models molt diferents d'entrevista: en un hi havia un predomini important d'auscultació de la seva vida privada i, en canvi, en l'altre no; és a dir, dos models d'entrevistar un home o una dona. (*Remor de veus.*) No sé si això era una qüestió provocada o no, però si observen les dues entrevistes, veuran que el tema és molt diferent. (*Remor de veus.*)

El cinquè punt de la Moció recull un conjunt de resolucions del Comitè de Ministres del Consell d'Europa, aprovades l'any 90, que fan referència explícitament a promoure l'ús, en la mesura del possible, del llenguatge no sexista; en segon lloc, a la utilització, també, de llenguatge no sexista als textos jurídics de l'Administració pública i a l'educació en general i, també, ratifica el punt quart, que nosaltres havíem apuntat anteriorment, que és fomentar l'ús d'un llenguatge lliure de sexisme en els mitjans de comunicació.

Amb tot el que els acabo de dir, dono per defensats aquests cinc punts d'aquesta Moció, i em sembla que tots els grups parlamentaris, totes les senyores diputades i tots els senyors diputats, no podran pas discrepar amb el Grup Socialista en cap dels punts que acabem d'apuntar.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí.

Per raons d'economia processal, sembla que s'hauria de tramitar conjuntament la Moció que porta el número 17, de

manera que té la paraula el senyor Bargalló, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre la utilització
d'un llenguatge no discriminatori
en l'Administració**

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la llengua és ideologia, l'idioma és ideologia, el llenguatge és ideologia; això és evident en els dos vessants possibles: en el sentit que la llengua tramet i transmet ideologia, o en el sentit, també, que la ideologia pot fer canviar, el codi lingüístic pot fer canviar l'ús de la llengua. D'ambdues coses estem parlant avui en aquestes dues mocions subsegüents a les dues interpellacions que al voltant del tema van ser substanciades en un ple, que és l'últim cronològicament però que ja és temporalment allunyat, i històricament, en segons quins sentits, encara més. Que la llengua, en la seva utilització col·loquial, conté elements discriminatoris per raons de gènere, per raons d'actitud sexual, per raons d'ètnia, per raons de classe i per raons de raça és evident, i ben segur que aquest ús col·loquial de la llengua discriminatori costarà moltes generacions d'ésser variat, i ben possiblement les discriminacions per raons de sexe, per exemple, seran difícilment— esmenades.

Això és una cosa; l'altra és —que és en el sentit de la nostra interpellació— el llenguatge que l'Administració utilitza i ha d'utilitzar per entrar en comunicació amb els ciutadans i les ciutadanes que en formen part i que, evidentment, no pot tenir cap d'aquests elements discriminatoris. El que és cert és que en el llenguatge de l'Administració de Catalunya avui en dia es fa molt difícil trobar elements de discriminació per raons d'actitud sexual, per raons de raça, d'ètnia, de classe, però encara avui en dia és fàcil trobar-hi elements discriminatoris per raons de gènere.

Tot i que a vegades hom pot trobar barbaritats, i avui en diversos periòdics que funcionen per l'hemicicle podem, per exemple, trobar algunes afirmacions d'un cert senyor que sembla que professionalment és entrenador d'una selecció de futbol i que en el titular d'aquestes declaracions hi ha uns elements de discriminació per raons de raça i ètnia absolutament clares, però, evidentment, tot i que aquesta persona en el fons és un funcionari de l'Administració de l'Estat, no deixen de ser —hi insisteixo— elements anecdòtics.

La nostra Moció anava dirigida en un sentit molt clar, molt unívoc: l'obligació de l'Administració de la Generalitat d'utilitzar un llenguatge no discriminatori per raó de gènere en tots els seus missatges escrits dirigits als ciutadans i les ciutadanes, i perquè això fos així ho havíem fins i tot remarcat d'una manera molt clara, i parlàvem de projectes de llei, de decrets, de resolucions, d'anuncis, de comunicacions personals o genèriques, de publicitat institucional i deixàvem tres punts suspensius perquè qualsevol cosa que a l'Administració un bon dia li passés pel cap de fer entrés en aquesta consideració.

Ja vam dir també que aquest era un tema científicament complicat, que els filòlegs molt sovint no es posaven d'acord; per exemple, en l'inici de les nostres intervencions parlamentàries, és llenguatge no discriminatori per raó de gènere dir «senyores i senyors diputats», o ho és? I en aquest sentit és més políticament correcte dir: «senyores diputades i senyors diputats», i aquí, per exemple, els filòlegs i les publicacions existents sobre el tema no es posen d'acord sobre si les dos fórmules entren en l'adequació lingüística correcta, allò que en llenguatge..., es diu «políticament correcte». Aleshores..., això és clar. Una altra cosa és clara: que cadascú de nosaltres som hereus d'un ensenyament, d'una tradició cultural, d'un context social, d'una situació social i que, per tant, evidentment, a molts de nosaltres, a cadascú de nosaltres ens costarà a nivell individual. Però —hi insisteixo— la voluntat del nostre discurs és l'Administració; l'individu com a tal no existeix a l'hora d'emetre comunicacions escrites si no és la collectivitat qui ho fa.

La diputada Rosa Martí, del Grup Socialista, en la seva Moció —i aprofito òbviament per posicionar-m'hi i així aprofitar aquesta economia temporal que ha suscitat la reunió de les dues mocions en un sol torn de posicionament—, anava a un altre nivell, anava més enllà; sens dubte, exemples com la definició del lexema «alcaldessa» en el diccionari —per ara normatiu— de la llengua catalana —per sort, les llengües no tenen diccionaris oficials, sinó normatius—..., doncs, el diccionari fins ara normatiu de la llengua, que és el que hi ha, i no n'hi ha cap més altre, fou escrit en una època pretèrita en què a ningú se li acudia que una persona del gènere femení, fos quina fos la seva actitud sexual, arribés mai a ser president d'un municipi i, per tant, és lògic que en aquell moment diguéssim «alcaldessa: esposa de l'alcalde». El que no és lògic és que avui en dia continuï essent així de manera evident; fins i tot perquè, normativament, si una senyora que ocupa el lloc d'alcalde es fa dir alcaldessa, normativament està rebaixant el seu rang, estrictament, a «esposa de» i no un rang polític —normativament parlant; realment parlant és una altra cosa.

Hi ha realitats molt clares, escoles universitàries d'enginyers que no són, malauradament, escoles universitàries d'enginyeria o escoles universitàries d'infermeres que no són, malauradament, escoles universitàries d'infermeria, i els he posat dos exemples d'escoles universitàries on estudien homes i dones però només hi ha enginyers, o escoles universitàries on estudien homes i dones però només hi ha infermeres. I aquí és una altra discriminació evident, on l'Administració sí que hi deu tenir la seva part de responsabilitat, perquè aquests dies corren rumors que per als noms de les universitats l'Administració també hi té la seva cosa a dir, especialment de certa universitat de cert nom i d'una Administració molt concreta, i per tant, doncs, també deu tenir la seva cosa a dir en aquest aspecte.

De la Moció del Grup Socialista, el nostre Grup està absolutament d'acord amb cadascun dels punts que escriu la Moció. El primer punt, sense cap problema: l'Institut d'Es-

tudis Catalans..., a més, nosaltres ja vam dir en una Comissió de Política Cultural que teníem confiança en l'equip de filòlegs que hi treballava, dirigit precisament per una filòloga. Per altra banda, la setmana que ve aquest equip, representat per aquesta directora, serà present aquí i en podrem parlar; per tant, no creiem que hi hagi cap problema en aquest aspecte de votar-ho, perquè és evident.

El segon punt, el trobem molt important, perquè ja hem dit que els científics, les científiques del tema, filòlegs i filòlogues, però també sociòlegs i sociòlogues, no es posen encara d'acord plenament sobre on és la barrera, on és el límit de la discriminació i de la no-discriminació. Llavors seria molt interessant que aquest estudi específic sobre l'ús de la no-discriminació per raó de gènere, d'actitud sexual, de raça, d'ètnia, de classe en la nostra llengua fos elaborat i que el Parlament se n'assabentés, de la mateixa manera que les mesures en el camp de l'educació són primordials. Jo ja vaig dir també en un altre moment que per sort avui en dia ja comencen a haver-hi llibres de text en els quals no sempre la mare és a la cuina i no sempre el pare és al treball —hi hauria d'haver llibres de text, malauradament, en què ni el pare ni la mare fossin al treball, però això seria ja una altra qüestió, que no deixaria de ser real— i hi ha llibres de text fins i tot al contrari, on la mare és al treball i el pare és a la cuina; però, en tot cas, s'ha d'insistir en aquests aspectes, perquè són clau.

En el quart punt, de mitjans de comunicació, idènticament, els exemples aquí són molt múltiples i evidents, com en el cinquè punt. I, en el fons, del resultat de la votació de les dues mocions avui en sorgiran uns acords, en un sentit o altre, d'aquest Parlament —així ho esperem—, però això no serà prendre uns acords, felicitar-nos i dir: «Ja hem fet molt per acabar amb la utilització d'un llenguatge discriminatori»; serà, en tot cas, la consciència que sempre haurem d'estar damunt d'aquest tema, sempre haurem d'intentar anar més enllà. Avui farem uns passos que és anar més enllà d'on estem, però podríem anar encara molt més enllà, i hem d'estar sempre vigilants per aconseguir anar-hi. I, en aquest sentit, jo cridaria l'atenció de tots els grups parlamentaris i de les senyores diputades i dels senyors diputats que nosaltres som, en bona part, una mostra pública de la llengua parlada. No em poso en temes de fonètica, de lèxic, sobre barbarismes o no de semàntica, perquè una tesi doctoral en aquest Parlament en donaria molts exemples. Jo els puc donar una conclusió final: jo que, fins a arribar aquí, suspenia els alumnes per parlar malament, poc després de sentir parlar alguns senyors consellers em vaig posar molt en dubte el fet de per què suspenia jo algun dels meus alumnes per no tenir una correcta llengua oral, en aquell discurs típic i tòpic del professor de dir «és que has de parlar bé; si no, no arribaràs enlloc», a través de la conclusió que, si més no, això de ser conseller de la Generalitat, doncs, Déu n'hi do. Doncs bé, si en la llengua oral ja no ens hi podem posar però ens hauríem de començar a plantejar-ho, sí que en la llengua escrita, on la incorrecció és molt més necessària, hauria de ser una mesura constant de cadascun dels grups a l'hora de plantejar-

s'ho, d'aquestes coses que avui aprovem, però —hi insisteixo— en la pràctica quotidiana, de cadascun de nosaltres, com a diputades i diputats del Parlament de Catalunya i, per tant, com a representants de la sobirania d'un poble format per homes i per dones i per gent de distinta raça, ètnia, classe i posició social.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo... (*Remor de veus.*) Ai, el senyor Bargalló. Ara estava...

Ha presentat esmenes, tant a una moció com a l'altra, el Grup de Convergència i Unió. Per defensar-les, té la paraula la senyora Vidal.

La Sra. VIDAL: Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, «molt sensibles», «àmplia sensibilitat», «compartim plenament el criteri»..., aquestes són expressions que es varen utilitzar en la Comissió de Cultura quan vàrem tractar aquest tema; varen sortir l'altre dia en la interpellació, encara no han sortit avui, però que, en tot cas, posen en evidència, una vegada més, l'acord que hi ha entre els diputats i diputades d'aquesta cambra, a nivell de paraules, per anar avançant en el tema de la no-discriminació per raó de sexe.

Tots hi estem d'acord, hi estem d'acord; ara bé, cal passar d'aquest acord fàcil de paraules a l'acord d'interpretacions i de fets, i això ja no és tan simple. El senyor Roc Fuentes, en la Comissió de Política Cultural, aquella que ja citava abans, del dia 24 de març, ens deia: «És molt fàcil que tots plegats ens puguem omplir la boca de feminisme i d'igualtat d'oportunitats, però la realitat és que no és tan fàcil.» Parlem en aquest moment d'ús no sexista del llenguatge a Catalunya; «ús no sexista del llenguatge»: dir-ho és senzill, entendre'ns ja no ho sé. Hem ajuntat dos temes, la llengua i el sexe, que són tots dos d'alta tensió, com deia abans, d'alta sensibilitat, i cal utilitzar-la.

Permeteu-me una pregunta: no és el sexe una forma de llenguatge? És ben complicat, això. La senyora Martí, gràcies a la qual estem parlant avui aquí d'aquest tema, tot i haver-se documentat extensament i de pertànyer al sexe que jo diria que tenim més experiència, en deixava la solució en mans del personal tècnic; el senyor Bargalló ens deia que els tècnics tenen problemes. La senyora Martí donava també alguna argumentació que a nivell de llenguatge no és correcta; per exemple, ens parlava de «víbora», i «víbora» és «escurçó» i, per tant, masculí. Ara bé, senyora Martí, ens vàrem entendre —ens vàrem entendre.

I ara permetin-m'ho; jo sé que és ridícul el que vaig a dir, però reflexionem-hi, si us plau: si només ens centréssim en les paraules, no podríem trobar arguments per defensar just el posicionament contrari? Ben senzill: els homes, pobrets, són els únics que no tenen un gènere per a ells sols; construeix bé la frase, dic veritat, i, en canvi, tots sabem que no és això. M'explico?

El senyor Bargalló, ja ho deia abans, n'és tècnic i ens aclaria —i jo ja ho estic utilitzant— que del que estem parlant és de la discriminació per raó de gènere. Deia: «Estem par-

lant de gènere i no pas d'actituds sexistes i no pas d'actituds sexuals.» Ens definia també que la discriminació sexual fa referència a la concepció que el diccionari dona, en la seva redacció actual, d'algunes actituds sexuals no acceptades per la moralitat dels redactors del diccionari en llur temps. Ho vaig entendre. Llavors ens parlava, també, el senyor Pujol —no el veig, però...—, ens separava bé l'existència d'expressions i paraules sexistes de les actituds que les fan servir. No continuo. Resumeixo el que vull dir en una frase d'*El petit príncep*: «El llenguatge és font de malentesos.» És evident que si només utilitzéssim les paraules no acabaríem de discutir mai. És evident que cal evitar les inèrcies i els costums d'ús sexista del llenguatge, com es recull en la recomanació del Comitè de Ministres del Consell d'Europa que s'ha anat citant aquí repetides vegades. Perquè constitueix un entrebanc al procés d'instauració de la igualtat entre els homes i les dones, perquè oculta sistemàticament l'existència de les dones i, a més, l'ús del gènere masculí per designar les persones, homes o dones, moltes vegades provoca confusió. Però, ho repeteixo, per mi és clar que el problema, malgrat la importància del llenguatge, no és pas només de forma, és de fons; no és pas només de paraula, és d'actituds. Si diem a una nena o a un nen, cridant, que és maco, es posarà a plorar i, a la inversa, si li diem afectuosament que és lleig, li encantarà. Excuseu-me però és que ho he de preguntar: quants senyors diputats d'aquesta cambra —i que votaran a favor d'aquesta Moció— han assumit amb igual responsabilitat que la mare la cura dels fills? No pas *ajudant*; parlo d'igual responsabilitat. Quantes nits han perdut?, quants bolquers han canviat?, quantes vegades han donat la *papilla*?, quants contes els han explicat?, quantes vegades els han portat al pediatre? S'ho han perdut o ho han compartit? (*Veus de fons.*)

El Sr. PRESIDENT: Perdó, la senyora diputada està fent un ús retòric del llenguatge; no requereix respostes. (*Rialles.*)

La Sra. VIDAL: Perdó. Gràcies, senyor president. Quants accepten, sense cap sentiment estrany, una dona donant ordres o portant la iniciativa? Allò que el senyor Bargalló exposava com una visió idíl·lica, que representaven els llibres de text dècades enrere, i que avui ha tornat a repetir, no és encara una gran realitat a la societat actual?: el pare mirant la televisió i la mare cuinant. En el nostre nivell, els ho ben asseguro, hi ha encara moltes expressions, actituds i comentaris que denuncien que els homes i, moltes vegades, les mateixes dones no ho tenim pas encara prou ben entès.

«La llengua és un mirall de la realitat, que reflecteix com és la societat que la utilitza», ens deia la senyora Martí, i així la tenim. Crec, però, que aquest tema, o aquest és un dels temes en els quals, per sort, el fons passa per damunt de les formes, les intencions per damunt dels fets, la voluntat per damunt de la realitat; estic convençuda que és un dels temes en els quals, si sabem ajuntar sentiment i raonament en proporcions iguals, al cinquanta per cent, poden estar en el bon camí. Però també estic convençuda que cal aplicar-hi, com enlloc, per deformació professional, el principi peda-

gògic de la coherència: no prediquem, no diguem allò que no tenim ben integrat en el nostre comportament, i només així el llenguatge serà una eina per al canvi.

Partim d'una història molt adversa. El senyor Salvatella, en la Comissió de Cultura, ens deia: «Les grans religions de la humanitat han declarat, per activa o per passiva, moltes vegades, la inferioritat de la dona i la seva necessària submissió a l'home.» És ben cert. Tan sols una anècdota, i també és divertida: la tradició cristiana, que s'anà forjant durant els primers quatre segles de la nostra era, ha oblidat pràcticament, no tan sols el nom, sinó la persona de Lilith, de qui hi ha referències a la literatura, molt interessants: era la primera dona d'Adam, en aquestes referències; només una anècdota. Qui amb el temps seria anomenada Lilith o «la nocturna» era el producte d'una emanació excessiva de la personalitat divina, superior, per tant, a l'home, en crear el qual Déu s'havia contingut. I tots dos, el baró que de vegades perseguia la femella esquiva, i la dona... No continuo. Coneixen la Lilith? Jo els aconsello buscar-ne textos.

Reflexions i referències a part, insisteixo un cop més que el tema és molt important, però que no és només una qüestió de formes, i que hi ha un risc enorme que el missatge es desvirtui. Dient el mateix —dient el mateix—, tant se m'ha titllat de feminista com de reaccionària. Jo els asseguro que hi ha algun diputat socialista que no m'entén pas. (*Remor de veus.*)

Senyora Martí, vostè i jo hem parlat aquest matí d'expressions i accepcions, i ens hem entès de seguida. Ara bé, les interpretacions són molt perilloses i, com deia, hi ha un risc enorme que el missatge es desvirtui. Torno a citar el senyor Salvatella, perquè ens va fer unes reflexions que jo penso que són interessants. Ell deia: «No creu» —ens preguntava—, «no creu que l'obligació primera d'un diccionari és recollir totes les paraules que la gent fa servir, ens agradin o no?» Què passaria si suprimíssim del diccionari tots els mots que rebutgen els diferents col·lectius servidors de causes justes i lloables? Canviaríem la conducta de la gent? Hi ha una novel·la, que porto aquí perquè penso que ens pot ajudar en aquesta reflexió, d'Orwell, 1984, en la qual el Partit desenvolupa la «Nova Parla», l'únic llenguatge que, en lloc d'ampliar els diccionaris amb nous termes, els redueix eliminant aquelles paraules associades a conceptes perillosos. La idea és que, si hom no té els mots necessaris, no podrà concebre pensaments desviats de la norma. És una forma de control i enginyeria social mitjançant el llenguatge.

Jo ja sé que aquesta no és ni ha sigut mai la intenció de cap diputat d'aquesta cambra, però ho havia de dir, perquè el risc és molt important. Jo prefereixo pensar, un cop més, en *El petit príncep*, quan després d'afirmar que «el llenguatge és font de malentesos» ens diu que «només es veu bé amb el cor» o, com deia jo abans, ajuntant, fent equilibri entre tècnica i sentiment, o raonament i sentiment.

Per tant, amb aquest sentiment de fons, o més de fons que no pas de forma, concreto el posicionament respecte als diferents punts. (*Remor de veus.*)

Quant a la Moció del Grup Socialista, hem explicat repetides vegades, el senyor Salvatella, el mateix conseller, es va veure el tema en la Comissió de Cultura, l'altre dia en la interpellació, que els criteris emprats per la Secció Filològica de l'Institut en la redacció del diccionari normatiu de la llengua catalana ja s'adiuen amb la voluntat que expressem aquí. N'hi ha prou de consultar el suplement: s'hi incorporen femenins, s'han masculinitzat aquells oficis que abans només eren atribuïts a homes o a dones... Per tant, està clar que s'està treballant en la línia que tots volem. Per altra banda, la independència de l'Institut és ben clara, salvaguardada fins i tot, per llei. El Govern no pot interferir en la seva feina, n'hem parlat, jo crec que realment estàvem d'acord aquí. Per tant, nosaltres li hem demanat, li hem presentat una esmena en la línia de suprimir el punt 1 de la seva Moció a canvi d'una declaració conjunta del Parlament.

Als punts 2, 4 i 5 nosaltres hem presentat un text alternatiu, perquè ens sembla que és important de reforçar les accions que ja s'estan fent i recolzar la important feina que fa l'Institut Català de la Dona. En aquests moments... *(Pausa.)* Perdó?

El Sr. PRESIDENT: No, no s'amoïni; com que n'hi han d'acumulades, seré molt tolerant.

La Sra. VIDAL: Molt bé. En aquests moments, l'actuació del Govern es basa en les previsions i l'aplicació del Pla d'igualtat d'oportunitats, elaborat per l'Institut Català de la Dona. Com sabem, aquest any es fa una revisió d'aquest Pla, que donarà lloc al segon, i ja s'hi contempen els objectius concrets que afecten el que vostè presenta en la Moció. Per tant, jo no els detallo aquí; n'hem parlat abans, ja estan recollits en el Pla. En tot cas, si després vol que en tornem a parlar, ho podem fer.

Quant al punt 3, que saben que es va veure en la mateixa Comissió de Cultura en què hi va haver aquests dos temes, una Proposició no de llei que va presentar Iniciativa, que va defensar el senyor Roc Fuentes, es va explicar allà que hi havia molta feina feta per part del Departament d'Ensenyament quant als llibres de text, que hi havia una comissió formada. Jo la hi podria tornar a enumerar, crec que no és necessari; crec que «frapa» aquí, un cop més, el gran abisme que sovint hi ha entre la teoria i la realitat, entre la legislació i la pràctica educativa. No enumero les accions, no em voldria allargar, ni molt menys fer-me pesada; no ho sé, però en tot cas penso que és important insistir que les esmenes les hem presentat en la línia de dir que el Govern ja hi ha treballat, hi ha voluntat de continuar-hi treballant, i s'està disposat a continuar-ho fent. Ha sortit un decret, el 69/93, del 23 de febrer, pel qual es regula el procediment i règim d'homologació dels llibres de text, que dóna capacitat de pressió al Govern. Aquesta normativa introdueix un fonament legal en aquesta línia, que era inexistent fins ara i que, per tant, permet al Departament d'Ensenyament exercir aquesta pressió.

Ja veu, doncs, que d'intencions i de fets no en falten; jo diria que cal que entre tots ho fem arribar sense distorsionar. Jo li pregaria que accepti les nostres esmenes i, en tot cas, després en parlem.

Quant a la Moció que ha presentat Esquerra, tampoc voldria tornar a enumerar el que ja el senyor conseller li va contestar en fer la interpellació; li va exposar les importants actuacions que des de l'inici del Pla s'han fet —comissió, informes, ponència, col·laboracions, recomanacions, Telèfon Lingüístic—; és ben clar, senyor Bargalló que, tant el Govern com el nostre Grup Parlamentari compartim el fons de la Moció que han presentat; hi ha un fons i un interès compartits, claríssim, però hi hem presentat dues esmenes perquè la forma no ens agrada. Tenim una sèrie d'objeccions que van en la línia de no voler una normativa que sigui taxativa per a tothom; ens sembla que cal recollir el que ja el Govern ha fet. Jo crec, senyor Bargalló, que li he explicat, fins i tot, sentiments. Em sembla que en les qüestions lingüístiques, tan importants com les normes són les actuacions que s'emprenguin i, en aquest sentit, des de l'Institut Català de la Dona s'han endegat actuacions que preveuen particularment la qüestió de la utilització de la llengua per raó de gènere. Algunes actuacions han tingut i tenen rang normatiu, i això demostra que no es defuig la reglamentació sobre l'ús sexista del llenguatge, sinó que, de fet, es fa on cal. Hi ha d'altres actuacions, però ja dic que jo crec que no cal enumerar-les; en tot cas, quan vulguin en podem parlar.

Senyora Martí, senyor Bargalló, senyores i senyors diputats, o senyores diputades, senyors diputats, la Virginia Woolf ja deia, a principis de segle, que pot ser mortal per a una dona el fet de subratllar la mínima queixa o parlar conscientment com a dona. Deia: «És funest ésser home o dona senzillament; un ha de ser dona amb alguna cosa d'home, o home amb alguna cosa de dona. Alguna classe de col·laboració ha de donar-se a nivell mental entre l'home i la dona perquè l'art de la creació pugui realitzar-se.»

Acabo no sabent pas si m'he explicat bé; en tot cas, una composició de dues cïtes, una de Lluís Llach i l'altra de Joan Vinyoli, m'ajudarà a cloure: «Que poques paraules tinc, i les que us dic són tan gastades», cantava Llach. Joan Vinyoli ens diu: «Els mots no serveixen només per a entendre'ns pel que signifiquen, sinó per a descobrir el que, transparents, oculten.»

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Vidal. El Grup d'Iniciativa per Catalunya també ha esmenat el text de la Moció del Grup Socialista. Té la paraula, per defensar-les, el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, si m'ho permet la presidència, a part de defensar les nostres esmenes, aprofitaré també per posicionar-me respecte a les dues mocions que s'han presentat i que estem debatent conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Li ho permeto i li ho encomano.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Començaré, per tant, per la Moció subsegüent a la interpellació que va fer la senyora Rosa Martí, i he de dir que nosaltres estem totalment d'acord amb els cinc punts d'aquesta Moció; de fet, podríem considerar fins i tot que el cinquè punt està subdividit en altres dos punts més. En realitat, nosaltres

entenem, pràcticament, en la realitat, que són vuit punts. I hi estem d'acord perquè jo crec que no es tracta tant de debatre en aquest moment si estem tractant un tema molt difícil —que ho és, sens dubte—, perquè la senyora Martí ha dit, i jo crec que molt encertadament, que la nostra llengua, el nostre llenguatge està malalt de sexisme, però jo diria, recollint una mica una altra idea que s'ha expressat aquí, també, que és perquè el nostre pensament està malalt de sexisme, la nostra societat, les nostres actituds, i que el llenguatge expressa això —és a dir, el llenguatge expressa ideologia—, però alhora, amb ideologia, podem modificar el llenguatge.

Per tant, coincidint amb aquests elements, i fugint —i fugint— del debat sobre les actuacions més o menys encertades del Govern, perquè jo crec que cap moció..., i molt menys qui els parla pensa que això pugui ser adjudicat com una responsabilitat del Govern; això és molt més complicat, i per tant, el Govern hi té un paper a jugar, nosaltres hi tenim un paper a jugar, la societat hi té un paper a jugar, però el que no és possible és que nosaltres defugim ara aquesta responsabilitat, sobretot dient «home, el Govern ja actua, el Govern està fent algunes coses», que és cert; però a mi em sembla que, malgrat això, cal forçosament que nosaltres, una vegada més, instem el Govern, si més no, que continuï en aquesta línia, que aprofundeixi aquesta línia, per tant, que continuï aquestes actuacions.

I he de dir que la Moció que ha defensat la senyora Martí, des del nostre punt de vista, recull tot un ventall d'aspectes que ens semblen fonamentals i que ens sembla que cal treballar-los. Amb prudència, evidentment—, perquè hi ha criteris diferents, perquè hi ha moltes qüestions a considerar. Però, en qualsevol cas —en qualsevol cas—, demanar al Govern que a l'hora d'elaborar o en l'elaboració del diccionari es tinguin en compte aquestes expressions que puguin comportar discriminació jo diria més bé per raó de gènere o que comportin actituds sexistes em sembla que no és en absolut atemptar contra la independència d'aquesta institució; és en qualsevol cas expressar una inquietud, expressar una voluntat, expressar un desig. Per tant, a mi em sembla que aquest primer punt, tal com està redactat, és coherent, sens perjudici que després explicaré el sentit que tenen les nostres esmenes, que són molt breus.

També em sembla que és bo demanar un estudi específic per a l'ús no sexista del llenguatge, tal com demana el punt segon. No m'entretindré a explicar tots els punts; la senyora Martí ho ha fet, i jo crec que ho ha fet molt bé, i per tant, coincidint en la necessitat de tots i cadascun d'aquests punts, sí que diré que nosaltres hem presentat una esmena al punt primer i una esmena al punt segon.

Intentem afegir que, a més que es parli de les actituds, les expressions que puguin ser susceptibles de discriminació per raó de sexe, és a dir, les actituds sexistes, hi hagi la inclusió també d'aquelles que reflecteixin una visió del món androcèntrica, perquè nosaltres pensem que aquest és l'aspecte més greu. El sexisme, tal com l'han definit alguns i algunes que han tractat aquestes qüestions, es pot considerar com el menyspreu, el menysteniment per les actuacions o per algu-

nes actuacions, actituds, característiques de les dones. Però les actituds androcèntriques o l'androcentrisme és una altra cosa més profunda i més greu: és pensar i considerar que totes aquelles qüestions que han anat aconseguint els homes les ha aconseguit la humanitat.

Hi ha molts exemples, aquí, per descomptat. La senyora Martí va donar moltíssims exemples i molt encertats quant a actituds sexistes, però jo en vull donar un en aquest àmbit jo crec que més profund de l'androcentrisme, que és, per exemple, quan es va passar a certs països del vot censatari al vot per a tots els homes es va dir que s'havia aconseguit el sufragi universal, la qual cosa és una fallàcia i una mentida absoluta, perquè en el millor dels casos va aconseguir el vot el cinquantà per cent de les persones, però en canvi en els llibres d'història —encara avui— apareix que això és el sufragi universal. Per tant, considerar que el que han aconseguit els homes —és a dir els de gènere masculí— en el transcurs de la humanitat és de tota la humanitat és una actitud androcèntrica, i això s'expressa no únicament en els diccionaris, sinó s'expressa en el llenguatge, s'expressa en els textos i és un element que cal bandejar, perquè té unes arrels més fondes encara i jo crec que potser més preocupants que aquelles actituds que a vegades són més superficials, purament sexistes.

Per això nosaltres hem introduït aquest element, volem —naturalment, si ho accepta la senyora Martí— la inclusió d'aquestes expressions, tot i assenyalant que tant en el cas que se'ns acceptin les esmenes com en el cas que no s'acceptessin nosaltres votàrem favorablement tots els punts de la seva Moció, com votarem favorablement els punts de la Moció d'Esquerra Republicana. No m'estendré en els arguments, perquè crec que em sembla que s'han donat i s'han donat molt millor pels qui han defensat aquestes mocions, però en qualsevol cas em sembla molt adequada la referència que es fa en la Moció d'Esquerra al sentit de la resolució del Comitè de Ministres del Consell d'Europa, encara que redactada d'una altra manera, però el que ve a expressar són les mateixes —pràcticament— inquietuds, necessitats que expressa la moció del Grup Socialista, i, per tant, nosaltres votarem favorablement aquestes dues mocions, essent plenament conscients que amb això no resollem pas, ni molt menys, els problemes, que això tampoc crec que ho hem de barrejar amb els contes que hem explicat a les nostres filles —i no dic «a les meves filles», entre altres coses, perquè no tinc fills—, però és evident que aquesta és una altra tasca, i jo sempre dic que quan es parla de feminisme hem de començar per casa nostra, hem de començar per les nostres relacions de parella, però és evident que això no ens ha de portar mai a dir: «Per tant, no votarem aquesta Moció; per tant, no anirem empentant per anar aconseguint, encara que sigui amb les dificultats que això comporta, avançar en aquesta direcció».

En conseqüència, per no estendre'm més, senyores diputades i senyors diputats, com he dit, nosaltres votarem favorablement la Moció; si s'accepten les nostres esmenes, molt millor, i si no s'accepten, també la votarem, votarem les

dues, i pensem que és bo que continuem tots plegats cridant l'atenció sobre aquests temes, empenyent el Consell Executiu, el Govern en aquestes tasques, que no comporta —entenc jo— aquestes mocions, ni molt menys, pensar que la solució passa pel Consell Executiu, però sí que una part, una part important de la responsabilitat sí que és dels poders públics, és nostra i és del Consell Executiu.

Ho repeteixo: gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. El senyor Reguant vol intervenir per fixar posició?

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Sí, senyor president. Penso que aquest debat és la repetició del que es va substanciar en el seu dia en Comissió de manera molt més brillant encara en aquest cas.

La meua posició és la següent: jo penso que hi ha conflicte social per un mal ús en la interpretació del valor en la convivència del propi sexe. Em refereixo a les agressions sexuals, i això és la punta de l'iceberg, on en la base rau el llenguatge, amb tots els seus modismes i mots discriminatòris.

És per això que daré recolzament als cinc punts de la Moció de la diputada Rosa Martí, així com també a la Moció del diputat senyor Bargalló, perquè totes dues van encaminades a injectar una dosi necessària, des del meu punt de vista, de correcció pel que fa als ingredients sexistes en la nostra llengua.

Si la llengua és l'expressió última del procés ideo-verbal, si és grafisme de les actituds i la conducta, expressió dels continguts del pensament en un procés de retroalimentació, de *feed-back*, de vasos comunicants com un tot harmònic, és evident que una llengua amb salut garanteix una convivència més saludable, neta d'elements sexistes, racistes, que comporten moltes vegades transgressions de la norma social.

Aprovant aquestes mocions entenc que s'inicia un procés lent, però tan lent com necessari, per a bescanviar la relació interpersonal en la castigada societat on vivim.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, crec que, com a últim grup que em toca intervenir, pràcticament ja s'ha dit tot. I jo voldria felicitar la senyora Martí i el senyor Bargalló en les seves intervencions que varen tenir en les interpellacions i avui en la Moció, i en el contingut dels cinc punts de la Moció que ha presentat la senyora Martí i l'únic punt que ha presentat el senyor Bargalló.

Jo els felicito i voldria recordar a la senyora Martí que és un tema que a ella li preocupava moltíssim, i quan l'escoltava ja en la interpellació me'n recordava de quan ella ens explicava que anava a classes a la universitat, que hi havia un professor que quan li donava classe deia: «Un paràsit ataca al home» i ella es queixava i deia: «I per què un paràsit

ha d'atacar l'*home* i no ataca la *mujer*? Per què no aquest paràsit ataca les persones?»

Per tant, la senyora Rosa Martí té una inquietud que no és nova, que fa molt de temps i que l'ha exposada molt brillantment, i que evidentment tots caiem en aquestes errades de l'ús sexista de la llengua, que m'ha agradat molt l'exposició que ha fet la senyora Vidal —i que això és cert— i que a la vegada m'he recordat de la meua comarca i del cava. I vostès diran: «Ara què té a veure el cava amb l'ús sexista del llenguatge?» Doncs sí, perquè el cava, com vostè demana en el primer punt de la seva Moció —«solicitar a l'Institut d'Estudis Catalans que ho introdueixin...»—, cert, nosaltres també ho demanàvem per al cava. I són uns hàbits que són qüestió de fons, i que tardarem moltíssim, i que avui posem la primera pedra, posem la primera pedra amb l'aprovació, que, ben segur, serà per part de tots els Grups —almenys nosaltres donem suport als cinc punts de vostès i al del senyor Bargalló— de les seves mocions, però que costa molt. Perquè, fixeuvos, fa dotze anys que estem lluitant perquè del «xampany» d'abans, que està prohibit, se'n digui «cava», i quants de nosaltres quan anem a obrir o diem: «Porta una botella» o «porta una ampolla de cava», diem: «Porta una botella», «porta una ampolla de xampany.» Per tant, costa moltíssim, és un procés lent, però que un dia o un altre s'hi ha de posar la primera pedra, i és avui que començarem a posar aquesta primera pedra.

I la senyora Martí ha dit una altra qüestió molt important. Ella ha dit que és des del Parlament i des dels mitjans de comunicació, en aquest cas la televisió, que són llocs fonamentals per transmetre que aquests errors o perquè aquests canvis de l'ús sexista de la llengua es vagin reconduint i no es vagin produint. Tota la raó. Però recordem també que, per exemple, TV3 encara a hores d'ara cau moltes vegades en errors del llenguatge, i jo els dic per experiència —i vostès ho saben, perquè ho he dit moltes vegades— que a l'hora d'anomenar «cava» encara se'n diu «xampany». Per tant, aquí els demostro que és molt difícil, però que evidentment tots, cadascun de la societat, nosaltres i, evidentment, l'Administració hem de posar-hi el màxim d'esforç possible per poder-ho aconseguir.

Jo ja no voldria afegir res més. Tant si vostès accepten les esmenes com no, hi donarem el suport. Si les accepten, nosaltres trobem que encara queda millor el contingut de la Moció i, evidentment, tenen el recolzament del Grup Popular.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Ara té la paraula la senyora Rosa Martí per pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, em pronunciaria respecte a les esmenes que ha presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, per anunciar que des del nostre Grup les acceptem perquè milloren el redactat del contingut del punt número 1 i del punt número 2 en introduir aquestes expressions, «i que reflecteixin una visió del món androcèntrica», i en l'es-

mena del punt número 2, «la presència de l'androcentrisme i el sexisme al llenguatge». Per tant, acceptem aquestes dues esmenes.

Respecte a les esmenes que ha presentat Convergència i Unió, haig de manifestar una qüestió que potser no ha quedat gaire ben entesa, i és que la senyora Vidal deia que no és bo ni és necessari ni seria adequat ni convenient per a la llengua catalana que se suprimissin mots. Jo crec que hi ha hagut una mala interpretació; quan es diu l'eliminació del llenguatge no sexista mai –mai– es demana que s'elimini cap mot, és a dir, tots els mots que estiguin en el llenguatge. El que es demana que s'eliminin són les explicacions dels mots, els exemples i la utilització d'aquests mots. Per exemple –i vull posar exemples perquè s'entengui molt bé, ja ho deia en la interpellació–, per explicar què és una litografia a tots els nens i nenes de Catalunya la *Gran enciclopèdia catalana* va triar un exemple molt inadequat, tantes litografies que hi deu haver a Catalunya i la litografia que surt a la *Gran enciclopèdia catalana* és un home apallissant una dona. Per tant, aquest és el missatge i l'ús sexista d'aquest cas, d'una imatge, no pas d'una paraula.

El Sr. PRESIDENT: A les esmenes, senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor president, molt breument, perquè tenen importància aquestes expressions respecte a l'acceptació de les esmenes que ha presentat el Grup de la majoria. És molt important, per exemple, també que només en l'11% del Pompeu Fabra s'utilitza com a exemples les dones i el 89% els homes, o també coses molt curioses, com imatges que es veuen per la televisió del Gato Isidoro –si se'n recorden– o del Popeye i la Rosario, que sempre l'home és el fort, l'eixerit i l'intelligent i la dona és la bleada assolada i la que està en inferioritat de condicions.

Des del Grup Socialista, a les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, hem de dir que nosaltres oferim la possibilitat respecte a l'esmena número 1 d'una transaccional que recull part del contingut que ha presentat el Grup de la majoria i també part del punt de la Moció número 1, que diria així: «El Parlament de Catalunya recomana a l'Institut d'Estudis Catalans que en l'elaboració del diccionari oficial de la llengua catalana continuï treballant en la línia que no contingui cap expressió ni acceptació que pugui ser susceptible de discriminació per raó de sexe i que reflecteixi una visió del món androcèntrica.» Aquesta seria una transaccional que oferim al Grup de la majoria.

Respecte a l'esmena número 2, al punt número 2 hi ha una transacció, i els punts números 4 i 5 quedarien tal com estan a la Moció, i amb aquesta transacció s'esmenaria el punt número 2 de la Moció del Grup Socialista i s'hi afegiria un nou punt, número 6. El segon punt és respecte a la qüestió de sol·licitar un estudi específic sobre l'ús no sexista de la llengua, i el punt número 6, que és un punt afegit a la Moció i que forma part d'aquesta transacció, seria: «Accele-
rar l'aprovació del segon Pla per a la igualtat d'oportunitats per a la dona, per tal de garantir el correcte compliment de

l'ús del llenguatge no sexista.» Ens sembla correcte i convenient, atès que el segon Pla per a la igualtat ja fa més d'un any que hauria d'haver estat aprovat, i sembla bo, doncs, introduir-ho en aquesta transacció.

L'esmena número 3 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió s'accepta, que és introduir un canvi respecte que en les mesures en el tema d'ensenyament no es fixi un termini de tres anys sinó que es faci al més aviat possible; ens sembla, doncs, acceptable aquest punt. I també..., no sé si la senyora Vidal ho ha dit o no, però em sembla que el Grup de la majoria retirava l'esmena número 4; crec que aquesta era almenys una de les coses, de les qüestions que nosaltres havíem comentat.

Per tant, resumint, diríem que hi ha una transacció en el punt número 2; els punts 4 i 5 queden igual; al 3, s'accepta l'esmena del Grup de Convergència i Unió, i hi ha una addició d'un punt número 6 que forma part de la transacció a l'esmena número 2.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. La senyora Vidal retira les seves esmenes perquè es puguin tramitar les transaccionals?

La Sra. VIDAL: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Ara el senyor Bargalló, per pronunciar-se sobre les esmenes.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. La senyora Vidal ha dit que estava d'acord amb el fons de la Moció però no amb la forma, i, per mantenir-nos en un nivell d'educació, en la primera esmena del Grup de Convergència estàvem d'acord nosaltres amb el fons però no amb la forma, i vist aquest nivell de consens, d'estar d'acord amb el fons però amb cap de les dues formes, el Grup de Convergència i Unió i el d'Esquerra Republicana s'han posat finalment d'acord amb la forma d'una esmena transaccional, que els passo a llegir. Diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a incidir en l'assumpció de les directrius emanades de les recomanacions per a un ús no sexista del llenguatge del Centre UNESCO de Catalunya i les indicacions per evitar les discriminacions per raó de sexe en el llenguatge administratiu de la Comissió Interdepartamental per la Igualtat d'Oportunitats per a les Dones a l'hora de redactar missatges escrits emesos per l'Administració catalana, projectes de llei, decrets, resolucions, anuncis, comunicacions personals o genèriques a la ciutadania, publicitat institucional, en el context de l'aprovació del segon Pla per a la igualtat d'oportunitats per a les dones i, concretament, d'acord amb aquells objectius que preserven de l'ús sexista i discriminatori de la llengua en qualsevol dels seus àmbits, garantint la seva aplicació a través del compliment de les diverses accions de l'esmentat Pla per a la igualtat.»

No cal dir que proposem i acceptem l'esmena transaccional; per tant, queda retirat íntegrament el text de la nostra Moció, i també, consegüentment, si la senyora Vidal no diu res en contra, queden retirades íntegrament les dues esmenes del Grup de Convergència.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Em sembla que per a la retirada de les esmenes del Grup de Convergència és la senyora Vidal qui s'ha de pronunciar.

La Sra. VIDAL: Sí, senyor president. Estem d'acord amb les transaccionals i a retirar la que ha dit la senyora Martí.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Ara bé, la presidència fa notar que en el text de la transaccional a l'esmena número 1 del Grup Parlamentari de Convergència i el text de la Moció del Grup Socialista, a la tercera línia, «treballant en la línia que no contingui cap expressió ni *acceptació*», això deu ser «ni *acceptació*».

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, senyor president. I, a més a més, en l'última línia, en lloc de «nom», és «món», també.

El Sr. PRESIDENT: «Del món». Molt bé.

Doncs, fetes aquestes puntualitzacions filològiques, passem seguidament a les... Es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* Doncs, votarem conjuntament les dues mocions amb les modificacions que comporta l'acceptació de les esmenes i de les transaccionals.

Vots a favor?

El text de les mocions ha quedat aprovat per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística de la Generalitat

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política lingüística de la Generalitat, presentada pel diputat senyor Ignasi Riera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, que té la paraula per presentar-la. *(Remor de veus.)*

Silenci! Abandonin l'hemicicle en silenci, per favor.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, en nom d'Iniciativa per Catalunya, en el darrer Ple vaig substanciar una interpellació sobre la política lingüística de la Generalitat per insistir en dos blocs de temes, i voldria dir també de problemes. El primer era la presència del català en el món de la justícia, i el segon era fins a quin punt l'Estat assumeix les competències i les obligacions que té en la defensa de les llengües a l'Estat espanyol, de totes elles, amb un seguit de qüestions que poden semblar derivades d'aquesta Proposició, com és, per exemple, el reconeixement de la unitat de la llengua catalana, la ratificació per part dels Governos espanyol, francès i italià del Conveni Europeu de Cooperació Transfronterera i, quan s'escaigui, de la Carta Europea de les Llengües Minoritàries.

La Moció subsegüent, per tant, recull les que van ser les dues preocupacions o els dos temes que jo vaig tractar d'explicar quin era el posicionament d'Iniciativa i en què l'honorable senyor conseller va explicar també quin era el capteniment del Govern.

El primer punt: el tema del català en el món de la justícia. Ja vaig comentar en aquell moment, i ho torno a comentar ara, que l'article de Josep Maria Puig Salellas, notari, al diari *Avui*, del 6 del IV del 94, «Llengua i poder judicial», resu-

mia més tècnicament del que jo hauria estat capaç de fer quins són els problemes que hi ha en aquests moments pel que fa al català en el món de la justícia. Només per recordar algun dels punts, recordo quan parla del tema de la possibilitat del ciutadà d'adreçar-se als jutges i als tribunals en català. Diu Josep Maria Puig Salellas: «Aquest dret, però, és il·lusori, ja que la major part dels jutges i magistrats, així com del personal de l'Administració de justícia, secretaris judicials, en primer lloc, no l'entenen; l'entenen poc o, simplement, no el volen entendre. D'altra banda, com podrà fer-se real aquella possibilitat que les actuacions es facin en català si no el saben escriure?» Ho repeteixo: fins ara, expressions de Josep Maria Puig Salellas, amb un seguit de propostes que ens recomana, precisament, als diputats, sobretot, en aquest cas, als diputats del Parlament de l'Estat, que el tinguin en compte a l'hora de revisar els textos legals generals pel que fa, precisament, a l'adaptació d'aquests textos en el nou temps en què vivim.

D'altra banda, vam fer referència també a un informe —crec que molt important— que va ser adreçat pel Consell dels il·lustres col·legis d'advocats de Catalunya a la Comissió de Justícia i Dret del Parlament de Catalunya en data del 7 d'abril de 1994. Algunes expressions d'aquest document són realment contundents, molt més que les afirmacions que jo vaig fer en el moment de substanciar la interpellació. Llegeixo només dos fragments d'aquest informe: «Lamentem que l'Administració de justícia s'hagi mantingut d'esquena a la realitat política que ha establert la nova Constitució a Catalunya, tot reconeixent la seva personalitat com a nacionalitat i la llengua pròpia. Per a molts ciutadans, adreçar-se als jutjats representa entrar en llocs on encara hi ha regust pre-constitucional i fa que moltes vegades encara es senti com un òrgan no integrat a la nova realitat del país.» Una mica més avall, diu el mateix informe del Consell dels il·lustres col·legis d'advocats de Catalunya: «Massa vegades s'ha repetit des de certs estaments judicials de Catalunya que l'ús de la llengua catalana a l'Administració de justícia no és un problema ni preferent ni que s'hagi de buscar resoldre en un futur immediat. Vista la realitat, hem de considerar que aquesta opinió deu ser fruit del desconeixement, ja que, com a mínim, en aquesta situació s'han incomplert flagrantment les disposicions i els drets establerts per la Constitució. El procés de normalització al nostre país ha avançat aquests anys, especialment en les administracions públiques, incloent-hi les de l'Estat, però, lamentablement, on no s'ha fet gairebé res és en l'Administració de justícia.» Ho repeteixo: són opinions que fem nostres però que ens les suggereix el Col·legi d'Advocats de Catalunya.

Més endavant encara, hi ha un seguit de propostes i de consideracions finals que nosaltres creiem molt importants. La diputada del Grup d'Iniciativa per Catalunya senyora Magda Oranich ha començat a presentar ja proposicions no de llei que tracten de recollir i tracten, per tant, de sotmetre al debat i a la votació, si s'escau, dels membres d'aquesta cambra alguns dels consells que ens dóna en aquest informe el Col·legi d'Advocats de Catalunya.

Això pel que fa al punt primer, el tema de la justícia. I aquí, en la Moció d'Iniciativa per Catalunya, el que demanem és que abans d'acabar l'any tinguem un informe sobre la situació del català en l'Administració de justícia a Catalunya. Em sembla que la dita castellana «ojos que no ven, corazón que no siente» aquí també és important; en la mesura que tinguem molt clar quin és el problema pendent de resolució, segurament ens serà molt més fàcil poder arbitrar les mesures perquè aquests problemes es solucionin. I, si és veritat que aquest any hi va haver ja unes certes partides en els pressupostos del Departament de Justícia que permetien treballar més que no s'havia fet fins ara en el tema de la catalanització de la maquinària de la justícia a Catalunya, em sembla que aquest informe ens suggerirà que hem de ser molt més audaços a l'hora de prendre mesures de tota mena pel que fa, justament, a la normalització del català.

El segon punt de la Moció, el plantejàvem a partir de les resolucions unànimes del Segon Congrés Internacional de la Llengua Catalana, de 1988. Ho fèiem d'aquesta manera perquè aquesta Resolució havia estat reconeguda per molts dels membres d'aquesta cambra, havia estat, fins i tot, saludada com una iniciativa importantíssima, en la qual tots ens sentíem identificats, i que havia aconseguit, per tant —ho repeteixo—, la unanimitat política de la cambra; no la unanimitat tècnica, perquè com a tal no havia estat mai sotmesa a votació i perquè hi ha alguns punts que segurament no poden ser discutits o votats o aprovats en el marc d'aquesta cambra, perquè depassen, per exemple, temes que van més enllà del que és Catalunya en tant que comunitat autònoma i que, per tant, tampoc no podrien ser aprovats en aquesta cambra, perquè no podem substituir la voluntat política dels ciutadans del País Valencià o dels ciutadans de les Illes, per exemple. Però em penso que el sentit d'aquesta Resolució del Segon Congrés Internacional de la Llengua Catalana és interessant, raó per la qual, i, tot i que sé que les senyores diputades i els senyors diputats la tenen molt present, la llegeixo per acabar aquesta intervenció meua.

Proposa, entre les seves conclusions, el Segon Congrés Internacional de la Llengua Catalana: «el reconeixement explícit efectiu de la unitat de la llengua catalana per part de l'Estat espanyol i de tots els governs autònoms». Això és important. Jo crec que, amb el temps, els nostres néts o besnéts —i potser abans les nostres filles i fills— consideraran una ofensa que hi hagi llengües, com la llengua valenciana, que aparegui com una llengua diferenciada del català. Això, que fa que en aquests moments hi hagi traduccions oficials de molts textos en català i en valencià, suposo que va contra tot sentit comú i contra el més mínim seny filològic que sembla que hauria d'imperar en aquest país o en aquest conjunt de països.

Segon punt: un organisme amb representants de les institucions a tots els Països Catalans per tal de coordinar-hi i impulsar els processos de normalització lingüística. En això hem de dir que s'ha fet alguna cosa, se n'està fent més encara; hi ha temes que han estat pendents durant molt de temps, com és, per exemple, el reconeixement de les titulacions:

per poder ensenyar català un ciutadà que hagi estudiat filologia catalana a la Universitat de València, perquè pugui ensenyar català a les Illes o al Principat, cosa que no sempre ha estat resolta; més encara: hi ha materials comuns que poden ser, evidentment, durs per a tots els alumnes dels Països Catalans, que es poden elaborar a qualsevol de les regions d'aquests Països Catalans. La plena assumpció del significat del..., anava a dir del concepte «llengua pròpia» per les institucions de Catalunya, del País Valencià i de les Illes, l'impuls, per part dels poders públics, de la creació efectiva d'un espai català de comunicació, amb atenció particular als mitjans oferts per les noves tecnologies àudio-visuals, com a plataforma de defensa de la identitat comuna davant el procés de transformació en el marc comunicatiu europeu; una política lingüística de l'Estat espanyol que respecti escrupolosament els mandats que resulten de la Constitució i dels estatuts d'autonomia —d'això, ja en vam parlar, i molta estona, al moment de la substanciació de la interpellació—, el reconeixement de l'oficialitat del català a la Franja de Ponent com a llengua que hi és pròpia —és un d'aquells temes que segurament nosaltres no podríem aprovar unívocament, només des d'aquest Parlament—, i la ratificació per part dels governs espanyols... —i això ja ho he citat abans.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió: per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Moltes gràcies, molt honorable senyor president. Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, davant de la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya i pel seu diputat, el senyor Ignasi Riera, el propòsit de Convergència i Unió és, en primer lloc —i fent referència al punt primer—, «los ojos verán y el corazón sentirá». Per tant, votarem afirmativament el primer punt, i, per tant, doncs, no cal explicació: ens sembla bé que el Departament de Justícia faci arribar aquest informe sobre la situació del català en l'Administració de justícia, i tant de bo que aquesta situació cada vegada sigui millor pel que fa al manifest dels col·legis d'advocats i que, lògicament, aquest manifest perdi vigència ràpidament.

Pel que fa al segon punt, el Grup de Convergència i Unió hi ha presentat una esmena de modificació, en la qual, al nostre entendre, hem volgut posar més prudència que entusiasme..., diàleg, el convenciment, en certa manera. Prudència que, per altra banda, no vol dir mai renúncia, i que més aviat significa acomodar els desitjos a l'ara i l'aquí. De tota manera, he de dir que som entusiastes i no renunciem als acords de les resolucions del Segon Congrés Internacional de la Llengua Catalana, però també ens cal fer cas d'allò que el Consell Social de la Llengua Catalana té constantment present, és a dir que la modificació gradual del comportament lingüístic de les persones ha de ser el resultat del canvi també gradual del funcionament lingüístic dels organismes que vertebraven la societat i influeixen en tots els ordres de la vida. Voldria remarcar aquesta gradualitat: aquesta gradualitat

tat fa referència a la periodicitat dels objectius –la «periodització» d'aquests objectius–, a l'evolució de la societat, al clima polític i a la seva rendibilitat, i que tot això, combinat, ha de sumar sempre convivència. Tenint en compte aquests elements, creiem que el text presentat, pel que fa al segon punt, no acaba d'assumir, pel que fa al punt 3 del segon apartat, la situació actual de cadascun dels diversos àmbits lingüístics i dels seus lligams, que, en certa manera, l'illustre diputat ja hi ha fet referència.

Pel que fa al punt segon, la diversitat d'institucions afectades i les seves competències, que, més enllà de les resolucions del Congrés Internacional de Llengua Catalana, han de coordinar-se a través d'una base de consens, fonamentalment polític i no estrictament de mandat.

Pel que fa al punt 4 i al punt 6, la intervenció de l'Estat hauria de sorgir quan les institucions valencianes, de les Illes i d'Aragó fessin actuacions i aportacions formulades i plantejades conjuntament. Probablement una coordinació global, igualitària i institucionalitzada de les actuacions entre els diversos governs autonòmics és més rendible, i, per tant, més eficaç.

Per tot això, la nostra esmena va orientada a plantejar al Govern de l'Estat tres objectius, i a sol·licitar-li –perquè el record no es perdi en el temps– el respecte i la protecció de la llengua catalana, d'acord amb allò que la Constitució i l'Estatut diuen; el reconeixement de la seva unitat, que la història i la literatura assumeixen absolutament i plenament; la ratificació de la llengua catalana plenament en el marc del conveni europeu de cooperació transfronterera i en la carta europea de les llengües. Aquests respecte, protecció, reconeixement i ratificació són àmbits competencials directes del Govern, al qual va adreçada aquesta sol·licitud, a través del Govern de la Generalitat.

No m'entretinc a llegir-los l'esmena, perquè vostès ja la tenen, i, per tant, estalviarem temps, però, en tot cas, amb la convicció i amb el diàleg, alhora, us convidem a utilitzar la divisa de Salvat-Papasseit, ara que celebrem el seu aniversari, i que diu: «Al llavi, una flor, i l'espasa ferma.»

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Descals. Poden intervenir ara els grups que no han esmenat. El senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Per posicionar-me en aquesta Moció, per dir que donaré el meu assentiment als dos punts, votaré a favor dels dos punts, i entenc molt bé el discerniment que ha fet el diputat Riera, el senyor Ignasi Riera, de posar el primer punt, perquè entenc que l'Administració de justícia és l'assignatura pendent de la normalització lingüística, on..., d'alguna manera, és, diguéssim, el lloc on més difícil es fa intentar fer entendre als professionals de la justícia que arriben a Catalunya que aquí la llengua pròpia és el català, i és un combat no resolt favorablement, encara, per l'experiència que jo en tinc, per anar als jutjats de manera professional.

El segon punt, el votaré a favor, també, perquè en el seu conjunt és un impuls a la normalització lingüística en l'àm-

bit dels Països Catalans; és el que està dient, i també vol ratificar i consolidar aquest ús, creant un espai català de comunicació.

No m'estendré més, perquè en el seu conjunt em sembla una moció valuosa, pels aspectes que he dit.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular està plenament d'acord que abans d'encetar de nou el procés de negociació política sobre l'avantprojecte de llei de reforma de la Llei de normalització lingüística es facin estudis sistemàtics que defineixin el marc social i l'equilibri lingüístic que s'ha assolit amb llibertat i tolerància a casa nostra, un equilibri que no ha comportat, en cap cas, coaccions, sinó que ha de ser el resultat de la lliure elecció dels ciutadans i del fet innegable que aquest país, com a nacionalitat plurilingüe, ha assolit una convivència lingüística exemplar.

En aquest sentit, demanar que es realitzin estudis imparcials sobre la situació del català a l'Administració de justícia és positiu, és altament positiu, i per això votarem a favor del punt 1 de la Moció, sempre que es tingui en compte que l'objectiu prioritari és garantir el dret dels ciutadans a tenir una justícia ràpida i eficient, en qualsevol de les dues llengües, a Catalunya. Confiam que la Conselleria de Justícia tindrà la mateixa sensibilitat per a totes les mancances materials dels tribunals catalans, perquè aquestes acaben afectant, ho vulguem o no, els drets i les llibertats; és a dir, poden afectar les garanties constitucionals dels ciutadans de Catalunya.

Pel que fa a les resolucions del Segon Congrés Internacional de la Llengua Catalana, el nostre Grup Parlamentari entén que en aquestes hi ha un cert component, diríem, de catastrofisme, i, en qualsevol cas, tal com s'incorporen a la Moció d'Iniciativa, també d'imprecisió –des del nostre punt de vista, d'imprecisió. En primer lloc, perquè la unitat de la llengua catalana, al nostre entendre, és una qüestió que han de resoldre els científics, i sembla que la posició en el camp de la lingüística és clara; si de cas, podríem parlar de llengua catalano-balear-valenciana, però, fora d'aquest nominalisme, ningú amb prestigi discuteix la unitat gramatical de la llengua comuna a aquestes comunitats autònomes. En segon lloc, perquè cada comunitat té una realitat sociològica diferenciada, i perquè no s'ha d'homogeneïtzar en funció d'un mateix model la política lingüística de Catalunya, les Balears i València. En tercer lloc, perquè ningú no nega que el català és la llengua pròpia i comuna de Catalunya, de Balears i de València: és una obvietat, com és una obvietat que el castellà és també una llengua d'aquestes comunitats. En quart lloc, perquè tots estem d'acord que la plena assumpció del significat de llengua pròpia, entesa en sentit ampli i no exclusiu ni tancat, és una assumpció plenament incorporada; els ciutadans d'aquest país i de les altres comunitats autònomes afectades volen continuar tenint dues llengües, i volen

triar en llibertat en quina expressar-se, sense complexos ni victimismes. En cinquè lloc, perquè tots som favorables a la creació efectiva d'un espai català de la comunicació, especialment, en el món de les televisions, sempre que aquest no s'entengui només, com passa ara, com el dret de TV3 a difondre el seu senyal a València, sense que la televisió valenciana tingui un dret correlatiu a Catalunya, perquè això només pot comportar, a llarg termini, incomprendiments. En sisè lloc, perquè l'Espanya actual és un dels països d'Europa occidental on es respecten més escrupolosament els drets de les llengües minoritàries; per nosaltres tots els drets són importants, perquè aquesta convivència en llibertat sobre la qual es fonamenta la nostra democràcia no pot fer discriminacions entre els drets dels uns i els drets dels altres: tots són importants, perquè entre tots fem possible conviure en llibertat.

Pel que fa a l'oficialitat del català a la Franja de Ponent, entenem que aquesta oficialitat ha de ser quelcom promogut pels mateixos ciutadans d'Aragó, i no entesa com una qüestió importada de la nostra comunitat. La defensa del català a Aragó és una cosa que han d'assumir i desitjar els mateixos aragonesos catalanoparlants, i, en tot cas, nosaltres només ens podem solidaritzar amb la seva voluntat de mantenir una identitat cultural pròpia dins del conjunt de la seva regió.

Finalment, creiem que seria molt positiva la ratificació, per part del Govern espanyol, del conveni europeu de cooperació transfronterera i de la carta de les llengües minoritàries, però, en aquest cas, en el seu sentit íntegre, no només quan, com diu el text de la Moció, «s'escaigui», perquè, si assumim aquesta carta, l'hem d'assumir de forma íntegra, amb tot el que implica el reconeixement del dret de les famílies que els seus fills rebin l'ensenyament infantil en la seva llengua familiar.

El Grup Parlamentari Popular votarà, doncs, a favor del primer punt de la Moció a debat i en contra dels apartats 2, 3, 4 i 6 del punt 2, ja que, tal com he esmentat, en la redacció que fa Iniciativa s'introdueixen elements, si més no, d'imprecisió que aconsellen una redacció més acurada a la realitat lingüística catalana, a les disposicions de la Constitució, l'Estatut i la Llei de normalització lingüística. Donarem el nostre suport, en canvi, al punt 2, si aquest queda redactat amb els tres apartats que proposa l'esmena de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya donarà el seu vot favorable al text d'aquesta Moció que ens presenta el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, a tots i a cadascun dels seus punts i, en el cas, de ser admesa l'esmena que presenta el Grup de la majoria, també en aquest cas tindria la Moció el nostre vot favorable.

Pel que fa referència al primer dels punts, és obvi que es tracta d'un punt absolutament útil, sobretot quan es produeix poques setmanes després que el Consell dels col·legis d'advocats de Catalunya elaborés un informe sobre l'ús absolutament marginal que l'única llengua pròpia d'aquest país té a l'Administració de justícia. Feliçment el plantejament d'aquest punt de la Moció ens arriba en uns moments on —insisteixo per segon cop en l'ús de l'adverbi de manera «feliçment»— el president del Tribunal Superior de Justícia, senyor Somalo, que pel que fa referència al seu cognom i a la relació en alguns aspectes, a la normalització de la llengua catalana hi fa plenament honor al seu llinatge, el senyor Somalo, deia, ha estat finalment apartat del càrrec que ocupava fins a aquests moments i també confiem que hagin estat apartades determinades actituds de secundarització i minorització de la llengua catalana a l'Administració de justícia, ja que, com havia manifestat en més d'una ocasió el fins fa poc president d'aquest Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, l'ús de la llengua catalana, al seu entendre, ja era un ús que depenia estrictament de la llibertat dels ciutadans, quan aquesta és una afirmació plena, òbviament, de cinisme si es té en compte que determinades llibertats no és pas fàcil d'exercir-les si no tenen els mitjans adequats.

La resta de punts de la Moció del Grup Parlamentari d'Iniciativa incideixen en acords presos en el seu moment, conclusions preses en el seu moment pel Segon Congrés Internacional de la Llengua Catalana, i és obvi que, essent com van ser la manifestació col·lectiva d'una voluntat diversa, no només de l'àmbit científic, sinó també civil del nostre país, no podem fer d'altra manera que assumir-les com a pròpies.

Pel que fa referència a l'esmena que presenta el Grup de la majoria, entenem que té un seguit d'elements que la fan també acceptable i plenament identificable amb els criteris del nostre Grup, malgrat tot, amb alguna excepció. Per una banda, pel que fa referència al punt 2 d'aquesta esmena de modificació, el primer dels paràgrafs de la Moció es refereix a un acord que ja en el seu moment, el mes de desembre de 1988, va ser pres per unanimitat, a proposta del nostre Grup Parlamentari, per la Comissió de Política Cultural del Parlament. Tenim, però, massa sovint la sensació que cadascuna de les vegades que es fa referència a la necessitat d'arribar a acords puntuals amb les administracions de la resta del domini lingüístic es treu l'Administració del País Valencià, l'Administració de la Generalitat valenciana com a coartada, i entenem que cal posar fi a aquesta situació de coartada de l'Administració de la Generalitat valenciana, en el sentit que si **no** és possible de moment, encara, arribar a determinats acords amb totes les administracions, almenys que es facin els passos necessaris perquè aquests acords siguin possibles amb aquelles administracions que ja admetin de treballar en aquest sentit a patir d'aquest moment.

El punt següent fa referència a una política lingüística a l'Estat espanyol de respecte i protecció escrupolosa de «les diferents modalitats lingüístiques», entre les quals es troba el català, paràgraf noble i bellament escrit, que sovint, vista

quina ha estat la tradició de l'Estat espanyol i la sensibilitat democràtica de l'Estat espanyol cap a la diversitat, no passa de ser –molt ens temem– un cert brindis, ni que sigui solemne, al sol. I en aquest sentit sí que voldríem i ens agradaria que el Grup que ha proposat aquesta esmena i el Grup que, en definitiva, haurà de dir en un darrer moment si l'admet o no com a pròpia fes incís en la conveniència de modificar l'expressió aquesta de «diferents modalitats lingüístiques», que apareix en el text d'aquesta Moció, per una altra de més clara, des del punt de vista científic, i que potser, diguem-ne, no deixés cap porta oberta a un sentit equívoc, com podien ser «les diferents llengües de l'Estat espanyol» o «idiomes de l'Estat espanyol», sense més consideracions.

El reconeixement explícit i efectiu de la unitat de la llengua catalana –com molt bé ha apuntat l'il·lustre diputat senyor Simon Pujol– és un tema que ja qui l'havia de discutir ja l'ha discutit, que és l'estament científic; el que passa és que no sempre la ciència va unida al sentit comú, sobretot quan és exercit per part de determinats grups polítics. I és per aquest motiu que admetre aquest element comportaria necessàriament que, per exemple, les institucions de l'Estat espanyol cessessin en la seva obstinada voluntat editorial de publicar textos legals en llengües inexistents, almenys mentre aquestes llengües inexistents no compartissin també el goig de l'edició amb altres variants dialectals de la llengua espanyola. Últimament hem vist una referència, que va també en aquesta línia, com és la possibilitat d'incorporar al registre de llibres de l'ISBN els llibres escrits en una nova llengua que s'ha incorporat al món de la ciència filològica que seria el valencià; estem parlant de fa només pocs mesos. És clar que per la mateixa línia que apuntava amb una afirmació plena de bona voluntat el senyor Simon Pujol de llengua catalano-valenciano-balear seria una afirmació que nosaltres no tindríem el més mínim problema a acceptar si figurés al costat, òbviament, d'una altra afirmació del mateix nivell científic com, per exemple, la llengua hispanoguineano-porto-riquenya, posem per cas. (*Remor de veus.*)

Pel que fa referència al darrer dels punts de la Moció, la ratificació per part del Govern espanyol, del francès i de l'italià del Conveni europeu de la població transfronterera, es refereix també a un acord que en el seu moment, a proposta del nostre Grup, ja va aprovar la Comissió de Política Cultural i que, per tant, ens felicitem que novament sigui en aquests moments sotmès a votació en aquest ple. Ens en felicitem relativament, perquè el fet que s'hi torni a portar de bell nou ja dóna idea de quin ha estat fins ara el nivell de compliment d'aquell acord pres per aquest Parlament.

Nosaltres voldríem, en definitiva, que l'aprovació d'aquesta Moció fos un impuls a reprendre novament les converses entre els distints grups parlamentaris a l'entorn de la necessària i urgent modificació de la Llei de normalització lingüística de Catalunya, com ja hem plantejat en més d'una ocasió. I fóra bo que féssim això abans no sigui massa tard, és a dir, abans no s'ensenyoreixin del nostre context polític mals que poden ser pitjors que els que ara tenim. Probablement per fer això hauríem de passar de tenir al llavi

una flor, com apuntava encertadament amb vers de Salvat-Papasseit el sempre il·lustrat diputat senyor Joan Descals, a tenir una mà a l'espasa; en aquest cas l'espasa decidida d'una vegada de la racionalitat, però també de la defensa irreductible dels nostres drets lingüístics, que ja toca.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Dalmau.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Senyor president, senyores i senyors diputats, jo seré molt breu, en bona part perquè part del que m'hauria agradat de dir ja s'ha dit aquí. Podria tenir la temptació potser de fer algunes anotacions a algunes de les expressions del meu col·lega senyor Simon Pujol, però el senyor president em diria que la meua obligació és referir-me directament a la Moció i no replicar el que diuen altres companys, perquè estava ple d'algunes reserves, tals com parlar de si la catalanització de la justícia pot *alentir* la justícia: no sé per què; és a dir, la justícia a Catalunya ha de ser *catalana*, no ha de ser *lenta*, ha de ser *catalana*; ni serà més lenta ni més ràpida perquè sigui catalana o castellana. (*Remor de veus.*) Ni aquesta expressió de, parlant des de Catalunya, utilitzant l'expressió «la llengua minoritària». A mi m'ha fet pensar, quan abans es parlava de l'androcentrisme del llenguatge, que a vegades quan parlem de llengües hi ha unes persones que utilitzen l'«hispanocentrisme», perquè la llengua catalana no és una llengua minoritària que calgui protegir, és la llengua pròpia de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Contingui les seves interpretacions...

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Per tant, com que ja esperava l'advertiment del president, deixo això i vaig directament a la Moció.

La Moció, efectivament, té dos punts que són ben diversos: un fa relació a l'Administració de la justícia. M'ha agradat que avui el senyor Ignasi Riera ens portés un text que jo havia portat també perquè l'altre dia no en va parlar i avui sí, que és aquest informe del Consell dels il·lustres col·legis d'advocats de Catalunya. Jo havia marcat, senyor Riera, unes citacions a llegir aquí i són les mateixes que vostè ha llegit. Només n'afegiré una: quan ells diuen, els col·legis d'advocats catalans, que «en la situació de la justícia, el català a la justícia, el resultat és un erm, pel poc que s'ha fet i que ha estat o bé inadequat o, com a mínim, ineficaz, ja que no és possible exercir pels ciutadans d'aquest país el dret d'adreçar-se a l'Administració de justícia en català»; així de clar.

Com que no repetiré les que ell ha esmentat, sí que voldria parlar, en canvi, també d'una cosa que fan els advocats, que em sembla, col·legues com són meus, que fan un advertiment que em sembla molt procedent, que és que en part això dependrà, també, de la mateixa actitud dels advocats de Catalunya. Aquest estudi es refereix a la problemàtica de l'actitud d'alguns advocats que consideren que utilitzar la llengua catalana perjudica els interessos dels seus defensats,

cosa que el mateix informe reconeix que és cert, que pot tenir una certa justificació, però que no deixa de ser una manifestació d'una gran mancança del nostre estat de dret. I acaben dient: «els col·legis d'advocats de Catalunya hem de convèncer els col·legiats i posar els mitjans de suport necessaris per tal que facin exercici pràctic de l'ús del català». Aquesta responsabilitat dels professionals és fonamental. És a dir, cal la presència del català a l'Administració de justícia, però també cal que els qui s'hi adrecen, i particularment els advocats de Catalunya, tinguin la voluntat d'utilitzar la llengua catalana. Ja es desprèn de les meves paraules, en definitiva, que nosaltres votarem a favor del primer apartat de la Moció.

Pel que fa al segon, nosaltres celebrem que Convergència i Unió hi hagi presentat l'esmena que hi ha presentat, perquè jo crec que el company Ignasi Riera, endut per l'entusiasme que li provoca la magnífica resolució del Segon Congrés Internacional de la Llengua Catalana, ens havia posat entre cap i coll un text pre-constitucional i pre-estatutari que no s'ajusta al marc jurídic vigent i que, per tant, si l'haguéssim hagut de votar punt per punt hauríem topat directament amb allò que era una manifestació de voluntat d'un congrés de llengua catalana amb allò que ha de ser un llenguatge parlamentari, un llenguatge ajustat al marc jurídic. Crec que l'esmena de Convergència i Unió, precisament, salva aquest inconvenient i, per tant, ens permet a tots de donar-hi el nostre vot favorable, que és el que farà també el nostre Grup en aquest segon apartat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Dalmau.

(*El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.*) El senyor Simon Pujol, per què demana la paraula? (*Remor de veus.*)

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Per al·lusions directes, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: No han sigut directes a vostè, sinó a les expressions que vostè ha proferit. Però té un minut...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: D'acord amb el Reglament, senyor president. Només per aclarir, senyor Dalmau, que quan jo parlava de llengües minoritàries em referia –i ho he dit expressament– a llengua minoritària amb referència a Europa, i, evidentment a Europa –està en el text i es podrà veure en el *Diari de Sessions*–, evidentment, tothom estarà d'acord que el català, vulguem o no vulguem, és una llengua minoritària quant a les llengües europees, i a més... (*remor de veus*), és una terminologia (*remor de veus*)..., és una terminologia reconeguda... (*Forta remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, aclarit això, no... Té més coses a dir?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: És que he sigut alludit tres vegades, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Com?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Que he sigut alludit tres vegades, senyor president. (*Remor de veus.*)

Quant al fet que la justícia ràpida i eficient ha de ser per si i no en funció de la llengua, hi estem d'acord, senyor Dalmau, però, fixi's, també tingui en compte –no sé si no ho ha

escoltat– que jo he dit que confiem que, precisament, la trava que hi ha perquè no sigui així ha de suplir-la la Conselleria de Justícia i tenir la mateixa sensibilitat per a totes les mancances materials dels tribunals catalans quant a la llengua catalana.

Gràcies, senyor president.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, senyor..., no, molt bé: moltes gràcies, vull dir, senyor Pujol. (*Rialles i remor de veus.*)

Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el proponent de la Moció, el senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Per posicionar-me sobre l'esmena del Grup majoritari de Convergència i Unió, després, naturalment, d'haver agraït el posicionament de tots els grups i dels diputats senyors Reguant, Pujol, Carod-Rovira, Dalmau i Descals.

Efectivament –ja ho he anunciat a tots els portaveus de tots els grups en aquest tema–, acceptem aquesta esmena perquè creiem evidentment que millora –ja ho he dit també– la nostra proposició, la proposta de text de la nostra Moció. I, a més, perquè recull els punts que jo considerava essencials d'aquella resolució del Congrés de la Llengua Catalana.

Primera cosa, és un text de moció, o la Moció que serà aprovada demana que el Govern de la Generalitat sol·liciti al Govern de l'Estat totes aquestes coses. Per tant, un camí important i important, a més, en aquest moment, perquè el que estem plantejant és el català en el marc de l'Estat espanyol i en el marc d'Europa, que són els dos referents que volem que en aquest cas quedin ben clars. I precisament també, en aquestes converses, en aquest adreçar-se al Govern central, es diu: aquí tenim les conclusions del Segon Congrés Internacional de la Llengua Catalana, que el text de la Moció ressalta com un congrés important.

En el segon punt, que seria el primer, el tema del respecte i la protecció escrupolosa de les diferents..., i aquí sí que demanaríem l'acceptació, com a esmena o com a transaccional, ni que fos tècnica, de «llengües» per «modalitats lingüístiques entre les quals es troba el català».

El tercer punt, el reconeixement explícit i efectiu de la unitat de la llengua catalana. Seria molt important que en aquests moments hi hagués un pronunciament d'àmbit estatal sobre aquesta qüestió, perquè és una cosa que em penso que s'hi ha fet massa broma, no s'hi pot fer broma, continua havent-hi en aquests moments una doble línia de consideració de molts catalans o de moltes, diguem-ne, variants d'una cosa que inicialment era el català, i això que en el cas del castellà ens semblaria una ofensa a la unitat de la llengua també ho és en el cas del català. Per tant, és important que hi hagi una declaració solemne en aquest punt –ho repeteixo–, no solament d'aquest Parlament, que ja l'ha feta, sinó del Parlament de l'Estat.

I, finalment, la qüestió europea. Després hi ha una moció que planteja el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya que parla d'un dels temes... (*Pausa.*) No? No hi és? Doncs, d'acord...

El Sr. PRESIDENT: Ha estat retirada.

El Sr. RIERA I GASSIOT: D'acord, d'acord. Doncs jo no ho sabia, però dic que en tot cas, en aquests moments, tots els temes relacionats amb el català a Europa tornaran a ser temes molt actuals. Si, en aquests moments, el Parlament de Catalunya aprova per una gran majoria aquesta Moció, tindrem més clar que hem d'insistir als nostres eurodiputats que vagin a Europa recordant allò que ja van aprovar, jo diria que a la baixa, en el període de sessions anterior, perquè incrementin la presència i l'oficialitat del català a Europa. Penso només una cosa: si avui és aprovada aquesta Moció, i com que al cap de sis mesos s'entén que ja pot haver-hi un control sobre l'acompliment d'aquesta Moció, podríem dir que podem acabar el 94 comprovant que s'han fet passos endavant importants sobre el tema del reconeixement del català en l'àmbit de l'Estat i en l'àmbit d'Europa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Hi ha... *(El Sr. Descals demana per parlar.)* Sí, el senyor Descals per què demana la paraula?

El Sr. DESCALS: Sí, per acceptar la proposta presentada a transacció o esmena tècnica del senyor Ignasi Riera.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs queda incorporada en el text de la Moció aquesta modificació. O sigui, és suprimint això de «les modalitats lingüístiques».

El Sr. RIERA I GASSIOT: «Modalitats lingüístiques» substituït per «llengües».

El Sr. PRESIDENT: Perfecte. Molt bé. Ara hauria de venir en ajuda meua el senyor Simon Pujol per dir-me de quins punts vol votació separada.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Jo he manifestat que, si acceptaven les esmenes de Convergència i Unió, jo votaria favorablement els dos punts...

El Sr. PRESIDENT: Els dos punts?, sencers? Molt bé.

Doncs, així, se sotmet a votació el text de la Moció.

Vots a favor?

La Moció ha quedat aprovada per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les urbanitzacions privades

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre les urbanitzacions privades, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Morera, sembla. *(Remor de veus.)*

Silenci!

El Sr. MORERA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest diputat va substanciar, en la darrera sessió parlamentària, una interpellació dedicada a la problemàtica, encara, del fenomen dels nous assentaments residencials, és a dir, de les urbanitzacions. I dic «encara» perquè al meu entendre, a l'entendre del nostre Grup, a diferència, segurament, del partit de la majoria i d'altres, entenem que ca-

len actuacions decidides i globals per part del Govern de la Generalitat en aquesta qüestió. Som del parer que el fenomen de la segona residència i de la consegüent especulació sobre el territori dels anys seixanta i setanta encara no s'ha resolt del tot i, a més, denunciem, una vegada més, certes permissions del Govern de la Generalitat en edificacions en sòl no urbanitzable. Les dues qüestions són, en definitiva, la raó de ser d'aquesta interpellació i, per tant, de la Moció que avui surto a defensar.

En aquesta Moció no tractem algunes de les moltes qüestions que ha comportat la gran expansió de les urbanitzacions a Catalunya, per exemple, el fet que en la majoria de casos s'ha passat de ser segona residència a primera, amb tots els conflictes d'interessos que això ha comportat i ha generat, del vell nucli respecte al nou nucli, el de les urbanitzacions, i d'altres qüestions que aquesta problemàtica, aquest fenomen, el de les urbanitzacions, ha comportat a casa nostra.

L'interès d'aquesta interpellació se centra en quatre punts, que ja vaig expressar-ho a bastament en la interpellació i que es concentren i es caracteritzen i es puntualitzen a partir dels quatre punts de la Moció que Esquerra Republicana presenta.

El primer punt fa referència a un fet que entenem que és prioritari i elemental, que hauríem de tenir i disposar a casa nostra. Sobta que a finals del segle XX a Catalunya no es tingui un inventari, un cens adequat, actualitzat de l'estat de la majoria d'urbanitzacions del nostre país, no només d'urbanitzacions, sinó de poblament en general, i sobta perquè jo tenia entès que més o menys es tenien dades fiables i he pogut constatar, després de diverses preguntes i indagacions que he fet, que realment no es té. Per tant, resulta que avui a Catalunya, encara que sembli dur constatar-ho, avui a Catalunya no se sap en quina situació es troben la majoria d'urbanitzacions de Catalunya. Per tant, el que demanem és que es faci aquest cens, que des del Departament d'Obres Públiques no es veuria malament i que no entenem, a hores d'ara, per què no s'ha fet.

Aquest és un tema complex; d'acord que cada urbanització té o està en un moment diferent, que va des de la que té la planificació, el projecte d'urbanització absolutament acabat i que la majoria de serveis els tenen acabats, però tenim, per altra banda, la que no disposa de planejament, la que no disposa de projecte d'urbanització i la que no disposa, en massa casos, dels serveis mínims exigibles en un assentament urbà a finals del segle XX. Per tant, el que demanem és purament i senzillament saber, en aquesta qüestió, on ens trobem, amb què ens trobem, etcètera.

Aquesta és una de les conclusions que també és una de les raons per la qual el nostre Grup ha presentat a hores d'ara aquesta interpellació —a part de l'altra que ja he comentat i que comentaré més tard—, una de les conclusions a què va arribar una trobada que es va fer a Tremp, organitzada per la Federació de Municipis, i en la qual una de les primeres conclusions era, precisament, la demanda d'aquest cens. Doncs, bé, Esquerra Republicana, igual que molts po-

lítics, tècnics, etcètera, especialistes en la matèria, demanem que es passi a confegir i elaborar aquest cens. Per poder actuar és absolutament necessari i prioritari saber exactament on ens trobem.

També demanem en aquesta Moció que, tal com es va presentar la passada legislatura, es reprengui la iniciativa que es va presentar, que era la d'un projecte de llei de règim intern de les urbanitzacions privades. Si es consulta la problemàtica que ens porta l'*Aranzadi*, la jurisprudència, trobem que d'un temps cap aquí s'ha accentuat de nou la conflictivitat judicial pel que fa a totes les qüestions internes de les urbanitzacions, s'entén de les urbanitzacions no recepcionades, que es mouen, per tant, en paràmetres de dret privat i el que veiem i el que entenem és que fa falta, no només a Catalunya sinó a l'Estat, però concretament a Catalunya una regulació estricta, concreta, que posi una mica de pau jurídica a tota aquesta qüestió. I d'aquest parer, també hi ha moltíssima gent que és d'aquest parer, des de responsables polítics fins a alguns col·legis —d'advocats, etcètera—, perquè la veritat és que si es contempla aquesta jurisprudència s'ha d'arribar sense cap mena de dubte a la idea que es va tenir la passada legislatura. I deia, per altra banda, que servia per a ampliar el Dret civil català en un àmbit en el qual entenem que tenim absolutes competències i que permetria, a part de legislar i, per tant, de representar un avenç important, que Catalunya disposés d'una legislació de què la majoria de comunitats autònomes i la resta de l'Estat no disposen.

Demanem també, en aquesta Moció, al tercer punt, formalitzar de nou un conveni, per tant, no fem propostes noves ni innovadores, senzillament entenem que algunes de les iniciatives que s'havien fet al seu dia per intentar resoldre els dèficits de les urbanitzacions a Catalunya es tornin a dur a terme, es torni a portar endavant, cosa que, malauradament, doncs, fins ara no s'ha produït.

Ja vaig parlar l'altra vegada que vam seguir amb molt interès una iniciativa en l'anterior legislatura en què es va arribar a un conveni entre el Govern de la Generalitat i, en aquest cas, el Banc de Crèdit Local, que va permetre —si més no, dinamitzar la qüestió— que molts ajuntaments i urbanitzacions es moguessin per la problemàtica que els porta i que comencessin a endegar actuacions en diversos aspectes per tal que, a partir d'aquests crèdits, es poguessin arranjar les seves urbanitzacions i els seus dèficits.

Jo tinc una pregunta —i ho dic perquè segurament després sortirà— que vaig fer a la Conselleria de Governació i se'm va dir que hi van haver trenta-cinc municipis que van presentar sol·licitud, i concretament afectava noranta-tres urbanitzacions. D'aquestes, finalment, les que van tirar endavant aquests crèdits i, per tant, van aplicar aquest conveni, no ho sé, francament, el que sí que vaig explicar l'altra vegada és que en les condicions en les quals es va fer aquest conveni, la veritat és que el més normal és que no tingués èxit, com finalment es va comprovar.

El que demanem és que en les condicions actuals, és a dir, amb un interès molt més baix, pràcticament a la meitat

del que estava al seu dia, avui dia aquesta iniciativa tindria molt més ressò que en l'altra ocasió, permetria que aquestes urbanitzacions i els seus ajuntaments, que és una problemàtica fonamentalment encara ara municipal, poguessin, amb voluntat pròpia i també dels ajuntaments, acollir-se a aquestes ajudes que els permetria avançar en els dèficits que encara tenen i que encara pateixen, malgrat els anys que ens porta de competències exclusives en urbanisme i competències en el medi, etcètera.

I, per últim, l'última Moció, o l'últim punt d'aquesta Moció que presenta Esquerra Republicana, és una constatació —ja vaig explicar-ho a la interpellació—, que entenem que, malgrat els avenços que ha significat la legislació en urbanisme de la Generalitat, dels anys 80-81, dels avenços significatius que s'han produït o que han fet que no es produïssin assentaments nous a Catalunya en sòl rústic, el que és ara sòl no urbanitzable, encara tenim i encara veiem casos, massa casos i alguns casos força espectaculars, que malgrat aquesta legislació, malgrat les no-permissions legals que aquest tema o aquestes possibilitats tenen avui a Catalunya, malgrat tot i malgrat fins i tot el canvi de capteniment del Govern en alguns aspectes, malgrat tot, la realitat ens demostra que a Catalunya es produeixen actuacions urbanístiques a partir de requalificacions de terrenys, és a dir, de sòl no urbanitzable, sòl rústic, que es passa a sòl urbà, amb criteris que no entenem i que des d'Esquerra Republicana i des d'algun altre Grup ja s'han fet denúncies particulars i particularitzades, però que Esquerra Republicana no entén ni pot concebre.

Entenem que en aquest criteri s'imposa un canvi de capteniment per part del Govern de la Generalitat, d'actuar de forma més rigorosa en el sòl no urbanitzable. Avui mateix s'ha debatut una proposició de llei per part del Grup Socialista, al qual Esquerra Republicana s'hi ha adherit, i que no fa res més, des de diferents punts de vista, que contemplar una mateixa qüestió: massa permissibilitat per part del Govern de la Generalitat i del Departament d'Obres Públiques pel que fa a actuacions urbanístiques en concret.

És per això que Esquerra Republicana demana que s'endureixi i, en tot cas, que s'apliqui amb més fermesa la legislació actual i que el sòl no urbanitzable de Catalunya faci la funció que ha de fer i que el sòl urbà, que encara en queda i en molts municipis encara en queda, serveixi per ampliar les edificacions del nostre país.

En definitiva, aquests són els quatre punts que Esquerra Republicana presenta en la interpellació que al seu dia va substanciar, que creiem absolutament necessari i indispensable que per anar bé, del territori de Catalunya i de les urbanitzacions que queden per acabar fóra molt bo, fóra molt interessant que s'aproveïssin; entenem que el Govern de la Generalitat, malgrat ser competència, en la majoria de casos, municipal i malgrat dir que els municipis, malgrat els dèficits que tenen, han fet grans avenços a partir d'un urbanisme de formiga, d'actuacions poligonals i d'actuacions concretes, però que entenem que és hora, malgrat el temps que ha transcorregut, que el Govern de la Generalitat també hi ajudi

i que enforteixi la solució per la problemàtica que ens porta; és a dir, unes urbanitzacions que, malgrat els anys que porten, noves o velles, nous assentaments, que malgrat el temps que portem encara no s'han acabat de resoldre.

És per tot això que Esquerra Republicana ha presentat aquesta Moció i demanem, per tant, el vot favorable de la cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. No s'han presentat esmenes, de manera que passem directament a la fixació de posició pels grups. El Grup Mixt hi renuncia. El Grup Parlamentari Popular: la senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Molt breument, per posicionar-nos sobre la Moció presentada pel senyor Morera i per anunciar, a la vegada, votació separada, senyor president. Nosaltres donarem suport, senyor Morera, al punt primer, ja que estem d'acord a elaborar un cens de l'estat actual de les urbanitzacions a Catalunya, ja que això és un desgavell, i també estem d'acord a donar-li suport en el punt número 4, d'impedir capteniments de permissió cap a algunes operacions com molt bé vostè últimament acaba d'explicar. En els altres punts, el número 2 i el número 3, el nostre Grup ens hi abstindrem.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, des del punt de vista d'Iniciativa per Catalunya, nosaltres entenem que el tema de les urbanitzacions s'ha de normalitzar, i la normalització és a través de la regulació urbanística i a través de la disciplina urbanística, i en tot cas, si hi han problemes en els ajuntaments, intentar anar al fons d'aquests problemes, que després m'hi referiré.

Per tant, nosaltres estem d'acord a votar primer el primer punt, en el sentit de dir on som exactament, qui està dintre del planejament que en aquests moments està vigent, qui està encara en una situació d'il·legalitat, qui està en una situació de tolerància..., és a dir, primer saber exactament on som i, per tant, a partir d'aquí —a partir d'aquí—, posar sobre la taula una altra dada que va sortir ahir —em sembla recordar—, que se'n va fer ressò el senyor Nadal, en nom del Grup Parlamentari Socialista, que és la gran quantitat de municipis d'aquí, a Catalunya, que no tenen cap tipus d'instrument de planejament. I per tant, hi ha el problema, en tot cas, del planejament en les urbanitzacions, però també hi ha el problema del planejament en els municipis. I per tant, no obstant, com que aquest és un fenomen específic, fruit de l'especulació d'uns determinats anys, anem a veure exactament on som i quina és la situació.

I, per descomptat, votarem també a favor el punt número 4. Per què? Home, per congruència amb la votació d'ahir. Si ahir estàvem defensant la necessitat que es fes o es prenguéss en consideració una llei per regular el sòl no urbanitzable,

precisament, per evitar situacions com aquesta que s'està dient, a mi em sembla fantàstic —i jo precisament citava aquesta Moció ahir mateix, en el nostre posicionament— que en aquest país, d'una manera normal, el menyspreu per la força de l'urbanisme és fantàstic. Fem una llei de carreteres i es preveu el mecanisme que s'ha d'utilitzar quan la carretera no s'ajusti a planejament, o constatem en documents oficials que normalment es produeixen requalificacions en el sòl no urbanitzable que, a més a més —i en això coincidim plenament amb el Grup d'Esquerra Republicana—, moltes vegades nosaltres entenem que hi han interessos especulatiu. Allò que aquí, a Catalunya, tradicionalment se n'ha dit «fer negocis», eh? D'això no en diem aquest nom, en diem: «Aquell senyor fa negocis», i els negocis, normalment, són coses d'aquestes, són coses d'aquestes que, si s'apliquessin els adjectius qualificatius que s'apliquen a l'activitat política, doncs, possiblement, estaríem parlant de bastant més corrupció en aquest país que no de la que s'està parlant en aquests moments.

Ara, amb els punts 2 i 3 nosaltres no hi estem d'acord. A veure: en principi, la iniciativa de l'anterior legislatura, amb una llei de règim jurídic intern de les urbanitzacions privades, entenem que en aquests moments això és un conflicte entre privats, i normalment molts d'aquests conflictes van lligats amb el posicionament de l'antic promotor, que o ha desaparegut o ha fet alguna matràfuga —i perdonin l'expressió, així, col·loquial, però penso que és prou gràfica—, i que normalment, el que s'ha de fer és que els uns i els altres, és a dir, parcel·listes i ajuntaments, agafar i anar a exigir les últimes responsabilitats a aquestes persones. I, per tant, tot el que sigui «destensionar» això per altres mecanismes, a nosaltres no ens sembla correcte. Aquí s'ha d'exigir les responsabilitats a qui les té, i aquí hi ha tota una colla de promotors que han fet el que han volgut i que després han desaparegut, i després d'immensos plets i procediments amb sentències de tot tipus. Per tant, nosaltres entenem que, en tot cas, la prioritat ha de ser l'altre, és a dir, anem a veure com està a nivell de planejament.

I, per últim, el tema del conveni. Mirin, jo ja sé que hi han molts ajuntaments, sobretot petits, que, és clar, fer front a les despeses que significa tota una colla de serveis a les poblacions és un esforç molt gran. És un esforç tan gran, tan gran com el que han hagut de fer moltes altres ciutats per urbanitzar barris i barris i barris obrers i populars que no tenien absolutament cap tipus de servei, i que avui, en aquests moments, els percentatges més importants d'endeutament de molts ajuntaments de Catalunya són fruit de l'activitat inversora que s'ha hagut de fer davant del desgavell que hi havia. I per tant, què és el que s'ha de fer, en tot cas? Dintre dels mecanismes normalitzats, s'ha de prioritzar, en tot cas, però dintre del que és mecanismes normalitzats.

I per què m'hi refereixo? Perquè en aquests moments, segons les dades del Ministeri d'Administracions Públiques, la disponibilitat de pessetes/habitant per als diferents ajuntaments en funció dels trams de població, en aquests moments, ja, els municipis més petits no són els més

perjudicats –no són els més perjudicats–, i per tant, aquí, en tot cas el que hem de fer és buscar altres mecanismes de col·laboració, altres mecanismes com, per exemple, que en aquest país alguna vegada es tingui present que no és el mateix un municipi amb un sol nucli que un municipi polinuclear o un municipi que té moltes urbanitzacions o altres fenòmens. Però no és per la via de l'excepcionalitat, sinó que en tot cas hem d'ajustar la llei municipal al que és la realitat, i s'ha d'exigir, sobretot –sobretot–, l'esforç econòmic que s'ha demanat a molts altres ciutadans per intentar posar aquest país al dia.

I aquí, a milers i milers de ciutadans se'ls ha exigít contribucions especials molt fortes per poder fer front a la urbanització de determinades zones de determinades ciutats i, per tant, aquí també hi ha d'haver la contribució de persones que estan en urbanitzacions. I jo entenc que aquest seria un tema que s'hauria de parlar amb més calma, perquè va lligat amb moltes més qüestions. Simplement ens abstindrem, perquè no creiem que és exactament aquest l'enfocament. Per tant, també coincidiríem en aquest sentit a demanar la votació separada dels punts 1 i 4 del 2 i el 3.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, per part del Grup d'Esquerra Republicana es presenta en primer lloc una interpellació i després una moció sobre un tema important, que és el que fa referència a les urbanitzacions privades i la seva relació amb els ajuntaments.

Jo crec que de la intervenció del senyor Morera i de la intervenció del senyor Farrés es dedueixen posicions una mica diferents, i jo crec que de vegades és fruit, potser, del text de les mocions, però no de la voluntat de les mocions. Vejam, quan parlem d'urbanitzacions privades, si pensem en urbanitzacions relativament reglamentades, amb promotors, etcètera, potser sí que les paraules del senyor Farrés són vàlides, però resulta que a Catalunya, durant un període important de temps, hi va haver, en zones del nostre territori, importants, per exemple, el Penedès –jo he parlat amb l'alcalde, el senyor Martí Carnicer, l'ex-alcalde del Vendrell–, o zones del Montseny, o zones pròximes a la Costa Brava, com Vidreres, Sils, Maçanet de la Selva, on el procés no ha sigut un procés d'urbanització entès com que un promotor fa una urbanització, sinó que ha sigut gairebé un procés de parcel·lació il·legal de sòl no urbanitzable.

De manera que a base d'anar parcel·lant el territori, a vegades per sota de la unitat mínima forestal o la unitat mínima de conreu, a vegades d'acord amb la llei, perquè es permetia anar parcel·lant el territori a base d'unitats mínimes, però si vas trencant el territori, unes muntanyes, fent parcel·les que corresponen a la unitat mínima forestal, finalment tens una urbanització il·legal creada, i això, a vegades, s'ha produït al nostre territori: cases amb parcel·les d'unitat mínima, però que, quan n'hi ha dues-centes, necessiten un carrer que les comuniqui, necessiten l'enllumenat, necessi-

ten les clavegueres, i això és el que ha passat en moltes zones del nostre territori, i resulta que aquests municipis on s'ha produït aquesta situació de parcel·lació il·legal, que no d'urbanització, són municipis molt petits, sense recursos suficients per fer front a la situació.

I llavors aquí es planteja un dels problemes del nostre país en temes urbanístics; ahir en parlàvem una mica, però avui n'hauríem de tornar a parlar una mica més. En el nostre país a nosaltres ens sembla que la disciplina urbanística existeix d'una manera molt feble. Es fan els expedients de disciplina urbanística quan hi ha una denúncia –primer has de denunciar, és a dir, l'expedient de *motu proprio* no existeix mai, algú ha de denunciar que hi ha una actuació il·legal–, però quan tu ho denuncies, llavors sí que es fa un expedient, però normalment l'expedient, encara que acabi amb una sanció, no porta conseqüències. I si l'expedient diu: «S'ha de demolir aquesta construcció il·legal», no es demoleix perquè no hi ha potestat per fer-ho.

Llavors a Catalunya falta una acció de disciplina urbanística més potent, que hauria impedit el que va passar en èpoques tardo-franquistes i que en alguns casos s'ha produït ja en règim urbanístic democràtic. Perquè hi ha fenòmens que s'han produït, potser no en els darrers anys, però sí en el temps ja de l'urbanisme democràtic, que aquesta parcel·lació il·legal s'ha produït també amb la creació d'horts familiars. Horts familiars que han anat parcel·lant el territori, que han fet la seva barraqueta, que en principi era una barraqueta per tenir les eines, però que llavors aquesta barraqueta d'eines s'ha convertit en les eines, en una llar per fer una xefla, i llavors ja té l'habitacioneta per passar-hi el cap de setmana, i això s'està produint encara en zones del nostre territori. Per tant, caldria una acció de disciplina urbanística més potent.

També el senyor Farrés apunta que hi ha una qüestió pendent encara, que és que hi ha dos-cents trenta-un municipis de Catalunya que no tenen planejament, i que també hauríem de resoldre. Per tant, tenim aquí, damunt de la taula, un tema important, que el Grup d'Esquerra Republicana planteja, i que jo crec que tots els grups de la cambra hi estem d'acord, en el fons; potser no en el contingut de la Moció.

En el primer punt, que és que es faci un cens de les urbanitzacions legals i les urbanitzacions il·legals, fruit de la parcel·lació, tots hi estem d'acord. En el segon punt, en el qual es demana que es faci un projecte de llei de règim jurídic de les urbanitzacions privades, a nosaltres no ens sembla necessari, per tant, no el votarem però ens hi abstindrem, tot i que coneixem que en l'anterior mandat parlamentari hi havia un text presentat per la majoria i que, per tant, també es podria presentar en aquest termini que mana Esquerra Republicana, però no ens sembla necessari.

Quant al tercer punt, jo estava disposat a no votar-lo, però vistes les paraules del diputat senyor Morera, em sembla que sí que és necessari que hi hagi un ajut a aquests municipis. Repeteixo que són moltes vegades municipis petits, que tenen moltes urbanitzacions i que no poden fer front a aquesta necessitat de demanda de serveis que tenen. I voldria dir una cosa: moltes vegades, els ciutadans que han anat

a aquestes urbanitzacions..., i si vostès van a algunes d'elles veuran que hi ha la parcel·la, a vegades, amb una tenda de campanya: parcel·les amb tendes de campanya; parcel·les amb rulots, parcel·les amb barraques d'obra, i que fa deu anys que hi són, i que els caps de setmana els ciutadans de les rodalies de Barcelona, de la conurbació de Barcelona, van allà perquè se senten més còmodes que en aquesta ciutat tan gran i tan poc agradable per a ells.

Per tant, aquesta gent que deia el senyor Farrés, que han fet un esforç ja de la seva butxaca per pagar la urbanització dels barris on vivien, ara els demanem, a sobre, que tornin a fer un altre esforç per pagar la parcel·la on estan vivint i els serveis d'aquestes parcel·les. Jo crec que un ajut de l'Administració també és necessari per a aquesta gent que ha fet aquest doble esforç d'urbanització —ho repeteixo— dels seus llocs, on estan vivint normalment a la ciutat, i ara de les seves parcel·les que, d'una manera illegal, enganyats moltes vegades, han anat ocupant —ho repeteixo— moltes vegades encara amb tendes de campanya.

Per tant, em sembla que sí que la proposta del senyor Morera s'ha de votar, perquè seria un ajut per als ajuntaments, per regular una situació d'uns ciutadans que han vingut al nostre país i que han hagut de fer un gran esforç financer per resoldre els seus problemes de serveis.

I quant al quart punt, evidentment, lliga molt amb la nostra Proposició de llei que es reguli l'activitat en el sòl no urbanitzable, i també hi votarem a favor.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Capdeferro.

El Sr. CAPDEFERRO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el primer punt el senyor Morera ens demana, en aquesta Moció, elaborar un cens de l'estat actual de les urbanitzacions. Miri, senyor Morera, les urbanitzacions, siguin de la mena que siguin, un cop rebudes per les corporacions municipals, no es distingeixen de la resta del teixit urbà. La condició aïllada d'alguna d'aquestes urbanitzacions no hauria de perjudicar-les negativament ni donar-los cap privilegi.

Quan no hi havia planejament general ni ajuntaments democràtics, es va fer un cens —és allò que es va anomenar l'«estudi Cantallops»—, que ara vostè demana. Però avui, que tenim planejament i ajuntaments democràtics, el règim del sòl és el que figura en els plans. I és a través d'aquests que s'han d'incorporar o no al teixit urbà. La recepció dels serveis de les urbanitzacions és una competència estrictament dels ajuntaments.

En el segon punt demana presentar en el termini de tres mesos un nou projecte de llei de règim jurídic intern de les urbanitzacions privades. El Departament de Política Territorial i Obres Públiques ha mantingut i manté el criteri que aquestes urbanitzacions s'han de regir per les lleis urbanístiques i no per altres sistemes. No podem oblidar que una urbanització de la qual l'ajuntament no ha rebut els serveis es troba en una situació transitòria, anòmala, que en cada cas pot requerir un tractament divers.

En aquest moment m'agradaria retornar la dignitat a la paraula «promotor», que s'ha esmentat fa poca estona, que són unes persones físiques o jurídiques que en la seva majoria assumeixen riscos i desenvolupen una activitat comercial absolutament normal i tan digna com qualsevol altra.

Pel que fa al tercer punt, que diu, que demana formalitzar un conveni de cooperació, respecte d'aquest punt he de dir que, les prioritats en la cobertura dels dèficits d'urbanització, les assenyalen les corporacions locals. I això és així perquè són elles les que millor coneixen els dèficits i poden racionalitzar els recursos i destinar-los a les vertaderes prioritats. Pensem que moltes d'aquestes urbanitzacions són de segona residència, i el desviament de recursos cap a elles pot reduir la tensió de les necessitats dels llocs de primera residència. En molts casos, pretendre cobrir tots els dèficits urbanístics comportaria..., del municipi, tots alhora, podria provocar un nivell d'endeutament absolutament insuportable.

Respecte del quart punt, que és impedir capteniments de permissió cap a operacions amb voluntat especulativa, repeteixo que el règim del sòl es defineix en els plans generals, i manifesto rotundament que mai es requalifiquen terrenys al marge d'aquests; que sempre és el municipi el que decideix el seu contingut, i que hem de creure que ho fa en defensa dels interessos de la població.

Respecte del que demanava el senyor Nadal d'incrementar la disciplina urbanística, és un tema en el qual estariem d'acord, i crec que haurem d'aconseguir —no per la via d'aquesta Moció, perquè aquest és un assumpte que no hi estava contemplat—, d'intentar buscar el sistema per anar per aquesta línia.

És per tot això que he esmentat que nosaltres, el nostre Grup, votarem negativament aquesta Moció.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Capdeferro.

Seguidament passem a la votació. Farem tres votacions: un vot serà el punt 1 i el 4, i després, separatament, el 2 i el 3.

En primer lloc, votarem els punts números 1 i 4.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquests punts han quedat rebutjats per 25 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

El punt número 2.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

El punt número 2 ha quedat rebutjat per 4 vots a favor, 60 en contra i 21 abstencions.

Finalment es vota el punt número 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt ha quedat rebutjat per 26 vots a favor, 60 en contra i 2 abstencions.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre la política
general de parcs naturals**

Passem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de parcs naturals, presentada pel diputat senyor Rafael Madueño, del Grup Socialista al Parlament. Té la paraula.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor president. Anem a substanciar la Moció subsegüent a la interpellació que vam presentar sobre els parcs naturals el dia passat, una interpellació que pràcticament podríem qualificar gairebé d'inexistent, perquè el senyor conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca va fer una intervenció tan breu i tan insubstancial que pràcticament es fa difícil que avui fem una Moció, perquè no coneixem quina és la política del Govern respecte als parcs naturals.

Si llegim i tenim la paciència de llegir la intervenció del senyor conseller, veurem que destina unes quinze línies –i només de dos minuts– a respondre la interpellació que se li va fer des d'aquesta tribuna, jo diria que quasi –quasi– insultant per part del conseller respecte no al diputat interpellant, sinó respecte al tema que tractàvem, que no és altre que la política dels parcs naturals i dels espais protegits, és a dir, dels espais de més valor ecològic del nostre país.

Diuen que allò bo, si és breu, és dues vegades bo. El que va dir el senyor Marimon va ser breu, però no va ser bo. Bé, podríem acceptar que ni bo ni dolent; és que no va dir pràcticament res. En aquestes condicions, es fa difícil, realment, defensar una moció enfront d'una resposta inexistent.

Permetin-me, senyors diputats de la majoria, permeti'm, senyor Escudé, que li demani que faci almenys arribar al Govern el contingut d'aquesta Moció, a veure si té més sort que la que va tindre en el seu dia la interpellació, per veure si almenys s'assabenta el Govern del que pensa normalment el país sobre el tema dels espais protegits, que penso que per vostès, o almenys pel conseller que va respondre... (*Veus de fons.*)

El Sr. PRESIDENT: No en faci cas.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor president. Dic que tingui més sort que no va tindre la interpellació, donat que per vostès sembla, sobretot per la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que els parcs siguin la ventafocs de la seva política, perquè pràcticament no els dediquen cap atenció.

I en la Moció que nosaltres presentem, si se la miren amb una mica d'atenció, veuran que no és ni més ni menys que demanar-los que compleixin allò que emana del Parlament, i que és ni més ni menys que allò que vam aprovar tots en aquesta cambra perquè es pugui fer una política de protecció dels nostres espais naturals.

Els demanem en el primer punt que presentin –una obligació que tenim per la Llei d'espais naturals– l'informe sobre l'estratègia de protecció, conservació i millora dels espais naturals de Catalunya, previst a l'article 8 de la Llei

12/85, de 13 de juny, corresponent a l'any 1993. Fins al dia d'avui –fins al dia d'avui–, des de l'aprovació de la Llei d'espais naturals, el 1985, no s'ha presentat cap informe, com obliga la Llei d'espais naturals, sobre tots els espais naturals del nostre país. Només la Conselleria d'Agricultura, amb dos anys de retard, presenta un informe sobre la situació dels parcs que gestiona la Conselleria d'Agricultura, que és ni més ni menys que el 50% dels espais protegits. Els demanem que presentin quina és la política que tenen per defensar i per protegir els espais naturals del nostre país, una cosa que obliga la Llei; no que obliga ni demanen els grups de l'oposició: una cosa que estan obligats per llei. Quina és aquesta política de protecció dels espais naturals? Quina és la política sobre parcs naturals del Govern? Quan pensen presentar aquest informe a què obliga la Llei d'espais naturals, una cosa que obliga la Llei i no es presenta. Com és possible que hi hagi una política sobre protecció d'espais i de parcs naturals quan no es presenta ni allò a què obliga la mateixa llei?

En segon terme demanem quan es pensa complir la Resolució de l'any 1988, que aquest Parlament per unanimitat vam aprovar, l'any 1988, que s'iniciaria la creació del parc natural del Montsec, i no només el parc natural del Montsec, sinó redactar un pla de desenvolupament socio-econòmic de la zona del Montsec, que és una de les zones més poc afavorides econòmicament de tot el Pallars; menys mal que posava, la Resolució que va aprovar aquest Parlament, que es faria amb caràcter d'urgència. No sé com s'entén des de la Conselleria d'Agricultura el caràcter d'urgència; el que sí que és clar és que la urgència s'interpreta que va a la marxa del cargol, no a la marxa normal que hauria de ser la d'un país normalitzat, que seria la de fer les coses amb tranquil·litat però sense esperar que passi el temps i no es compleixin aquestes resolucions.

I en el tercer punt demanem que s'iniciï el procés per a la creació d'una sèrie d'espais que tenim en aquest Parlament decidit que es crearien parcs naturals pràcticament des de l'any 1983, espais d'un gran valor ecològic, reconeguts per tots els membres d'aquesta cambra, que es va demanar al Govern que iniciés el procés per crear els parcs naturals de zones tan importants com és el cap de Creus, com és la zona de Montsant, Prades, de la zona dels ports de Tortosa-Beseit, de la zona de les Gavarres i de l'Ardenya, decisions que no és que demanem que s'iniciï avui la decisió, sinó que de l'any 1983 es va encarregar al Govern que iniciés el procés per fer els parcs naturals. Des de l'any 83 al 94 han passat onze anys, i encara no sabem en quina situació es troba aquesta declaració de parcs naturals que vam acordar en aquest Parlament.

Són coses tan essencials les que demanem en aquesta Moció que creiem que per si soles no tindrien de tornar-se a aprovar, perquè ja han estat aprovades en aquest Ple del Parlament de Catalunya. Simplement és posar en evidència que, les resolucions que a vegades aprovem en aquest Parlament, el Govern té una manera una mica *sui generis* de donar-los compliment. I la manera *sui generis* ho dic perquè l'altre

dia, quan jo plantejava aquestes qüestions al conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, doncs, li va merèixer això, una resposta de dos minuts i marxar fins i tot enfadat perquè li havíem preguntat quan pensava complir aquestes resolucions aprovades en el Parlament de Catalunya; és a dir que, si en lloc de fer una proposta que s'aprovin i es posin en marxa resolucions aprovades en el Ple de la cambra li demanéssim coses noves, no sé quina hauria estat la resposta.

Per tant, crec que aquesta Moció no és conseqüència d'una interpellació que no va existir, sinó que crec que és demanar que es compleixin per part del Govern unes resolucions que han estat aprovades en el Ple d'aquesta cambra, i jo crec que hauria de ser una exigència per part de tots que es complissin d'una vegada, perquè això ho agrairia, sobretot, el nostre espai natural, que —com abans es deia en aquesta Proposició no de llei anterior— està maltractat, no solament per actituds no responsables, sinó per actituds, jo diria, especulatives, que cada dia van ocupant més parts del territori, que a vegades es poden parar —com ha passat amb la platja del Castell— per la voluntat popular, però no sempre és possible, i quan anem a fer la protecció del cap de Creus potser simplement ens trobarem amb un camp de golf o amb una urbanització; quan anem a aprovar el parc natural de les Gavarres, ja ens trobem amb un camp de golf, com és el del Masnou, o quan anem a protegir la serra de Prades, ens trobem que ja està ocupada per algun altre tipus d'operació.

Per tant, perquè això no passi, hauríem de complir les resolucions que hi ha al Parlament de Catalunya i crear aquests parcs naturals que vam decidir en el seu dia.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. No hi han esmenes presentades. Es passa directament a la intervenció dels grups. El senyor Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Només, i breument, per dir que, en fi, és una Moció aparentment innecessària, perquè els compliments s'han de fer d'acord amb el que preveu la legalitat vigent, i, en no fer-se, s'ha vist obligat el diputat Madueño a fer aquesta Moció de tres punts, que jo els votaré a favor perquè, realment, no tenen altra finalitat que reclamar el compliment estricte d'allò que ja en el seu dia es va aprovar per diferents iniciatives parlamentàries.

Per tant només, doncs, donar el meu assentiment a la Moció en els seus tres punts.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Efectivament, coincideixo amb el diputat senyor Reguant, perquè aquesta Moció pràcticament no hauria d'haver existit —els tres punts de la Moció—, i té raó el senyor Madueño quan explicava que cada un d'ells, doncs, és motiu de coses i de resolucions que el Parlament de Catalunya o —millor dit— el Govern de la Generalitat no ha fet.

Vostè diu: «Presentar abans de tres mesos l'Informe sobre l'estratègia de protecció, conservació i millora dels espais naturals de Catalunya previst en l'article vuitè.» Té molta raó. A l'article 8, diu: «Cada any el Consell Executiu ha d'elaborar un informe sobre l'estat i l'estratègia de protecció, conservació i millora dels espais naturals de Catalunya del qual ha de tenir coneixement el Parlament de Catalunya.» Per tant, coincideixo plenament amb el primer punt de la seva Moció.

El segon. Fixi's vostè, vostè demana que es compleixi la Resolució 21/III del Parlament, del novembre del 88. Si avui algun ciutadà català hagués escoltat el que vostè deia en aquell moment, doncs, evidentment, que perdria la confiança en els polítics, perquè veuria que treballem i després la realitat és que aquestes propostes de resolució o aquestes mocions veiem que en el temps no es transformen en realitat. Per tant, per aquest motiu també hi donarem suport.

I en el tercer punt, fixi's vostè, vostè acaba dient que el Parlament ha instat el Govern, i vostè parla de molts anys, pràcticament de deu anys, d'aquesta qüestió, i encara no hem vist declarat..., per mitjà de totes aquestes iniciatives parlamentàries que vostè molt bé deia.

Lamentablement, crec que aquesta Moció avui no hi hauria de ser, però hi és; això vol dir que hi ha incompliments. Per tant, nosaltres donarem el suport a tots tres punts de la seva Moció.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria començar aquest posicionament ratificant el que ha dit el diputat senyor Madueño sobre la que considero també desafortunada intervenció del conseller. Per mi va ser una resposta menyspreadora no sols del diputat interpellant sinó del conjunt d'aquest Parlament, per la manera i pel contingut de les seues apreciacions i de la seua informació que va donar o que, més ben dit, no va donar i, òbviament, també un menyspreu a un tema que, encara que l'hem discutit moltíssimes vegades —també n'hi ha molts de temes que els discutim moltes vegades— i..., conèixer quin és l'estat en aquests moments de protecció, declaració de parcs naturals o d'espais protegits a Catalunya no és ni sobrer ni innecessari com per produir aquesta intervenció del conseller.

No és propi d'ell; o, almenys altres vegades ha demostrat un tarannà molt més dialogant, però potser tenia un mal dia; en tot cas, crec que es mereixia, si més no, alguna justificació d'aquesta conducta.

Per altra banda, dir que votarem afirmativament els tres punts; hi votarem afirmativament —sense voler-me estendre molt— perquè al primer punt el que fa és reclamar el que hauria de ser una obvietat i que, no obstant això, l'únic que tenim aquests diputats és un informe parcial rutinari d'una sèrie d'espais que gestiona la Direcció General del Medi Natural del Departament d'Agricultura, però no del que

haurien de ser espais declarats protegits, que són tots els que contempla el PEIN. Si tenim un PEIN aprovat, vol dir que els cent quaranta i escaig d'espais són espais protegits i l'Informe hauria de contemplar tots els espais que inclou el PEIN.

El segon, ja s'ha dit: sis anys després d'una resolució aprovada unànimament al Parlament sobre promoure la declaració de Parc Natural de la serralada del Montsec, crec que no cal insistir-hi molt; si més no, dir que hi ha altres exemples de gestió similar molt més ràpides; entre elles, jo recordo, la declaració de Reserva Nacional de Caça del Boumort en la qual sembla ser que hi ha gent que té més propensió a accedir-hi, a anar-hi, a fruit, a gaudir dels serveis propis o de nova creació que s'han fet en aquella zona i que allà no sols —no sols— s'ha creat, funciona i hi ha una gestió activa, eficaç, almenys des d'un punt de vista que funciona com a reserva, sinó que, fins i tot, hi ha una iniciativa de modificar i d'ampliar la delimitació d'aquesta reserva. És evident que quan hi ha al darrere alguns interessos que convenen a determinats grups, les coses corren més. Possiblement aquí, com que no n'hi ha, encara estem fent, estem dins del marge del termini més breu possible, superior a sis anys.

I, òbviament, el tercer punt també són una sèrie de compromisos, són propostes que fa el mateix Pla d'espais d'interès natural, i l'única excepció que diríem des del Grup d'Iniciativa és que sempre aquestes declaracions hauríem de procurar perquè tinguessin èxit —i això no és un retret a ningú sinó, en tot cas, una reflexió—, és que fos prèvia la conformitat, l'acord, el debat, en definitiva la discussió conjunta, amb els ajuntaments i amb els propietaris particulars de la zona. És a dir que un parc natural, una zona protegida no es fes mai per una declaració des del Govern de la Generalitat amb desconeixement o amb disconformitat dels que després han de ser els afectats, sinó que fos amb la participació entusiasta, o almenys comprensiva, de la gent que estan implicats en la declaració.

I, en tot cas, dir que, possiblement, se'ns dirà que ja s'han iniciat algunes elaboracions de plans especials; em consta per un pla que se'ns va dir que el març de l'any 94 estaria acabat: el Pla especial del massís dels Ports; si és de Tortosa, si és de Beseit o si és de la Sénia, o del Mas de Barberans, o d'Horta de Sant Joan, no crec que calgui tantes definicions; els Ports crec que és prou definitori, i del març se'n va anar a l'octubre. Se'ns ha dit que l'octubre, a l'octubre ja ho veurem, i, en definitiva, uns plans especials que elabora la Direcció General del Patrimoni Natural, i, després, amb aquesta perfecta coordinació que existeix entre tots els departaments de la Generalitat, suposo que li passaran a la Direcció General de Medi Natural, d'Agricultura, i ja veurem què és el que en fa la Direcció General de Medi Natural i si, en definitiva, tiraran endavant aquests parcs o no, perquè un dels requisits essencials és que hi hagi els recursos i les mesures compensatòries i, fins ara, de tot això, ni se n'ha parlat en la gestió o en l'elaboració d'aquests plans especials.

Com que això no és més que dir que sí però anem amb compte i fem-ho tal com s'ha de fer, dir que, òbviament, estem d'acord amb el contingut de les tres propostes, dels tres punts de la Moció i votarem favorablement tot el conjunt.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest diputat que els parla ha volgut sortir aquí a la tribuna, encara que sigui per poc temps, per donar importància a la Moció que ha presentat el senyor Rafael Madueño, com a portaveu i responsable dels temes de protecció ambiental, del Grup Socialista, perquè considerem i estem molt contents que tots els grups haguem coincidit que la resposta que va fer el conseller a la interpellació que va presentar, doncs, és injustificable i pensem que no es pot produir de cap manera. És injustificable tant pel contingut que va donar com per la forma que va emprar, i injustificable tant pel tipus de tema que es tractava, un tema molt important, com per la mateixa dinàmica d'aquest Parlament.

Per tant, jo seré molt breu, però volia deixar constància, igual que els altres grups parlamentaris, que aquest tipus d'actituds penso que s'haurien d'anar corregint, si més no. Esperem, d'altra banda, que el representant de la majoria expliqui en quina situació es va trobar el conseller perquè es produís aquest tipus de reacció.

Bé, en relació amb la Moció, nosaltres, si li he de dir la veritat, pensem que hauria pogut ser molt més encertada en funció de com d'interessant va ser la seva interpellació. És a dir, la seva interpellació va tocar alguns temes, que eren profunds, de l'estat dels parcs naturals a Catalunya; va tocar temes sobre competències en diferents departaments, de diferents administracions, va tocar la qüestió econòmica, va tocar temes que, realment, influeixen en la gestió dels espais protegits o dels parcs naturals.

La Moció que s'ha presentat a nosaltres ens sembla inapellable en els tres punts i, per tant, la votarem favorablement, però pensem que s'hauria pogut incorporar algun d'aquests elements més de fons que, si bé és cert que tenen poques possibilitats de ser aprovades, sí que aporten un tipus de discurs penso que enriquidor.

En relació amb el primer punt, doncs, pensem que serà interessant escoltar, en el cas que no es votés a favor per part de la majoria, quina és l'argumentació que donen, ja que aquí hi ha una situació molt clara en la qual l'Executiu no compleix el que diu la Llei d'espais naturals. Encara que es donessin pressa a presentar un informe, l'informe sobre les estratègies de protecció, conservació i millora dels espais naturals de Catalunya, s'ha de tenir en compte que ens hauríem situat sobre sis mesos després d'haver-ho fet i que, per tant, ja ha passat un termini de temps suficient com perquè això s'hagués pogut fer. Si la Llei d'espais naturals de Catalunya, doncs, parla que s'ha de complimentar aquest informe, doncs, pensem que l'Administració ho ha de preveure amb antelació per poder-ho lliurar dintre d'un termini que

sigui lògic, no que ens n'anem més enllà del primer semestre de cada any, els anys que es presenta.

En relació amb el segon punt, és evident que també hi donarem suport, però jo quan l'he llegit he pensat: això és el que ens passa a vegades als membres de l'oposició d'aquest Parlament, perquè, com que no ens aproven mai res, doncs, aleshores, intentem, acabem fent i explicant les coses d'una forma que és molt *light*, i aleshores passa el que pot haver passat amb aquesta resolució. És clar, en dir que es promou en un termini més breu possible, i «termini més breu possible», diem que no té un termini de temps estandarditzat, doncs, passa el que passa, que mentre que, sota el nostre punt de vista, no es pot interpretar com a termini breu els sis anys que ja han passat, doncs, sí que pot haver-hi algú que ho interpreti d'aquesta manera.

I, d'altra banda, en relació amb el tercer punt, doncs, dir que també el votarem a favor, perquè considerem que són zones d'interès molt important i que, per tant, coincidiríem que fossin declarats parc natural.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Espadaler.

El Sr. ESPADALER: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la meua primera intenció, quan vaig preparar una mica el tema d'aquesta Moció, era, senzillament, exposar quin és el posicionament del Grup de Convergència i Unió en relació amb els tres punts explícitament de la Moció, però em sembla que, amb les nombroses crítiques que hi ha hagut per la resposta que va donar el conseller, o per la insuficiència de la resposta que va donar el conseller, em sembla que seria just, doncs, que intentés respondre, ni que fos d'una manera breu, quina és la política del Govern.

Entenc que el senyor Madueño va exposar o va centrar la seva intervenció en la interpellació en dos punts. Per una part, el Govern no té política en matèria de parcs naturals, en protecció d'espais naturals i, per altra part, hi ha una diversitat d'organismes que impossibilita que es dugui a terme aquesta política.

Sobre la diversitat d'organismes competents, ell citava que hi havia sis organismes que tenien competències, que eren Medi Ambient, el DARP, Presidència, Diputació i Patronat en el cas de Collserola. Val a dir que Medi Ambient i el DARP, aquí com arreu d'Europa, doncs, tenen funcions i tenen competències que es complementen en ambdós casos. I pel que fa a Presidència, l'únic que fa Presidència respecte als parcs que vostè anomenava, si no ho recordo malament, «sagrats», de Poblet i de Montserrat, l'únic que fa és presidir el Patronat, però, en qualsevol cas la gestió està en mans del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Per tant, entenc que són dos els organismes competents.

El tema de la Diputació entenc que és més responsabilitat del seu Grup que no pas nostra; nosaltres tenim aprovada en aquest Parlament una llei de traspassos i fins ara, doncs, val a dir que la col·laboració amb la Diputació de Barcelona no

ha estat gaire extraordinària, més aviat tot al contrari; ens dificulten poder executar aquests traspassos que ja haurien d'estar fets, perquè aquest Parlament va aprovar una llei, la Llei 27/91, del 13 de desembre, i que no s'ha dut a terme.

I, per últim, el Patronat de Collserola: sí que li voldria recordar que nosaltres entenem que no és un organisme competent en espais naturals, senzillament, perquè Collserola no és una figura de protecció especial sinó que, senzillament, és un parc forestal. Per tant, primer punt, diversitat d'organismes: no són tants els organismes, bàsicament són dos i que es complementen, Medi Ambient i Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El segon punt en el qual basava vostè i ha tornat a basar avui vostè la seva intervenció i també bona part dels altres Grups és que el Departament o el Govern de la Generalitat no té una política en matèria de protecció dels espais naturals. Nosaltres entenem que sí que hi és, aquesta política, i dit d'una manera molt simple, molt senzilla i molt telegràfica, es podria resumir en compaginar o fer compatibles dos objectius molt clars: per una part, la protecció d'aquests espais i, per l'altra part, intentar que no hi hagi un despoblament del medi rural, és a dir, compatibilitzar la protecció de l'espai amb la vida de les persones, dels pagesos que habiten en aquestes zones. Potser precisament per això hem trigat els anys que hem trigat a declarar alguns parcs, i potser precisament per això n'hi ha alguns que encara no estan declarats, entre altres coses —i quan passem als punts de la Moció, que serà en breus moments—, doncs, hi ha un parc que fins que no es posin d'acord els municipis, fins que no es posin d'acord les persones que habiten en l'espai del que haurà de ser aquest futur parc o aquest futur espai protegit, fins que no passi això entenem que no ens condueix enlloc fer aquesta figura de protecció. Per tant, política del Govern de la Generalitat en matèria de protecció d'espais, sí que hi és: rau, justament, en la compatibilització d'aquests dos objectius fonamentals.

Entrant ja al tema que ens ocupa dels diferents punts... No, perdó, abans d'entrar en els punts de la Moció, una altra cosa que sí que voldria posar de manifest: vostè ens deia... (*remor de veus*), per rebatre un dels punts que vostè va dir, que potser per la brevetat de la resposta del conseller, doncs, no li va poder aclarir, però a mi sí que m'agradaria aclarir-li ho. Deia: «vostès dediquen tant a protecció d'espais naturals com la meitat del que hi dediquen a l'únic parc de Doñana». Escolti, el dia que l'Administració central ens deixi incorporar el parc de Doñana a la xarxa de parcs nacionals, podrem rebre subvencions comunitàries, cosa que en aquest moment no podem fer (*remor de veus*), cosa que en aquest moment no podem fer, i, per tant, hem de fer el manteniment d'aquests parcs amb els recursos de què disposem, i vostè sap perfectament, com tota la resta de diputats d'aquesta cambra, que estem en un any de migradesa pressupostària; per tant, ajudin-nos també a incorporar el parc d'Aigüestortes a la xarxa de parcs nacionals, i potser rebrem tants cèntims com rep el parc de Doñana —així de senzill.

Pel que fa a la Moció, val a dir que els votarem en contra en els seus tres punts: el primer d'ells perquè, al setembre, aquest Parlament disposarà de l'informe -jo he vist aquest informe i està en estat avançat i al setembre, doncs, estarà lliurat a aquest Parlament.

Pel que fa al segon punt, declarar el parc natural de la serralada del Montsec, una mica torno al que ja li deia: cal l'acord de tots els municipis; no té gaire sentit imposar sobre un mapa les línies d'un parc si a dintre hi ha una gent que ha d'habitar-hi i que ha de fer compatible la protecció al medi amb la seva subsistència d'activitats econòmiques. Per tant, en el moment que hi hagi aquest acord entre tots els municipis, per descomptat que el Govern de la Generalitat tirarà endavant aquest parc; mentre no sigui així, doncs, el tema seguirà sobre la taula.

Pel que fa al tercer punt, de declaració dels parcs de Cap de Creus - serra de Roda, les Gavarres - Ardenya i Montsant -serralada dels Ports, Medi Ambient està fent el pla especial del primer d'ells, del parc del Cap de Creus, i el DARP té ja realitzat el pla de producció del món rural. Pel que fa al se-

gon espai que vostès sol·liciten, que és el de les Gavarres - Ardenya, el Departament de Medi Ambient també té, en aquest moment, en curs de realització el pla de protecció rural, i s'han iniciat ja les converses, i, pel que fa al parc de Montsant i els Ports, el DARP té redactat ja, definitivament, el pla de gestió.

En conseqüència, per tot l'exposat, el nostre Grup s'oposarà als tres punts d'aquesta Moció.

Moltes gràcies; senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Espadaler.

Passem a la votació del text d'aquesta Moció.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar dempeus?

Les i els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts de vuit del vespre i set minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució espanyola

Barcelona, 1988. 2.^a edició. ISBN 84-500-9376-7

Preu: 150 PTA. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució espanyola. Estatut d'autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1992. 5.^a edició. ISBN 84-393-2176-7

Preu: 1.050 PTA. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura, n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona, 1994. 3.^a edició

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 24 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'autonomia de Catalunya

Barcelona, 1993. 3.^a edició. ISBN 84-393-2650-5

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

El Parlament de Catalunya

Barcelona, 1993. 6.^a edició

Preu: 100 PTA. 21 x 11 cm, 64 pàgs.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu, il·lustrat amb 22 fotografies a tot color.

El Parlament de Catalunya

per Jaume Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1993. 3.^a edició

Edició rústica, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 7.700 PTA.

ISBN 84-393-2487-1

Edició en tela, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 10.500 PTA.

ISBN 84-393-2488-X

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual Palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions. Amb 122 fotografies a tot color i tota pàgina, i 50 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

La interdependència de les activitats domèstiques i el treball remunerat

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2428-6

Preu: 2.650 PTA. 30 x 21 cm, 520 pàg.

Estudi comparatiu dones/homes, amb taules i gràfics comparatius, realitzat per Maria Jesús Izquierdo, amb la col·laboració d'Alexis Borràs, Susanna Lloret i Diego Marcos (Universitat Autònoma de Barcelona), per encàrrec de la Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, del Parlament de Catalunya.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1981. ISBN 84-500-4156-2

Preu: 3.000 PTA. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1984. ISBN 84-500-9786-X

Preu: 6.250 PTA. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona, 1986. ISBN 84-505-4739-3 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN 84-505-4741-5

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries de les diputades i els diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona, 1988. ISBN 84-505-8049-8 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-8050-1

Vol. 2. ISBN 84-505-8051-X

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1988-1992

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2387-5 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-393-2388-3

Vol. 2. ISBN 84-393-2389-1

Vol. 3. ISBN 84-393-2390-5

Vol. 4. ISBN 84-393-2391-3

Preu: 11.300 PTA (4 volums). 31 x 22 cm, 3.044 pàg. (4 vol.)

Obra que resumeix, en quatre volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1988-1992.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7798

Preu: número solt: 225 PTA; subscripció anual: 7.500 PTA. 30 x 21 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7976 (general)

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Preu: número solt: 120 PTA; subscripció anual: 6.000 PTA. 30 x 21 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ


BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ Edició impresa
☐ Edició en microfitxa


DIARI DE SESIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Nom NIF

carrer num.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès a Multitext, SL, Barcelona.

